JANE ARBOR

Atât de frumoasă era noaptea

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

La Valley Rubber se începea devreme. Foarte devreme. Așa că, atunci când era de serviciu dimineața, Sue se strecura afară din casă, în vârful picioarelor, pentru a se sui pe ciclomotor și a se duce la muncă.

În acea zi de luni, din luna mai, coborând scara pe furiș, se înfioră. Un vânt tăios, nepotrivit pentru acest anotimp, sufla peste vale. Puțin încurajatoare, prognoza meteo anunțase că nu trebuie să se aștepte să se domolească.

Cu un aer gânditor și un pachet de scrisori în mână, gazda lui Sue, Verena Cole, se afla în mijlocul holului.

– Am fost mai rapidă decât dumneata, astăzi! remarcă aceasta veselă. Așteptam corespondența.

Arătă cu un deget numeroasele plicuri, înainte de a le face să dispară în buzunarul adânc al capotului roz.

– Anunțul meu a avut succes. Voi avea dificultăți în alegere, pentru a o înlocui pe domnișoara Garstin.

Sue rămase nemișcată, cu mâna pe balustradă.

– Domnișoara Garstin ne părăsește?

– Da. Nu-i mare pagubă. Hm! Pun ceainicul pe foc. Îți pregătesc micul dejun. Măcar o dată.

Când nu se simțea în largul său, Verena Cole, își economisea cuvintele și adopta un stil telegrafic, punctat cu expresii de neînțeles și cu explicații de prisos. Mai mult pe ton de declarație, decât de întrebare, Sue murmură:

– Din cauza mea pleacă de aici.

Verena își mușcă buzele și încuviință scurt.

– Așa se pare.

– Am auzit-o de aici, făcu Sue, imitând automat timbrul nazal al celei în cauză: „Ea sau eu, alegeți!“ Așa este? Verena, n-ar fi trebuit…

– N-ar fi trebuit ce? o întrerupse prompt interlocutoarea sa. S-o las să șantajeze, sau s-o las să plece?

– S-o lași să plece.

– Este prea mult! spumegă doamna Cole. Totuși sunt în casa mea!

O împinse fără blândețe pe Sue spre bucătăria a cărei ușă o trânti cu zgomot.

– La naiba cu familia Garstin! exclamă pe un ton de protest, brutalizând prăjitorul de pâine care avea toane.

Cu o mimică elocventă, lovi cu palma peste buzunarul foarte umflat de scrisori, care scoase un foșnet caracteristic de hârtie.

– Amatorii se înghesuie. Camera nu va rămâne mult timp neocupată.

Turnând ceaiul aburind, stăpâna casei se așeză în fața celei care locuia în pensiune. Sue ridică o privire uluită spre chipul blajin și pătat de pistrui.

– Ce ți-a spus cu exactitate?

– La ce bun! se eschivă Verena vârând cu brutalitate linguriță în borcanul cu marmeladă care se clătină sub șoc.

– Presupun că domnișoara Garstin a făcut aluzie la persoana „scandaloasă“ pe care persisști s-o adăpostești sub acoperișul dumitale, bâigui Sue, stacojie.

– N-a îndrăznit! S-a mulțumit să remarce că reputația sa fusese pătată de această „promiscuitate“, de interogatoriile „indecente“ pe care i le impuseseră reporterii în căutare de amănunte „dezgustătoare“. Iartă-mă, Sue. Citez. Cunoști limba viperei!

„Dezgustătoare!“ Adjectivul o făcu pe tânăra fată să tresară.

– Ziariștii au hărțuit-o și pe ea?

– Evident! exclamă repede Verena. Acum o lună, erai în toate cotidianele, Sue. Povestea ruperii logodnei cu Johnny Dacre, chiar înainte.

Cu un aer încurcat, doamna Cole lăsă fraza în suspensie.

– Ca și când puteam bănui că Johnny va muri pe circuitul de la Sardoux.

Verena îi adresă interlocutoarei o privire plină de reală compasiune.

– Pune-te în locul lor, Sue. Johnny a ținut întotdeauna prima pagină a ziarelor și asta încă de la începutul carierei sale de pilot. În consecință, când a avut loc acel accident mortal – după ce mărturisise înainte de a urca la volan că nu era în cea mai bună formă, femeia vieții sale redându-i libertatea – despărțirea voastră a luat proporții previzibile. Șacalii din media nu puteau să nu exploateze o asemenea poveste interesantă!

Un zâmbet subțire, zeflemitor, sublinie acest enunț dușmănos.

– Erau reuite toate ingredintele pentru ca presa de senzație să umfle evenimentul. Până la numele dumitale de familie! Gândește-te, Nichtingale! În plus, când au aflat că ești infirmieră, ca celebra dumitale omonimă, a fost un delir! Imaginează-ți soarta care ar fi fost rezervată unui medic implicat într-un fapt divers și care ar fi avut prostul gust să se numească Schweitzer! Îmi imaginez deja titlurile ademenitoare: „Ce făcea, la miezul nopții, doctorul Scheitzer?“ Brr! Cu neputință să te gândești la asta, îți stă inima în loc.

Sue schiță o grimasă de dezgust.

– Încăpățânarea dumitale de a tăcea în legătură cu motivele acestei despărțiri, a făcut restul: hoarda s-a aruncat asupra dumitale cu apetitul unui câine înfometat, care se năpustește asupra primului os întâlnit. Sue! Ți s-a răcit ceaiul. Și pâinea prăjită? Nu mănânci nimic.

Tânăra fată începu să mestece, în mod reflex o bucată de pâine cu unt.

– I-am spus clar domnișoarei Garstin, că n-ai de dat nimănui socoteală, izbucni Verena.

– Oh, mulțumesc! spuse Sue în șoaptă.

– Nu-mi mulțumi, protestă gazda, prefăcându-se ursuză. I-am ținut limba în frâu, atâta tot. Dacă domnișoara Garstin se simțea atinsă în onoare, sub pretextul că dormi în camera învecinată, să plece. Nu eu o voi reține!

– Ar fi trebuit să-mi vorbești despre asta, pentru că…

Sue se întrerupse, înghiți cu greu și mărturisi:

– … cred că și eu te voi părăsi.

– Pentru a merge unde?

– Departe. Demisionez de la Valley Rubber.

– De ce? Credeam că noul dumitale patron va sosi astăzi? adăugă Verena fără tranziție.

Cu nasul în jos, Sue își privea tartinele. Imaginea succesorului domnului Parker – responsabil fricos și chițibușar al serviciului personal, recent ieșit la pensie – îi apăru brusc în față. Glenn Fraser o surprinsese în mod plăcut. Cu statura atletică și chipul energic, avea totul pentru a reda viață unui departament care căzuse într-o monotonie de rutină.

– Este exact, acceptă Sue. Intenționez să-i prezint demisia în această dimineață. Înțelege-mă, Verena. Nu pot continua să lucrez la uzină. Relațiile pe care le avea Johnny cu această întreprindere…

– Ce relații? izbucni Verena, ridicând furioasă o sprânceană.

– Sir Alaric era sponsorul său. Succesele lui Johnny asigurau o publicitate meritată pneurilor produse de firma sa. Dar nu este numai asta. Sir Alaric îl considera protejatul lui. Cât despre muncitori, pur și simplu îl adorau.

Sue se încovoie tristă, cu bucata de pâine neterminată în mână.

– Privirile pe furiș, tăcerea lor… Nu este de suportat să te simți vârât astfel în carantină.

– Imaginația îți joacă feste! protestă Verena.

– Poate. Asta nu înseamnă că această ostilitate surdă nu mă consumă. Și apoi, mă aflu într-o situație extrem de incorectă.

Față de sir Alaric și soția sa, de exemplu, cărora Johnny m-a prezentat. Mă îndoiesc că văd cu ochi buni prezența mea în uzină.

– Dacă era cazul – sunt sigură de asta – sir Alaric n-ar fi îndrăznit să ți-o aducă la cunoștință.

Părul blond flutură în jurul frunții frumos bombate a lui Sue. Ea scutură din cap.

– Prefer să i-o iau înainte. M-am hotărât. Așa că, dacă ai putea-o convinge pe domnișoara Garstin să rămână…

Verena se ridică brusc și, cu buzele strânse, într-un puternic zgomot de veselă strânsă, declară ferm:

– Dacă încerci să-mi dictezi comportamentul, îți pierzi timpul, tânără fată. Nu voi considera liberă camera dumitale, decât când îți vei închide valizele. Cât despre domnișoara Garstin, ți-am spus deja, n-o reține. Ai înțeles?

Cu un gest hotărât, scufundă cestile murdare în apa cu clăbuc. Un zâmbet slab, deși recunoscător, se schiță pe buzele palide ale lui Sue.

– Am înțeles, reluă ca un ecou. Dar nu-mi voi schimba părerea.

***

În lumina pală a dimineții de mai, muncitorii se îndreptau cu sutele spre uzinele lor. Timp de două decenii, Valley Creadon – mic târg liniștit din vest – se transformase într-un complex industrial înfloritor, în care Valley Rubber constituia una dintre cele mai frumoase bijuterii.

Recent modernizată, uzina realiza o cifră de afaceri mai mult decât onorabilă și angajase aproximativ trei mii de persoane.

Cocoțat pe malul nordic al Creadului, High Creadon – cartierul rezidențial – păstra distanța. Sue nu se gândise niciodată să muncească într-o zi la Valley Rubber. Cu atât mai puțin își imaginase că Greycourts, casa în care se născuse și în care fratele său Lance își instalase cabinetul veterinar, putea să cadă în mâinile acestei firme.

Când, într-o dimineață de iarnă, Lance murise în urma unei căderi de pe cal, pe un drum cu polei, colonelul Nightingale fu obligat să cedeze clientela fiului său unui confrate care se afla în același timp în fruntea proprietății.

Colonelul rămăsese văduv când Sue avea de-abia cincisprezece ani. Închirie un bungalou modest, la Valley Creadon, în care trăi în mod meschin până la moarte, care surveni în anul în care Sue era în stagiu la C.H.U. din Spa. Câteva luni mai târziu, la vârsta de douăzeci și trei de ani, obținea diploma de infirmieră de stat și hotăra să lucreze în industrie. Din întâmplare, zări într-un ziar o notiță despre vânzarea Greycourtsului, firmei Valley Rubber Ltd. Firma intenționa să transforme domeniul în centru de petrecere a timpului liber, pentru personalul său. Se vorbea că se va săpa o piscină și se vor amenaja terenuri de tenis. Lucrările vor începe în scurt timp.

Sue primi vestea cu o anumită ușurare. Tatăl său nu va vedea ciocanele demolatorilor abătându-se asupra pietrelor încărcate de amintiri. Cât despre ea, nu va mai suferi chinul

de-a constata că locuința strămoșească va cădea pradă timpului, cât și vandalilor. O neașteptată dorință de a revedea acel loc drag, puse stăpânire pe ea.

În urmă cu optsprezece luni, într-o sâmbătă întunecată de noiembrie, privise așadar împrejmuirea ostilă a antreprenorilor. Aleea centrală devenise o crevasă, peluzele erau acoperite cu utilaje amenințătoare. Șefii de șantier se instalaseră. Goana după câștig putea începe.

Cu lacrimi în ochi, Sue o luă la fugă, luând-o pe una dintre scările de piatră care, în High Creadon, constituiau tot atâtea scurtături ce permiteau coborârea spre râu.

Dusă de elan, ratase o treaptă, alunecase pe un covor vâscos de frunze putrezite și aterizase la picioarele lui Johnny Dacre. Repede, acesta îi întinse o mână pentru a o ajuta și-i adresă un zâmbet irezistibil, căruia ea nu-i rezistă.

Johnny se întoarse din drum, pentru a o însoți. Sue îl recunoscuse imediat. Ziarele publicaseră cu regularitate fotografia pilotului la volanul bolizilor săi succesivi. La capătul plimbării și a disperării sale, Sue se află curând pe cale să-i dezvăluie numele său.

– Nu vă neliniștiți, o calmase el, pe un ton degajat. Îl cunosc foarte bine pe sir Alaric. De altfel, locuiesc acum la el. Vreți să-l întâlniți? Este ușor. Până atunci, ce ați spune de o ceașcă de ceai?

Sue acceptase. Autocarul care o adusese la Spa, nu pleca decât peste o oră. Se instalară și discutară. Cu o grabă pe care ar fi considerat-o inacceptabilă la altul, Johnny întinse blând mâna spre ea, atingându-i ușor cu un deget tâmpla dreaptă, tâmpla stângă, apoi bărbia.

– Triunghiular, rosti cu seriozitate. Ciudată față. Atât de frumoasă, atât de fină. O adevărată mică inimă.

Sue își simți pulsul accelerându-se discret, dar nu spuse nici un cuvânt.

Acestei prime întâlniri îi urmară repede altele. Johnny îi făcea curte pe față. O voce interioară o îndemna pe Sue la prudență. Dar cum să reziste acțiunii dusă repede de Johnny, care pregătit de luptă, pornise la atac? Mai târziu, Sue se duse să-și caute de lucru. Nimic nu trebuia s-o împiedice să-l vadă pe Johnny, atâta timp cât era în Valley Creadon. Îi fu prezentată lui sir Alaric Chase care-i inspiră imediat simpatie – ca și celei de-a doua soții seducătoare, Sybil, care nu-i inspiră nimic pozitiv, în acel moment. Când sir Alaric îi oferi postul de infirmieră, care era vacant, la centrul medical din Valley Rubber, îl acceptă cu entuziasm.

Toate acestea se petrecuseră la începutul ultimei primăveri. Johnny plecă să facă un stagiu de nouă luni, pentru a testa o nouă mașină. Sue nu-l însoți. Rămânea departe de circuite, refuzând să-l vadă alergând. De Crăciun, se logodiră foarte oficial. Johnny petrecu aproape toată primăvara la Brynston Place, la sir Alaric, unde stabiliseră că vor celebra nunta, în toamna următoare.

La începutul lui aprilie, Johnny se duse la Londra, pentru a participa la o emisiune televizată, pe care Sue o urmări cu o plăcută emoție. A doua zi dimineață, zâmbindu-i poștașului, era departe să bănuiască ce se ascundea în plicul banal pe care i-l întinse.

„C. cea dragă“, citi Sue, cu ochii rotunjiți de uimire. Scrisoarea era scurtă, banală, dar explicită. Sue se simți

albindu-se la față. Oare ce ar spune „C. cea dragă“ primind o scrisoare destinată „Inimioarei?“

Johnny se întoarse din capitală a doua zi seara. Fără o vorbă, cu un gest pe care Sue îl considera inevitabil melodramatic, îi întinse biletul, îl văzu citindu-l și pălind. Avu bunul simț să nu nege și-i propuse lui Sue să-i redea libertatea. Dezolat, recunoscu că „C. cea dragă“, o înlocuise de un anumit timp pe „Inimioară“ în afecțiunea sa. Situația era mai mult decât delicată, deoarece „C“ era căsătorită. Johnny o făcu pe Sue să jure că va ține secretă cauza despărțirii lor. Oare cum ar fi putut ea să prevadă consecințele unei asemenea promisiuni? O săptămână mai târziu, Johnny murea în probele de pe circuitul de la Sardoux, iar Sue se afla pradă răutății publice. Că niște străini se amestecau în viața sa personală, făcând-o publică, fusese cu siguranță o suferință, dar interesul li se toci relativ repede. Ceea ce-o rănise în special și încă o mai rănea – după cum îi explicase Verenei – era ostilitatea latentă a prietenilor și cunoștințelor fostului logodnic. Toate acestea pentru că, victimă a cuvântului dat, nu se putea disculpa fără a pune în cauză o misterioasă necunoscută, a cărei reputație fusese de acord s-o apere.

La puțin timp după angajarea la uzină, Sue înțelese că ceea ce se aștepta de la o infirmieră în mediul industrial, era să fie polivalentă. Pacienții nu veneau numai pentru a-și trata arsurile, sau entorsele. Veneau foarte des cu probleme personale sau de familie. „În această meserie“, îi mărturisise colega sa Cora Barent, „trebuie să fii în stare să joci toate rolurile: asistentă socială, consilier conjugal, psiholog…“

După moartea lui Johnny, nu i se mai destăinuiau lui Sue, în timp ce continuau să i se plângă Corei. Sue văzu în această bruscă discreție o formă de discriminare. Personalul din Valley Rubber alesese acest mod de a-i arăta dezaprobarea.

Ca pentru a face și mai urâcioase aceste presupuneri, acea dimineață de luni se desfășură în cea mai posomorâtă izolare. Din fericire, avea de verificat stocurile de pansamente și medicamente! Pe neașteptate, țârâitul telefonului o întrerupse din această sarcină de rutină. Sue recunoscu înfiorată vocea tonică a lui Glenn Fraser.

– Domnișoara Nightingale? Puteți veni în biroul meu? Mai întâi, o întrebare: care este procedura obișnuită când trebuie să lipsiți și să lăsați infirmeria pustie?

– Îi cer centralistei să-mi transmită înștiințările în serviciul unde sunt chemată.

– Ei bine, faceți-o. Vă aștept.

Această convocare venea la fix. Cu prima ocazie, îi va putea prezenta demisia celui în drept.

Ciocăni nervoasă la ușa noului patron. O placă făcea cunoscut cu caracter îngrijit: „Glenn Fraser. Serviciul Personal".

Ocazia așteptată nu întârzie să apară. La capătul unei expuneri frapante referitoare la normele de pensionare, dinamicul înlocuitor al șterșului domn Parker, îi ceru părerea.

– Aceste baremuri noi vor întruni sufragiile tuturor, conveni Sue roșind. Din nefericire, eu nu voi mai fi aici pentru a vă ajuta să le puneți în practică. Demisionez.

În tăcerea grea care se lăsă brusc în încăperea luminoasă, se putea auzi remarca:

– Iată o veste dezolantă. Și eu care mă bazam atât de mult pe dumneavoastră! Presupun că aveți motive!

– Motive personale! Dacă evenimentele și-ar fi urmat cursul normal, n-aș fi părăsit compania înainte de a mă căsători.

Glenn Fraser aruncă, pe furiș, o privire spre degetul inelar de la mâna stângă a lui Sue.

– Vreți într-adevăr să plecați? insistă.

– Îndată ce voi încheia preavizul.

– De ce?

Brutalitatea întrebării o descumpăni. Pentru că tăcea, el reluă:

– Am citit și eu ziarele. Presa nu v-a menajat în ultimul timp. Spuneți-mi, dacă nu sunt indiscret, ați găsit un alt angajament? Mai interesant? Mai bine plătit?

– Nu, bâigui Sue. Nici măcar n-am început încă să caut altceva. Voi pleca, pentru că nu pot continua să trăiesc aici, unde mă cunoaște toată lumea. Înțelegeți cu siguranță de ce.

– Ar trebui? Și totuși, vă mărturisesc că nu. Ați ținut piept cu toată puterea furtunii, de ce nu continuați?

– Pentru că-mi este greu să mă prefac că ignor ostilitatea mocnită la adresa mea. Prietenii nu-mi spun nimic, dar tăcerea le este mai elocventă decât un discurs lung.

– Le citiți gândurile?

– Aceste lucruri se simt. Le-ați simți și dumneavoastră în locul meu.

Maxilarele directorului personalului se încordară. Rosti răspicat și accentuat:

– Dacă aș avea conștiința curată, puțin mi-ar păsa de această animozitate confuză și aș continua să trăiesc la fel ca în trecut. Fără să-mi schimb cu nimic obiceiurile. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Da, bâigui Sue în șoaptă.

Era prima dată, de la moartea lui Johnny, când cineva îndrăznea să abordeze în mod direct subiectul cu ea. Sue simți o neașteptată nevoie de a se destăinui unei persoane înțelegătoare. Respectul pentru cuvântul dat, o reținu în ultima clipă.

– Cred că prezența mea aici pune pe toată lumea în încurcătură, mărturisi cu greu. Oamenii mă evită. Se eschivează.

– Poate îi impresionează demnitatea dumneavoastră, se hazardă interlocutorul său. Cu siguranță, ar prefera să vă audă lamentându-vă și cerșind semne de simpatie. Vreți să știți care este atitudinea lui sir Alaric în această poveste lamentabilă? Mi-a oferit o versiune a faptelor, neprelucrată și fără înfloriturі. Cred că pot spune, fără să mă hazardez, că respectă motivele care v-au condus la despărțirea de Dacre. Acum, locuiesc la el și într-o seară am evocat această problemă. Ascultați, domnișoară Nightingale, am să vă fac o propunere.

Împingându-și fotoliul, Glenn Fraser se ridică și, dominând-o cu statura lui înaltă, continuă:

– Mai rămâneți aici șase luni. Și dacă, după acest răgaz, sunteți încă hotărâtă să ne părăsiți, vom regla modalitățile plecării dumneavoastră. Ce spuneți de asta?

Sue își mușcă buzele.

– Eu… Îmi puteți lăsa timp de gândire?

– Desigur. Reveniți în…

Soneria stridentă a telefonului îi întrerupse fraza. Ridică receptorul.

– El însuși! Este aici. Unde? Imediat.

Închise repede și se întoarse spre vizitatoare.

– Un apel dintr-un atelier, în legătură cu un ars. Un anume Close. Sunteți chemată de urgență. Să mergem să luăm trusa medicală, vă însoțesc.

Se avântară în mare grabă pe culoar, schimbară direcția și ajunseră la serviciul medical. În timp ce Sue aduna repede cele necesare, Glenn Fraser luă o brancardă și niște pături.

– Sper că s-au gândit să cheme o ambulanță, făcu Sue, neliniștită.

Sosind în atelier, fură literalmente asaltați de zgomotul, căldura sufocantă și mirosurile care provocau greață. Un șef de echipă le indică un grup mic, masat în jurul unei persoane care zăcea cu fața și brațele complet atinse. Sue se ghemui repede, în timp ce cercul spectatorilor se dădu înapoi. Rănitul clipi din pleoape și leșină. Sue începu să lucreze, cu dinții strânși.

– Ce s-a întâmplat? întrebă pe deasupra ei vocea fermă a lui Glenn Fraser.

– Și-a murdărit mâneca de vaselină, reparând un aparat. S-a dus jos să-i ceară lui Jones să i-o curețe cu benzină.

– Dar este absolut împotriva regulamentului! îl întrerupse tăios Glenn.

– Da, domnule, fu de acord martorul. Apoi s-a apropiat de Gainham, care-și manevra aparatul de sudură. Au schimbat două vorbe și atunci s-a produs incidentul. O scânteie și hop! halatul i-a luat foc.

– N-aveți extinctoare în apropierea locurilor de sudură?

– Ba da, domnule, interveni unul dintre colegi. Chiar Stone l-a stropit cu zăpadă carbonică.

Cu un genunchi pe pământ, Glenn Fraser i se adresă infirmierei:

– Tocmai s-a adus ceai. Vreți să-l faceți să bea o înghițitură?

– Nu, și-a pierdut cunoștința.

Ridicând capul, Sue i se adresă șefului de echipă:

– Ați chemat o ambulanță?

Privirea bărbatului o ocoli și se ațintì asupra trăsăturilor energice ale patronului.

– Nu va întârzia, domnule.

Glenn Fraser solicită părerea lui Sue.

– Credeți că-l pot transporta, domnișoară Nightingale?

– Încercăm.

Directivele date de Sue fură urmate întocmai și în liniște. Se îndreptară în procesiune spre ambulanța ale cărei uși larg deschise erau gata să-și primească încărcătura. Rănitul fu culcat cu precauție. Pleoapele i se ridicară cu greu și cu mâna validă o reținu pe Sue de mâneca halatului alb.

– Îmi pare rău, domnișoară Nightingale. M-am comportat ca un mare prost! Mulțumesc.

Rictusul apărut pe chipul umflat se transformă într-o grimasă grotescă și insuportabilă. Bărbatului i se crispă toată fața și-și pierdu din nou cunoștința. Cu siguranță, nu simți apăsarea liniștitoare a palmei lui Sue pe a sa și nici nu avu timp să vadă zâmbetul pe care aceasta i-l adresase. Ușile vehiculului se închiseră după cel rănit. Adunați ciorchine, colegii săi priviră ambulanța demarând.

– Va trebui anunțată soția sa, domnule, mormăi șeful de echipă.

– Foarte bine, își dădu cu părerea Glenn Fraser. Dacă va fi nevoie, îi voi pune la dispoziție o mașină a uzinei, pentru a se putea duce la căpătâiul soțului.

– Mulțumesc, domnule. Ne veți ține la curent? Grainham, sudorul, se consumă…

– Îndată ce voi avea vești, vă voi suna. Sunteți gata, domnișoară? Să mergem.

Sue fu însoțită de patron până la infirmerie. După ce promise să-i trimită secretara, aduse el însuși dosarul rănitului, pentru ca ea să poată nota acolo un raport asupra accidentului. Ca și când relua cât se poate de firesc firul conversației, spuse brusc:

– Știu foarte bine de ce vă loviți în relațiile de muncă. Și am avut ocazia să constat că sunteți apreciată.

– Faceți aluzie la mulțumirile domnului Close? Cred că erau complet impersonale. Le-ar fi adresat la fel de bine domnișoarei Brent, dacă era de serviciu.

– Dumneavoastră sunteți cea căreia îi mulțumea, insistă Glenn Fraser ușor iritat. Nu mă contraziceți!

Se lăsă o tăcere calmă. Sue își strânse cu nervozitate documentele, cu degete crispate.

– Ei bine, reluă Glenn Fraser cu o notă de provocare în voce, aveți încă nevoie de un răgaz de gândire?

Sue ridică bărbia cu îndrăzneală.

– Nu. Vă accept propunerea.

Mâna lui Glenn Fraser se așeză o fracțiune de secundă pe umărul plăpând, pe care-l apăsă imperceptibil.

– Perfect! Cred că nu veți regreta.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Sue găsi un bilet de la Cora Brent, pus la vedere, pe mașina de scris.

„De schimbat pansamentul pe care l-am făcut ieri după-amiază unui tânăr nou. Am consemnat amănuntele și datele personale în registru."

Adolescentul îi era complet necunoscut lui Sue. Cu privirea îndrăzneață, în spatele unui breton în dezordine, acesta scoase un lung fluierat expresiv văzând-o.

– Dumnezeule! exclamă. Sunteți colega domnișoarei Brent? Și eu sunt din Spa. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

Sue se încordă. Clipirea naivă din ochi a tânărului bărbat, zâmbetul copilăresc, o liniștiră totuși.

– Este adevărat că vă numiți Nightingale? o întrebă el cu o oarecare senzualitate. Doamna cu lampa și restul?

– Este într-adevăr numele meu, acceptă Sue. Dar mă team că similitudinea se oprește aici! De ce te interesează atât de mult ilustra mea omonimă?

– La un joc televizat, a fost cineva care a câștigat o carabină povestind tot ce știa despre această Florence Nightingale. Cu lampa sa, care lumina slab, străbătea câmpurile de luptă, pentru a da ajutor răniților. Se pare chiar că, datorită ei, s-a înființat Crucea Roșie, încheie cu mândrie tânărul Arty Cramphorn, umflându-se în pene.

O ușoară dorință de a pufni în râs puse stăpânire pe Sue, dar se aplecă peste pansamentul înnegrit și-l scoase pentru a examina palma rănită.

– Frumos, nu-i așa? făcu pe grozavul rănitul.

– Cum s-a întâmplat?

– O îmbrânceală în timpul pauzei de ceai. Am alunecat pe solul unsuros și am aterizat pe niște cioburi de sticlă. Un termos care se spărsese din greșeală. Sper că domnișoara Brent a reușit să extragă toate fragmentele care se înfipseseră în mână. Nu doresc să mor dintr-o infecție.

– Mi-e teamă că nu ți se va întâmpla nimic atât de melodramatic, îl ironiză cu drăgălășenie Sue. Domnișoara Brent și-a făcut treaba cum nu se poate mai corect.

Sue scufundă degetele rănitului într-un lighean cu lichid antiseptic, ordonându-i să le lase acolo câteva clipe și se grăbi în încăperea vecină, unde pe un pat se odihnea un angajat al serviciului de contabilitate, care suferea de sângerări de nas.

La întoarcerea în infirmerie, îl găsi pe Arty exagerat de țeapăn. În jurul recipientului, o pată umedă și suspectă îi reținu atenția. Arty mărturisi candid că, în lipsa sa făcuse un tur prin încăpere și încheie firesc:

– Aveți bilet pentru serata de inaugurare a Centrului de petrecere a timpului liber, domnișoară?

– Da, consimți Sue. Și dumneata?

Fața ca de păpușă luă o expresie comică, de ciudă.

– Nu.

– Păcat! îl compătimi Sue. Cum Greycourts nu putea primi trei mii de angajați ai uzinei, trebuia să se găsească un mijloc de triere. Tragerea la sorți este o metodă care dă rezultate.

– Știu, se lamentă el. La acest joc, am pierdut întotdeauna!

– Îți dorești atât de mult să mergi acolo?

– Îi promisesem logodnicei mele că vom merge, îi explică tânărul, cu un aer posomorât. Un bilet dă drept de intrare la două persoane.

– Vă veți duce acolo într-o zi, făcu Sue pentru a-l consola. Toată săptămâna care va urma inaugurării Centrului va avea loc o operațiune „uși deschise".

– Va trebui să se resemneze, așa îmi închipui, încheie Arty pe un ton trist.

Sue termină de bandajat palma pacientului.

– Nu uita să porți mănuși de lucru peste bandaj și să vii să te văd mâine. De preferat, de bunăvoie! Ca să nu-ți trimit somații prin telefon. Ai înțeles?

– Am înțeles, mormăi adolescentul, revoltându-se de formă, dar, de fapt, încântat că se ocupă atât de bine de el.

– Ține, până nu uit, adăugă Sue pe un ton indiferent, ia ăsta.

Ochii căprui se luminară de plăcere.

– Dar… este biletul dumneavoastră, domnișoară!

– Primește-l, eu nu voi merge la această serată.

– Oh! făcu Arty, neîncrezător. Spuneți asta pentru că m-ați auzit lamentându-mă.

– Preferi să-l rup în bucăți, sau să-l dau altcuiva?

Chipul, încă de copil, se crispă ca urmare a unei lupte interioare.

– Adevărat? Nu este pentru a-mi face plăcere?

– N-aveam intenția să asist la gala de deschidere, reluă Sue, rostind vorbele răspicat.

– În acest caz, sunt de acord! Accept! Mii de mulțumiri, domnișoară!

Cu un zâmbet fericit, tânărul se năpusti spre ușă, abia reușind să-l evite pe Glenn Fraser, care intra și dispăru cu zgomot pe culoar.

– Ce râvnă de muncă! ironiză Glenn. Credeam că aceste alergări în galop sunt rezervate orelor de ieșire! Cine este? Ce vroia?

Sue prezentă succint incidentul care-l adusese în vizită pe impetuosul Arty.

– Nimic grav, încheie. Mi-ar plăcea totuși ca, înainte de a se gândi la o îmbrânceală, să se asigure toți că solul nu este acoperit cu cioburi periculoase!

Fraser încuviință.

– Evident. O fire nebunatică, un sol unsuros, cioburi de sticlă și iată adunate toate ingredientele ce pot provoca un accident de muncă, altădată mai serios decât acesta. Am cercetat dosarele, se pare că Valley Rubber plătește un greu tribut.

– Ar putea fi mai rău, exclamă Sue, cu un aer agresiv. Munca la cauciuc este foarte periculoasă, datorită căldurii la care este supus materialul.

– Știu, făcu Glenn Fraser împăciuitor. Și vă previn, am intenția să lansez o campanie de incitare la respectarea strictă

a normelor de securitate. Să luăm cazul domnului Close, cel care s-a ars ieri…

– Ați primit vești? îl întrerupse Sue cu nerăbdare.

– Tocmai veneam să vi le comunic. A petrecut o noapte liniștită și este în afară de pericol. Medicii sunt foarte optimiști în ceea ce-l privește. A scăpat ușor! Dacă ar fi fost puțin mai prudent… În sfârșit, inutil să comentăm. Apropo, făcu Fraser, fără o trecere evidentă, am văzut că sunteți pe lista celor care au tras bilet pentru serata de inaugurare. Sper că veți merge acolo?

Sue scutură din cap.

– Nu.

– De ce? Aveți deja alt program?

Sue n-avu curajul să mintă.

– I-am făcut cadou biletul tânărului Cramphorn.

– Înțeleg, făcu Glenn Fraser serios.

Adăugă, gânditor:

– Vă gândiți că acele șase luni vor consta doar în a ponta la uzină?

– Nu mă gândeam să particip la mondenități, recunoscu Sue, împotriva voinței sale.

– În privința asta, vă înșelați! exclamă interlocutorul său. Oare nu înțelegeți că această invitație este ocazia visată de a recunoaște în fața tuturor că nu pledați vinovată într-un proces pe care nimeni n-ar trebui să vi-l intenteze?

Sue urmărea cu degetul arătător conturul familiar al mașinii de scris.

– Mă considerați lașă? se auzi întrebând, cu o voce subțire, pe care nu și-o recunoscu. După dumneavoastră, ar trebui să înfrunt haita „semenilor“ mei, mistuiți de o curiozitate bolnăvicioasă?

– Dumneavoastră sunteți bolnăvicioasă! exclamă Fraser nemilos.

Sue se încovoie vizibil. Remarcând asta, adversarul său adăugă, hotărât să profite de avantaj:

– Perfect! Sunt pentru tratamentele șoc! Este timpul să vă stăpâniți această manie a persecuției pe care vă place s-o cultivați. Dar pentru a reveni la subiectul nostru, aș reuși să vă conving să vă reconsiderați hotarârea?

– Da, bâigui Sue. Dar este prea târziu. Știți bine că nu mai am invitație.

Se lăsă tăcerea.

– Este foarte simplu, spuse Glenn Fraser cu cel mai mare calm. Însoțiți-mă.

– Eu… rămase Sue cu gura căscată. Să vă însoțesc?

– De ce nu? Instinctul îmi spune că exagerați ostilitatea îndreptată împotriva dumneavoastră. M-am grăbit să-mi formez o părere în privința asta. În plus, pentru debutul meu în societate, mi-ar plăcea să fiu sprijinit de cineva pentru care acest microcrosm nu are secrete. La ce oră pot trece să vă iau și de unde?

Această întrebare directă înlătură ultimele ezitări ale lui Sue. Dându-i adresa, se întrebă vag, de ce, pentru prima dată de la dispariția tragică a lui Johnny, încerca sentimentul că i se luase o greutate de pe inimă.

***

În general, Sue mânca de prânz la cantină, ceea ce-i permitea să fie acasă la ora două și jumătate. În acea zi, având de făcut cumpărături, se întoarse cu o oră mai târziu față de programul obișnuit. Mare-i fu mirarea, când observă la cotitura bulevardului o anumită mașină lungă, parcată în fața casei gazdei sale.

Un fior de teamă o străbătu, când coborî de pe motoretă. Oare ce făcea aici Sybil Chase? Aceasta părăsi scaunul șoferului și trânti portiera cu putere.

– Trebuie să-ți vorbesc, exclamă în mod direct și pe un ton vexat. Te aștept de secole. Oare unde ai fost?

Uluită de asprimea primirii, Sue se auzi proferând niște scuze:

– La ieșire, am trecut pe la autoservire. Intrați, vă rog.

Dându-se într-o parte, își lăsă vizitatoarea să pătrundă în salonul puțin bombastic al Venenei.

– Ei bine, Sue Nightingale! exclamă lady Chase cu o voce ascuțită. Ai terminat să te joci cu mine de-a șoarecele și pisica? Oare ce vrei până la urmă? Bani? Câți, pentru a dispărea?

Pe chipul lui Sue se zugrăvea stupoarea. Ca hipnotizată, o privea pe lady Chase, instalată în fața ei, cu toată aroganța pe care i-o confereau frumusețea și averea. Se putea imagina o creatură feminină mai bine făcută, mai seducătoare? Sue o măsura cu o admirație copleșitoare. Buclele dese și mătăsoase, acaju închis, îi cădeau pe umerii plini. Ochii migdalați dădeau trăsăturilor sale ceva exotic și de o nesfârșită voluptate. Gura, delicat conturată, era subliniată cu un roz ușor. Lăsată de-o mână nerăbdătoare, etola de vizon pastel, zăcea grămadă pe un scaun. Deținătoarea unei asemenea

perfecțiuni se proptise în mijlocul încăperii înguste; pe silueta regească se mula o rochie de culoare grej, a cărei simplitate monahală reușea foarte greu să-i ascundă formele.

Sue nu simțise niciodată simpatie pentru ea și asta era reciproc. Totuși, nimic n-o pregătise pentru această declarație ofensatoare și confuză.

Lovind imperceptibil cu vârful unui pantof cu toc înalt, prea ascuțit pentru a fi cu adevărat comod, Sybil Chase repetă incredibila întrebare:

– Ei bine, ce dorești? Răspunde!

Simțindu-și picioarele muindu-se, Sue se prăbuși pe un scaun, convinsă că visa. Pe un ton care se voia politicos, îngăimă:

– Nu înțeleg. S-ar spune că încercați să mă cumpărați, sau să mă amenințați, lady Chase. Sau amândouă.

– Exact asta este, încerc să te cumpăr.

– Dar… de ce? se miră cu durere Sue.

– „De ce?“ reluă Sybil Chase, imitând cu răutate aerul înspăimântat al interlocutoarei. Nu-mi fac nici o iluzie! Nu din noblețe ai trecut sub tăcere legătura mea cu Johnny Dacre. Ci pentru că aveai gânduri ascunse. Ca cel de a-ți vinde discreția, de exemplu. Spune-mi prețul dumitale, eu voi plăti, dar cu o condiție: să părăsești Valley Rubber și regiunea, o dată pentru totdeauna.

„Nu este posibil, își repeta cu nervozitate Sue, uluită. Este un coșmar. Mă voi trezi!“

– Vă asigur că nu înțeleg nici o vorbă din acest discurs, făcu ea, cu voce tare și tremurătoare. Am păstrat tăcerea, pentru că i-am dat cuvântul lui Johnny să nu spun nimic ziariștilor.

Mi-am ținut promisiunea și toată lumea a crezut că mă aflam la originea despărțirii noastre, în timp ce realitatea era cu totul alta. Johnny a fost cel care mi-a cerut să-i redau libertatea. Tocmai descoperisem că era îndrăgostit de o altă femeie, o femeie căsătorită. Dacă n-ar fi avut acel accident, s-ar fi căsătorit imediat ce s-ar fi pronunțat divorțul ei. Când a murit, n-am vrut ca numele să-i fie amestecat într-o poveste josnică. Iată, știți totul.

Sybil Chase strânse buzele.

– În punctul în care ne aflăm, să încetăm să mințim! „O femeie căsătorită!“ Nu-i așa că eu sunt? Și sunt cauza despărțirii voastre. Mi-a spus-o Johnny.

– Nu! strigă Sue, cu vehemență. Ne-am despărțit după ce am primit o scrisoare de dragoste scrisă de mâna lui și destinată unei anume „C“.

– „C?“ exclamă Sybil cu o violență stăpânită. Evident, nu poți înțelege. În joacă, Johnny mă numea Circe. Spunea că am venit pe pământ pentru a vrăji bărbații. N-ai încercat să afli cine putea fi această misterioasă „C“?

– Nu i-am pus nici o întrebare, iar el nu și-a manifestat dorința de a mă informa. Nimic în acea scrisoare nu era de natură să-mi descopere identitatea sa. Vorbind despre „C“, Johnny spunea „ea“, atâta tot. N-am vrut să-l supun unui interogatoriu. Găseam o oarecare consolare în a nu-mi cunoaște rivala, a cărei inițială credeam că este de la prenumele său. O… mizerabilă literă a alfabetului, nu avea importanță, era ușor de ignorat. Nu era ca o persoană în carne și oase. Oricum, aș fi aflat într-o zi. Adevărul ar fi ieșit la lumină. Nu bănuiam că nu-l voi mai vedea niciodată și că,

legată de promisiunea mea, „C“ va rămâne la adăpost de scandalul care mă va compromite exclusiv și în mod rușinos.

Sybil Chase lăsă să treacă o clipă de tăcere, înainte de a continua:

– Cine ți-a cerut să te lași împroșcată de disprețul general, fără să reacționezi? Ți-ar fi fost suficient să-i mărturisești unui ziarist că era o altă femeie în cauză și mulțimea ți-ar fi arătat simpatia sa debordantă! Într-un fel sau altul, ai descoperit că eu eram misterioasa „C“. Din acest motiv, te-ai încăpățânat să nu te miști de aici, înghițind calmă toate bobârnacele calomniei și așteptând momentul să mă amesteci. Te-ai amuzat făcând suspansul să dureze! Țineai să te răzbuni! Dar n-am nervi de oțel, am cedat. Ce intenționezi să faci, acum?

Sue își stăpâni cu mare greutate o scuturătură de dezgust. Hotărât lucru, această zeiță împroșca niște grozăvii.

– Vă repet, nu știam de legătura dumneavoastră cu Johnny. De altfel, ieri mi-am prezentat demisia domnului Fraser.

– Știu, o asigură Sybil cu dușmănie. Am vorbit despre asta, aseară la masă. Poate n-a fost decât o lovitură îndrăzneață din partea dumitale. Erai convinsă probabil că va încerca să te rețină. Totuși, dacă este adevărat că nu știai de mine, asta înseamnă…

– Exact! o întrerupse Sue. Asta înseamnă că dacă n-ați fi venit să mă căutați, n-aș fi știut nimic niciodată.

– Totuși, se încăpățână Sybil, Johnny m-a lăsat să înțeleg că ești la curent! Înainte de plecarea la Sardoux, mi-a mărturisit că v-ați despărțit și în acel moment, nenorocitul a făcut

imprudența să sugereze că, pentru mine, era timpul să-l părăsesc pe Alaric, pentru a trăi cu el! Ce inepție! Bineînțeles, i-am râs în nas.

Sue deveni brusc albă ca varul.

– I-ați… râs în nas? Dar era convins că „C“ îl iubea la fel de mult cum o iubea el!

O strâmbătură neplăcută crispă trăsăturile lui Sybil.

– Bărbații au talentul de a se amăgi singuri, draga mea! Niciodată n-am simțit nici cel mai mic început de dragoste pentru Johnny. Dacă vrei să-ți spun pe șleau, era la îndemână. În timp ce dumneata erai aplecată asupra răniților și Alaric asupra dosarelor, l-am considerat… amuzant. Evident, înainte de a începe să ia această poveste în serios.

– Pentru dumneavoastră, această legătură nu a fost decât o aventură galantă. Nu sunteți una dintre acele soții nefericite, iar Johnny n-a fost decât un divertisment. Și pentru asta, mi l-ați răpit. Iar când s-a îndrăgostit de dumneavoastră, i-ați râs în nas! Este monstruos! izbucni Sue, cu ochii scânteind.

– Ai fi preferat să-l asigur de afecțiunea mea neclintită? o întrerupse Sybil. Sau să mă topesc de dragoste și de recunoștință, că l-ai părăsit pentru a mi se consacra? Nu fi proastă! De altfel, dacă asta te poate consola, să știi că a plecat amenințându-mă. Da! Cu mâna pe clanța ușii, mi-a spus: „Nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău, în ziua în care te vei afla față în față cu Sue“. Sau ceva similar. Am dedus imediat că te-a făcut confidenta sa. Sub un pretext oarecare, a refuzat să-și petreacă noaptea sub acoperișul nostru și astfel a ieșit din viața mea.

„Așadar, se gândi Sue, dezolată, ultima amintire pe care a luat-o cu el la Sardoux, a fost acel râs crud! Nici un gând

pentru mine! Dacă cineva trebuia să se simtă responsabil de accident, ea este, nu eu!“ Îndoiala și sentimentul de vinovăție care o chinuiseră pe Sue, o părăsiră ca prin farmec. Le înlătură pe loc, asemenea unui mantou care nu mai era de sezon. În schimb, durerea pe care i-o pricinuise dispariția lui Johnny, rămase. Dar ce ușurare să fie nevinovată! Această nouă stare de spirit, o ajută să-și regăsească generozitatea naturală. Așa că declară pe un ton mai puțin furios:

– Johnny nu putea să știe că eram dispusă să închid ochii asupra escapadei sale, dacă se hotăra să se întoarcă la mine. Indiferent de oroarea pe care mi-o inspiră atitudinea pe care ați avut-o față de el și de soțul dumneavoastră, să știți că, în ceea ce mă privește, incidentul este închis. N-aveți de ce vă teme de mine.

Sybil se îndreptă, arțăgoasă, pe scaun.

– Să nu mă tem de dumneata? făcu ea cu o uimire insultătoare. În timp ce tocmai ți-am dat ocazia să-mi pătezi reputația? Acum, când te știu la curent cu toate aceste amănunte, nu mă voi simți în siguranță niciodată. Dacă ar afla Alaric… Trebuie să părăsești regiunea, este singura soluție. Te voi despăgubi.

Însuflețită de încrederea pe care i-o acordase Glenn Fraser, convinsă brusc că acesta asista, martor nevăzut și binevoitor, la această scenă degradantă, Sue clătină cu putere capul blond.

– Nu voi dezvălui nimănui ceea ce mi-ați mărturisit, vă dau cuvântul meu. Dar rămân. N-am intenția să părăsesc Valley

Rubber, cel puțin pentru moment. Prezența mea constituie pentru dumneavoastră o amenințare? Mă tem că va trebui să vă obișnuiți cu asta.

Sybil Chase bombăni, cu dinții strânși:

– Este o amenințare! Vei vorbi într-o zi. Dar să nu uiți că am și eu gură și, dacă este cazul, voi ști s-o folosesc. Dacă vreau, îți pot face viața insuportabilă. Dispun de un anumit număr de avantaje.

– Este posibil, admise Sue, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dar pentru că hotărârea mea este luată, îmi asum riscul.

Sue aruncă o privire extrem de elocventă spre ușă. Sybil primi această concediere mută cu un sânge-rece regal.

Cele două adversare se măsurară din ochi o clipă, într-o tăcere încărcată de electricitate.

Părăsindu-și poza, Sybil Chase își îndreptă încet silueta impecabilă, puse mâna neglijent pe vizon și poșetă și porni, parcă alunecând, spre ușa de intrare.

– S-ar putea să-ți regreți hotărârea, exclamă ea trecând țeapănă prin fața lui Sue. În general, este regretabil să mă ai dușmancă!

Fură ultimele sale cuvinte. Nemișcată, parcă în transă în mijlocul salonului, Sue auzi zgomotul puternic al tocurilor ascuțite pe dalele loggiei, apoi, trei minute mai târziu, torsul silențios al motorului.

Capitolul 3

În timpul zilelor care urmară, Sue ar fi făcut orice pentru a fi copleșită de muncă și a nu avea timp să mediteze la această scenă năucitoare.

Își dădu seama, încă o dată, de rara discreție a Verenei. Când aceasta din urmă află brusca schimbare de atitudine a lui Sue, se abținu să facă vreun comentariu. Prefăcându-se înciudată, se mustră cu asprime, în fața lui Sue, că nu găsise argumentele necesare s-o oblige să-și schimbe părerea. „Acest Glenn Fraser, mi se pare un tactician de temut!“ încheie fără invidie.

Pentru a-și alunga din minte acele amintiri supărătoare, Sue începu să se ocupe cu ardoare de grădinărit. Mare cât o batistă, pătratul de pământ neroditor produsese câteva flori anemice și asta datorită numai îngrijirilor sale. Verena avea prea mult de lucru în casă, pentru a se ocupa de ele, cât despre ceilalți, care locuiau în pensiune, contribuția lor în materie de horticultură se limita la a da sfaturi contradictorii, aruncate cu neglijență din șezlongurile adânci, așezate în loggie, când era vreme bună.

Rămâneau nopțile și mai ales orele apăsătoare care precedau zorile. În penumbra tristă a camerei, Sue era vizitată de imagini obsedante. Printre acestea se afla bine plasată silueta lui Sybil Chase.

Amintirile treceau fără încetare pe ecranul memoriei. Lady Chase, foarte palidă și sculpturală, părăsind la brațul soțului capela în care fusese celebrat serviciul funebru… Johnny făcându-i curte, cu asiduitate, lui Sybil… Johnny, tensionat, înainte de plecarea în cursă… Johnny, distrus de râsul crud al acelei femei…

Și apoi, erau amenințările fluturate de Sybil. Oare ce trebuia să creadă? Va îndrăzni lady Chase să facă să fie concediată? Soția unui director de întreprindere dispunea, într-adevăr, de asemenea puteri exagerate? Și acele avantaje misterioase de care făcuse caz? Oare care erau? Sue se hotărî să nu-și concentreze atenția asupra lor. Va vedea. Dacă la capătul celor șase luni stabilite de Glenn Fraser, situația devenea intolerabilă, va lua o hotărâre.

***

În dimineața zilei prevăzută pentru inaugurarea Centrului de petrecere a timpului liber, Sue constată trezindu-se, că vremea părea să se fi îmbunătățit. Vântul rece se oprise și o ceață de căldură acoperea valea când se sui pe motoretă. Când ajunse la uzină, soarele strălucea. În jurul ei, grăbindu-se, muncitorii se felicitau. Va fi timp frumos pentru sărbătoare.

La infirmerie, Sue primi mai întâi vizita unui ciclist, pe care-l lăsaseră frânele pe drumul în pantă care cobora din High Creadon. Genunchii însângerați ai accidentatului fură dezinfectați și pansați cum se cuvine.

Îi urmă aproape imediat, un obișnuit. Această persoană între cincizeci și șaizeci de ani, care se prefăcea, frecventa cu regularitate centrul de tratament. Diversitatea și ciudățenia bolilor de care pretindea că suferă, demonstrau o imaginație bogată, pe care Sue nu se putea împiedica să n-o admire. După ce-și bea ceaiul pe care aceasta i-l oferea în mod obișnuit, se retrăgea cu demnitate.

Mai fu un transportator de mărfuri care, cu degetul arătător îndreptat spre buric, se plângea de dureri de abdomen. O ceașcă de ceai din plante îl trimise, regăsindu-și tot zelul, la serviciul său. Trecu o oră, posomorâtă și goală. Brusc, țârâi telefonul. I se trimitea o fată tânără, care se rănise la mână.

– Lorna Fenn? se miră Sue. Dar, în mod sigur, este recidivistă!

– Nu-mi vorbiți despre asta! răspunse strident, cu brutalitate, interlocutoarea sa. Este a doua oară, în cincisprezece zile! După un început atât de promițător…

Auzind ciocănindu-se la ușă, Sue închise, nu fără o oarecare ușurare. Îi arătă vizitatoarei, cu un gest, un scaun și desfăcu prompt pansamentul improvizat.

Partea cărnoasă a degetului mare nu era decât ușor zgâriată. Cu un aer preocupat, tânăra infirmieră aruncă pe ascuns o privire dezolată spre plasturele care împodobea alte trei degete, de la aceeași mână.

– Ei bine, Lorna, nu ești rezonabilă! De ce crezi că ți-am cerut să porți mănuși de protecție? De plăcere? Nu sunt totuși fleacuri! Dacă munca pe care o faci te dezgustă atât de mult, de ce nu încerci s-o schimbi? Ce fel de mulaj faci?

– Piese pentru mașinile de muls, bombăni Lorna.

Cu fruntea plecată, adăugă cu ostilitate:

– Ca vaca să nu simtă nimic, îmi vine să urlu! Dar ce-aș putea face altceva? Și apoi, nu am de ce să mă plâng. Sunt bine plătită și sunt și prime de eficiență. Am nevoie de acești bani.

– Ca toată lumea, zâmbi Sue.

– Nu chiar, o corectă rănita. Cu salariul meu, îmi întrețin mama.

– Îmi pare rău, spuse Sue înțelegătoare. Nu știam.

Tăietura fiind tratată, Sue pregăti ceaiul, întinzându-i o ceașcă Lornei.

– Așadar, ești orfană de tată?

– Da. Mama și cu mine locuim la unchiul, cumnatul ei. Mama îi ține casa și în schimb el îmi tolerează prezența.

– O ai pe mama ta în grijă… făcu Sue gânditoare. Ce vârstă aveai când ți-a murit tatăl?

– Cincisprezece ani. Asta era acum trei ani. Lucra la o agenție de publicitate în calitate de desenator specialist în arte grafice. Avea planuri pentru mine. Ar fi vrut să încerce să obțină o bursă, pentru a urma cursurile de Arte Decorative, la Londra. El dispărând, aceste vise au devenit irealizabile. În acea perioadă, mama se ocupa de o cantină. S-a observat că era diabetică, așa că a trebuit să-și înceteze orice activitate profesională. Am preluat eu ștafeta. Mi s-a propus această slujbă și am acceptat, deoarece n-aveam de ales. Se pare că sunt condamnată să muncesc aici, până la vârsta de pensionare, încheie cu o tristețe evidentă.

– Ești talentată la desen? întrebă brusc Sue.

– După cum spunea tata, da, afirmă Lorna calmă. Ca și după spusele profesorilor mei. Dar la ce bun? Nu este genul de talent cu care-ți poți câștiga existența.

– Este păcat să-l lași necultivat. Spui că ai urmat cursuri serale timp de trei ani… murmură Sue pentru ea însăși.

În ochii gânditori, se ivi o mică licărire.

– Să presupunem că-ți dau o temă de ilustrat, sub formă de bandă desenată umoristică, ai fi în stare s-o realizezi?

– Cred că da. De ce?

– Este o idee, replică în mod confuz Sue.

O schiță de proiect pe care ezitase s-o formuleze, tocmai îi încolțise efectiv în minte.

– Vreți să încerc? exclamă Lorna cu privirea strălucind.

Și degetul tău? obiectă cu îndoială Sue.

– Mă voi descurca, o asigură adolescenta, pe un ton fără replică.

După ce așezase pe un colț al biroului hârtie și creioane, Sue începu să răsfoiască registrul în care erau însemnate accidentele.

– Cred că am ceea ce ne trebuie, declară în cele din urmă. Iată pe scurt faptele. Un angajat de la întreținere vine să schimbe un bec. Aduce cu el o scară, care se dovedește prea scurtă. Drept urmare, întinzându-se, încercând să-și atingă obiectivul, își pierde echilibrul și cade. Scapă în mod miraculos cu încheietura luxată, în timp ce și-ar fi putut rupe gâtul. Îți convine?

– Perfect! izbucni Lorna, punând mâna pe instrumente.

Câteva minute mai târziu, îi întindea lui Sue rezultatul desenelor făcute în grabă.

– Nu este decât o schiță! preciză ea în defensivă, cu obrajii îmbujorați.

Decorul și protagoniștii – accidentatul și spectatorii – erau doar conturate. Becul rotund rânjea cu nerușinare în fața eforturilor făcute, pentru a-l atinge, de marioneta caraghioasă în salopetă albastră. Strânși în jurul scării instabile, muncitorii își rostogoleau ochii bulbucați și îngroziți, presimțind iminența unei catastrofe.

– Frumoasă schiță! aplaudă Sue. Pot s-o păstrez? Mi-ar plăcea să i-o arăt domnului Fraser. Umorul ar trebui să constituie o armă mai eficace decât interminabilele norme de securitate, care acoperă pereții atelierelor, pentru a lupta împotriva neglijenței.

– Credeți? îndrăzni Lorna, neîncrezătoare.

– Dacă proiectul meu va fi acceptat, desenele vor trebui reînnoite în fiecare săptămână. Presupunând că domnul Fraser îmi dă mână liberă, ai fi dispusă să lucrezi pentru noi?

– Oh, da! exclamă Lorna cu o voce vibrantă.

– În acest caz, atenție la mâini! insinuă Sue cu adresă.

O strâmbătură încreți gura Lornei.

– Atinsă! admise pufnind.

Dintr-o săritură grațioasă fu la ușă, unde rămase pe loc.

– Domnișoară Nightingale, începu, cu privirea ațintită la vârfurile pantofilor. Voiam să vă spun că…

– Da? o încurajă Sue.

– În legătură cu despărțirea de Johnny Dacre. Sunt dintre cei care cred că nu aveți de dat socoteală nimănui.

Emoționată, Sue se auzi formulând un mulțumesc șoptit.

– V-aș fi vorbit despre asta mai devreme, continuă cu îndrăzneală Lorna. Dar păreați că fugiți de toată lumea. Ei bine, sunt sigură că nu vă veți arăta la serata de inaugurare a Centrului…

– Te înșeli, o întrerupse Sue, cu un zâmbet. Dimpotrivă, intenționez să merg acolo.

– Iată o veste bună! jubilă Lorna, năpustindu-se pe culoar.

***

Postată în fața dulapului de haine, Sue își inspecta gânditoare garderoba. Instinctiv, se hotărâse să lase deoparte îmbrăcămintea purtată în vremurile fericite ale ieșirilor cu Johnny. Vestiarul îi era atât de subțire, încât fu scutită de o alegere îndelungată. Din toate toaletele, numai una scăpase admirației logodnicului său; era un costum din jerseu de culoarea fildeșului, foarte obișnuit, perfect pentru împrejurare.

Rulând spre High Creadon, Glenn Fraser remarcă glumind:

– Sir Alaric este redutabil! A reușit să mă convingă să rostesc o scurtă alocuțiune. După încheierea acestui discurs, voi fi liber să savurez plăcerile serii. Programul este atractiv: tenis, natație, biliard, săgeți, minigolf, degustare de cocteiluri. Cu siguranță, am uitat ceva. Aveți vreo preferință? Sau doriți să încercăm puțin din toate?

– Dumnezeule, nu! exclamă Sue, prefăcându-se, în mod comic, îngrozită. Din motive vestimentare, evident, mă voi abține să joc tenis.

Dintr-o privire, Glenn Fraser cercetă imediat ținuta pasagerei și clătină din cap cu seriozitate.

– Într-adevăr, făcu el sobru. În acest caz, piscina?

– Apa trebuie să fie rece ca gheața.

– De ce nu minigolful? continuă Fraser, bine dispus.

– Este prea riscant! protestă comic Sue. Ultima dată când am jucat, era gata să-i scot ochii partenerului meu.

– Adevărat? comentă Fraser, încântat de întorsătura glumeață pe care-o lua conversația. Vă tentează mai mult biliardul?

– Este un sport pe care nu l-am practicat niciodată, declară Sue, pe un ton plin de regret. În schimb, parcă îmi amintesc că nu mă descurcam prea rău la săgeți.

– Perfect! Vom verifica.

Fraser profită de clipa de tăcere pentru a lua un viraj delicat.

– Nu aveți o ușoară strângere de inimă, la ideea de a revedea Greycourts? se hazardă în cele din urmă. Am aflat că proprietatea aparținea familiei Nightingale. Îmi imaginez tristețea dumneavoastră când a trebuit să vindeți și surpriza, aflând că a fost cumpărat de Valley Rubber.

Sue își mușcă buzele și spuse cu o voce slabă:

– La ce mi-ar fi folosit lacrimile? De altfel, înființarea acestui centru era poate singurul mod de a împiedica domeniul să cadă în ruină.

– Sănătoasă atitudine, dacă îmi pot permite, aprobă șoferul. Ce poate fi mai trist decât o casă sortită abandonului? „Familiei Nightingale îi succede marea familie din Valley Rubber“, mi-ar plăcea să brodez câteva variațiuni pe această temă, în seara asta. Dacă nu vedeți vreun inconvenient.

Sue avu o ușoară ezitare.

– Intenționați să amintiți legăturile foarte personale prin care depind de Greycourts?

– Dacă abordez subiectul, va fi greu să le trec sub tăcere.

Glenn aruncă pe furiș o privire pasagerei sale, pentru a încerca să-i evalueze amploarea reticențelor.

– Totuși, nu este singurul motiv care mă face să-mi orientez discursul în acest sens. Am și un altul, mult mai greu de nemărturisit! Pe care mă voi grăbi să vi-l dezvălui! Am impresia că exagerați răceala anturajului dumneavoastră și am intenția să v-o demonstrez.

Când pătrunseră în sala de bal nou-nouță, Sue văzu priviri curioase ațintindu-se asupra lor. Hotărâtă să-și păstreze sângele-rece, se lăsă călăuzită de mâna liniștitoare a lui Glenn Fraser. La marginea estradei, acesta o părăsi pentru a se alătura personalităților care se așezaseră deja acolo.

Primul dintre notabilități care luă cuvântul, fu primarul. Scuipând des în microfon, fără să-și dea seama, se înclină asupra unui auditoriu care n-avea nevoie de asemenea valuri de platitudini de circumstanță. De-abia se așeză, că-i urmă sir Alaric. Într-un stil energic și plin de umor, directorul de la Valley Rubber invită asistența să ia parte, în mod activ, la acțiune. O salvă de aplauze salută această scurtă intervenție și fu rândul lui Glenn Fraser să-și rostească alocuțiunea.

Se lansă într-un scurt istoric al domeniului Greycourts. De generații reședință de familie, aceasta suferise numeroase schimbări de-a lungul anilor. Ultima fiind, oricum, cea mai radicală. Și totuși, suferind această transformare, proprietatea nu rupsese toate legăturile cu trecutul. Oare Valley Rubber nu număra, efectiv, în rândurile sale o reprezentantă a familiei Nightingale?

Ajuns la capătul peroraţiei, Glenn Fraser plimbă o privire solemnă prin sală şi o aţinti asupra lui Sue, care roşise. În acea clipă, tânăra avu impresia că este prinsă în fasciculul proiectoarelor, ciudat de binevoitoare. Şiruri de capete se întoarseră spre ea, murmure de aprobare, zâmbete discrete se îndreptară spre locul în care se afla. Imposibil să se îndoiască! Aceste manifestaţii de simpatie îi erau categoric destinate. Inima îi era plină de recunoştinţă pentru oratorul care reuşise această minune: s-o facă să înţeleagă că încetase să fie victimă a ostracizării colegilor săi.

Desăvârşită în rochia de catifea cu bretele de culoarea bronzului, mulată pe trup, Sybil Chase declară în acea clipă Centrul deschis şi se aplecă graţioasă, pentru a mulţumi cu un sărut timidei aducătoare a unui buchet de trandafiri de culoarea ceaiului. Imediat, personalităţile se ridicară, asistenţa începu să se împrăştie. Sue fu repede înconjurată de convivi politicoşi, care începură să facă risipă de avansuri prieteneşti.

– Ce surpriză plăcută, domnişoară! Nu credeam că veţi veni…

– Surpriză? replică o a doua voce, cu o octavă mai sus. Uiţi că domnişoara Nightingale este la ea, în această casă!

– Reţin primul vals, domnişoară! exclamă un timbru mai grav.

– O partidă de săgeţi, domnişoară? Pariez că…

– Nu pariaţi! exclamă Glenn Fraser, coborât de pe estradă. Domnişoara Nightingale este redutabilă la acest divertisment nevinovat.

În timp ce îşi croia drum prin mulţimea densă, îi şopti la ureche:

– Vedeţi, acesta este dezgheţul! Nu vi l-am prevestit oare?

– Da, recunoscu Sue, aruncându-i o privire piezişă. Se pare că m-am înşelat asupra atitudinii celor care mă înconjoară.

Sunt fericită că am venit. Totuși, Dumnezeu știe că nu doream deloc. Dacă refuzam să vin aici în această seară, ați fi fost dezamăgit?

Glenn Fraser rămase tăcut o fracțiune de secundă, înainte de a răspunde cu o voce încărcată de semnificații:

– Da. Foarte dezamăgit, mărturisesc.

Făcură meci nul la săgeți, apoi se îndreptară spre terenurile de tenis, unde, la lumina neclară a apusului, se disputa un dublu mixt. Pufnind și râzând în hohote, jucătorii se îndârjeau să termine partida, într-o semiobscuritate puțin propice. Căutând să anticipeze traiectoria unei mingi aproape invizibilă, loveau în zadar aerul cu rachetele. Învinși de lipsa de lumină, dar mai ales de o ilaritate nestăpânită, până la urmă capitulară în protestele spectatorilor, pe care această pantomimă îi înveselea.

– Este mult timp de când n-am mai ținut o rachetă, comentă Glenn Fraser, când își regăsi seriozitatea. Dacă jucați, va trebui să reținem un teren. Puțin exercițiu îmi va face mai mult decât bine. Dar… este timpul să mă alătur lui sir Alaric. I-am promis să-i gust whiskyul. Mă urmați?

Sue consimți în tăcere. Venise momentul să restabilească relațiile cu protectorul lui Johnny. Se înfioră amintindu-și de Sybil Chase și de planurile viclene pe care le urzea în taină.

Jovial și binevoitor, sir Alaric înaintă în întâmpinarea lor.

– Sue, exclamă acesta, prinzându-i mâinile între degetele lui lungi și fine. Ne-ai lipsit. Nu-i așa, iubito? făcu întorcându-se spre soție. Trebuie neapărat să recuperăm timpul pierdut.

Prefăcându-se că ignoră rigida înclinare din cap a lui Sybil la adresa lui Sue, se grăbi să comande cocteiluri.

După ce-i aruncă o privire ucigătoare tinerei femei, Sybil Chase se aplecă pentru să-și aprindă țigara de la bricheta pe care i-o întindea politicos Glenn Fraser.

– Ei bine! începu repede sir Alaric. Ce crezi despre noul Greycourts, draga mea Sue? Nu te-a prea decepționat? Îmi amintesc de temerile dumitale din ziua în care Johnny te-a adus la noi pentru prima dată.

– Mi-ați promis să respectați stilul proprietății și v-ați ținut de cuvânt, admise Sue de bunăvoie. Casa și-a pierdut crăpăturile, dar nu caracterul. Cât despre amenajările exterioare, financiar, familia mea nu și-a permis niciodată să le realizeze. Când mă gândesc la destinul sortit Greycourtsului, mă consider fericită că Valley Rubber i-a fost cumpărătorul.

– N-ai văzut totul, draga mea! făcu sir Alaric, umflându-se în pene. Am planuri din belșug pentru a anima acest Centru. Înființarea unei trupe de teatru de amatori, a unei orchestre de cameră și mai ales organizarea de expoziții. Trebuie ca această clădire să fie vie și să zumzăie ca un stup!

Sir Alaric își acordă o clipă de răgaz pentru a bea o înghițitură din băutura fără alcool, de culoarea ambrei, și reluă cu tonusul obișnuit.

– Apropo, Fraser, încă n-am avut timp să-i împărtășesc soției mele propunerea făcută de comitetul nostru de acțiuni sociale. Ar trebui să i-o prezinți.

– Este foarte simplu, lady Chase, reluă directorul personalului. Vom destina un buget special acelora dintre angajații noștri care trebuie să fie specializați. Aceste fonduri ne permit să-i alimentăm pe cei țintuiți în pat, pentru moment, cu mici produse de patiserie și alte cadouri de acest gen. Cineva din comitet a sugerat că ar fi o politică bună să vă

însărcinați cu distribuirea lor. Dacă programul v-o permite, acest gen ar avea, cu siguranță, un impact favorabil.

Sybil Chase întinse languros brațul spre scrumiera în care-și stinse țigara și, printre genele coborâte, își privi interlocutorul.

– Dacă înțeleg bine, îmi cereți să fac pe patroana acestei acțiuni? rezumă ea, în cele din urmă.

– Așa ceva, admise Fraser cu un zâmbet sincer. Pentru asta, va trebui să vă puteți consacra, să zicem, o oră pe săptămână, plus o oră pentru întrunirile noastre de la Valley Rubber.

– Întrunirile noastre?

– Da, timpul în care vă voi înmâna o listă a bolnavilor de văzut, cu câteva amănunte referitoare la ei: de exemplu, motivul internării în spital, precizări despre situația familială. Înaintea fiecărei vizite, veți putea trece pe la uzină pentru a lua aceste documente.

Sybil consimți cu o mișcare a capului.

– Am înțeles. Când vreți să încep? Unde va trebui să primesc aceste dosare?

– Unde? La mine, dacă binevoiți. Sau mai degrabă, nu. La infirmerie. Domnișoara Nightingale vă va ține la dispoziție toate hârtiile necesare. Mi se întâmplă să lipsesc, sau să fiu chemat în afară.

– Dacă v-aș telefona, înainte să vin, presupun că veți lua măsuri să fiți acolo când sosesc?

Sub amabilitate, se ghicea iritarea. Glenn Fraser nu se lăsă descumpănit și adăugă pe un ton uniform:

– Cu siguranță. Cu excepția cazurilor de forță majoră.

– Perfect. Așadar, vom proceda astfel. Voi veni la serviciul personal.

Problema fiind rezolvată, lady Chase își apostrofă soțul, cu un aer trist și plictisit:

– Oare nu este timpul să se ocupe de proiectoare, Alaric? Mă grăbesc să mă întorc acasă!

Cu un zâmbet curajos pe buzele delicat fardate și o atitudine teatrală, lady Chase mărturisi cu o voce slabă:

– O migrenă imposibilă îmi chinuie capul. Toate aceste mondenități mă ucid!

– Îmi pare rău! exclamă sir Alaric.

Cu gesturi în același timp stânjenite și pline de solicitudine conjugală, așeză pe umerii rotunzi ai soției mantoul scump din blană, pe care aceasta îl lăsase pe spătarul scaunului.

– Ar fi trebuit să-mi spui! exclamă pe un ton dezolat, de reproș. Calvarul tău a ajuns la sfârșit, îngerul meu!

Îngerul îi adresă o clipire recunoscătoare din pleoape, în timp ce se ridica de pe scaun, cu un efort vizibil.

– Voi nu plecați imediat, făcu sir Alaric spre invitați. Vă urez să petreceți o seară plăcută. Sue, nu uita că Sybil și cu mine ne bazăm pe dumneata. Nu-i așa, iubito? Voi stabili curând o întâlnire cu ea. De exemplu, pentru o cină.

– Desigur, spuse cea interpelată, după o clipă de tăcere. Dar este necesar oare să facem această invitație cu atâta formalism? Sue știe că va fi întotdeauna binevenită la Bryanston Place. În sfârșit, pentru că ții, îmi voi consulta agenda și vom organiza ceva. Așa cum se cuvine.

Cu această promisiune, lady Chase se îndepărtă la brațul soțului ei.

Capitolul 4

Mulțimea, acum compactă, făcând imposibilă orice improvizație coregrafică, Sue și cavalerul său hotărâră de comun acord să părăsească ringul de dans.

Aerul era plăcut. Proiectoarele inundaseră cu lumina lor albă, pietrele centenare de la Greycourts, care părea că-și regăsesc, timp de o seară, fastul din trecut. Se așezară în apropiere de apa strălucitoare a piscinei goale.

– Ce seară încântătoare! făcu Sue, cu un oftat de mulțumire.

– Adevărat? exclamă în întuneric o voce gravă cu inflexiuni calde.

Sue trăsări și, pentru a-și ascunde tulburarea, își ridică ostentativ ochii spre stele.

– Este mult timp de când n-am mai dansat astfel.

– Chiar atât de mult timp? o ironiză Glenn Fraser. Sper că aceste câteva ore v-au permis să scăpați de sentimentul de vinovăție?

– Aproape, îndrăzni Sue.

– Există altceva care va trebui să învingeți. Îneverșunarea de a vrea să rămâneți izolată de anturaj. Oare îmi veți destăinui, într-o zi, motivele despărțirii de Johnny Dacre, în ajunul plecării sale la Sardoux? Îmi închipui că sunt întemeiate.

Oare de ce nu-i pusese această întrebare încă de la prima lor întâlnire? I-ar fi fost ușor să reconstituie faptele și să descopere că inițiativa acestei despărțiri nu venise de la ea, ci de la Johnny. Acum, trebuia să respecte promisiunea făcută lui Sybil, pentru ca sir Alaric să-și poată păstra liniștea necesară. Dacă nu răspundea decât cu un simplu da, lăsa o ușă deschisă unui torent de întrebări, pe care trebuia să le evite cu orice preț. Așa că, mărturisi simplu și răspicat:

– Este adevărat că n-aș avea nimic să-mi reproșez, dacă Johnny ar mai fi pe această lume. Accidentul acela a dat rupturii logodnei noastre o conotație supărătoare, pentru a nu spune mai mult. Dar prefer să nu vorbesc despre asta.

– Nu credeți că datorați adevărul celor care se interesează destul de mult de dumneavoastră, pentru a dori să-l cunoască?

Sue dădu cu putere din cap.

– Îmi este suficient faptul că știu că mă consideră ireproșabilă.

– Vorbiți așa despre prieteni. Dar dușmanii?

Sue își umezi cu greu buzele.

– Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

– Prostie curată! exclamă Glenn Fraser. Dar, să lăsăm asta. Dacă mi-ați vorbi acum despre acest Greycourts, care v-a văzut născându-vă?

Mai întâi lent, apoi cu mai multă siguranță, Sue începu să evoce cronica locuinței familiale și a locuitorilor săi. Amintindu-și de copilărie, de părinți, de fratele său și de animalele familiare, descrise un portret viu al casei Nightingale.

Și Glenn se arătă perplex. Scoțian, își pierduse tatăl la vârsta de zece ani, iar mama se recăsătorise cu un canadian. Urmase studiile de inginer în Scoția, înainte de a se specializa în relații umane. După Chemic Acids, Valley Rubber era a doua întreprindere în care ocupa postul de responsabil al personalului.

Sub aceste suvinte inofensive, nu ghicea, indiscutabil și tulburător, un curent de simpatie.

Glenn Fraser puse capăt confidențelor, când observă că Sue se înfioară.

– Este târziu, vă voi conduce înapoi.

În fața casei adormite a Verenei, se opriră o clipă.

– Ei bine? întrebă Glenn ironic. Ați întocmit bilanțul acestei seri? Pozitiv, sper?

– Nu știu cum să vă mulțumesc…

– Neîncercând! o întrerupse, cu o voioșie plină de delicatețe. Somn ușor, Sue. Gata cu visele posomorâte, acum când știi la ce se rezumă ostilitatea în masă al cărui obiect îți imaginai că ești!

Această tiradă glumeață fu însoțită de un gest care o tulbură pe tânăra fată. Glenn îi strânse mâna cu o intensitate care depășea categoric exigențele unei simple politeți. Această atingere la fel de scurtă, pe cât de impresionantă, o lăsă

tremurând. La reacția fulgerătoare pe care această atingere fără importanță i-o provocă, Sue cântări cu o încântătoare stupoare influența pe care o exercita asupra ei.

***

Sue se aștepta ca relațiile lor cotidiene, în serviciu, să reia caracterul puțin rigid, cerut de convenienețe. Se pregătise cu tristețe să accepte întoarcerea la normalitate. Dacă în prezența unei terțe persoane Glenn n-o numea niciodată decât domnișoara Nightingale, în schimb, când erau între patru ochi, folosea doar prenumele. Prima dată când o auzi pe Sue spunând „domnule Fraser", în altă parte decât la Valley Rubber, el o certă.

– Numele meu de botez este Glenn. Nu ți-o voi mai repeta.

Acest incident ușor avu loc la telefon. Glenn o contactase într-adevăr, acasă, pentru a o anunța că rezervase un teren de tenis la Centru, în aceeași seară. Medicul angajat la Valley Rubber li se va alătura. Rămânea să găsească o a patra persoană pentru dublu mixt. Sue o invită pe Verena.

Înainte de a se căsători, gazda sa se distinsese în turneele de tenis locale. Doctorul Redruth avea un serviciu fulgerător și o lovitură de dreapta satisfăcătoare. Sue era departe de a avea stăpânirea Venenei. Cât despre partenerul său, acesta era redutabil la fileu. Sue și Glenn câștigară meciul, dar la limită.

– Sper că ne veți acorda revanșa! exclamă doctorul Redruth, care transpira abundent, părăsind terenul.

– Fără mine, precizează imediat Verena. Sunt aici printr-o întâmplare, nefăcând parte din marea familie a angajaților uzinei.

– Asta nu ține! insistă medicul. Terenurile de tenis nu lipsesc în împrejurimi. Să închiriem unul.

– Inutil! exclamă Glenn Fraser. Bryanston Place dispune de un teren superb și sir Alaric mi-a dat mână liberă să-l folosesc când voi vrea.

– În acest caz, este perfect! aprobă doctor Redruth. Sunt liber în orice seară. Dar dumneavoastră, doamnelor?

– Eu voi fi foarte ocupată zilele acestea. Primesc două persoane noi în pensiune, obiectă Verena.

– În acest caz, să așteptăm weekendul.

– Duminica nu sunt liber, anunță Glenn Fraser.

În cele din urmă se căzu de acord asupra unei date și se despărțiră.

– Un tânăr serios, acest Glenn! rosti cu obișnuitul său laconism Verena, care-l vedea pentru prima dată.

Sue acceptă acest verdict. Părerea gazdei coincidea cu a sa.

Tânăra își regăsise somnul și sărea cu bucurie din pat, când suna deșteptătorul. Contactele pe care le avea cu Glenn rămâneau impersonale. În timpul orelor de muncă, abordau subiecte profesionale și niciodată singuri. Dar nu se putea stăpâni să încerce o ușoară înțepătură în inimă, când îl vedea sosind la infirmerie.

Campania destinată să facă să scadă numărul accidentelor de muncă prindea formă sub impulsul entuziast al noului director al personalului. Pentru a motiva angajații, comitetul întreprinderii hotărî să organizeze concursuri între ateliere. Câștigătorilor li se vor acorda prime.

Glenn Fraser aprobă cu căldură ideea lui Sue și desenele executate de Lorna pe diferite teme privitoare la normele de securitate.

Lorna răspunse, ca în transă, convocării șefului personalului și primi un contract în regulă, în care era stipulată creșterea salariului. Rotindu-și înspăimântată ochii, își ațintă privirea asupra formularului oficial, cu cea mai mare mirare. Nu numai că va face o muncă ce-i plăcea și pentru care era dotată, dar în plus, era și plătită pentru asta! I se realizaseră cele mai nebunești visuri! Sue, care asista la semnarea documentului, privea cu o tainică încântare fizionomia radiind de fericire a adolescentei.

În mod logic, luna iunie urmă lunii mai. Sue începuse să-și spună că o invitație la Bryanston Place era mai mult decât îndoielnică și se bucura. Și apoi, într-o dimineață, se întâlni cu Sybil Chase, care ieșea de la Serviciul de Relații Umane.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse lady Chase fără ocol. Să mergem în biroul dumitale. Vom fi singure acolo?

– Depinde, făcu vag Sue, precedând-o în încăperea în care plutea un miros de antiseptic.

În uniformă, și conștientă că se afla pe teren propriu, tânăra se simțea plină de curaj.

Sybil se străduia cu o oarecare afectare să scoată din poșeta scumpă din piele un portțigaret și o brichetă din aur, gravate. Privirea elocventă a lui Sue se întoarse spre pancarta pe care se citea cu caractere roșii pe fond alb „Fumatul interzis“, obligând-o să-și pună la loc accesoriile. Cu un gest categoric, făcu să pocnească încuietoarea și, întoarsă spre infirmieră atacă:

– Cu siguranță, bănuiești obiectul vizitei mele! spuse cu dușmănie. Sir Alaric mă chinuie cu întrebări referitoare la dumneata. Nu va înceta până când nu vei veni să cinezi la noi acasă. Ce intenționezi să faci?

Adoptând un ton uniform, Sue răspunse:

– Într-o zi sau alta, asta va trebui să se întâmple, oftă cu îngăduință. Totuși, pot pretexta nu știu ce obligație.

– Nu vei putea refuza la nesfârșit. În cele din urmă, Alaric va deveni bănuitor!

Sue ridică din umeri, fatalist.

– Este problema dumneavoastră, lady Chase. Nu a mea.

– Nu a dumitale? se miră ea, cu oarecare isterie în voce. Ei bine, este puțin cam mult! Îți spun că n-ar fi existat vreo problemă dacă plecai, cum te-am rugat. Dar ești încăpățânată! Ai preferat să rămâi.

Cele două adversare se măsurară o clipă într-o tăcere rece. Sybil Chase lăsă prima ochii în jos.

– Bun, capitulă aceasta, împotriva voinței sale. Este bine ca, deși nu-mi face plăcere, să pactizez cu dumneata. Dacă vreodată Alaric va fi pe cale să se mire de refuzul dumitale sistematic de a ne vizita, va trebui să fii o mincinoasă de primă forță. Dacă vrei să-ți poți ține promisiunea pe care mi-ai făcut-o, de a nu-i dezvălui nimic.

Sue nu putu decât să recunoască justețea propunerii. Dacă sir Alaric trebuia să nu afle adevărul, va trebui să accepte ospitalitatea ocazională a soției sale. În mod simbolic, era indispensabil să se preteze la această comedie. Încuviință, nu fără reticență:

– Într-adevăr, dacă nu dorim ca sir Alaric să continue să nu bănuiască de nimic, voi fi obligată să vin la dumneavoastră.

– Perfect! spuse Sybil. Să încercăm să ne jucăm rolurile, eu de gazdă și dumneata de invitată, cu convingere!

Poșeta luxoasă se deschise cu un pocnet sec, sub degetele nerăbdătoare și proprietara sa scoase de acolo o agendă, pe care începu s-o consulte cu febrilitate.

– Trebuie să alegem o dată destul de apropiată. Sir Alaric începe să se impacienteze. Marțea viitoare, îți convine? Sau joi?

– Să spunem joi.

– Pe joi, așadar. Vom fi mai mulți. Dacă timpul o permite, voi organiza un picnic pe apă. N-are rost să te îmbraci cu cele mai frumoase haine, preciză cu perfidie lady Chase. Un pulover și niște pantaloni, vor fi perfecte pentru ocazie. Ne întâlnim la noi, la ora șapte și jumătate?

Cu mâna pe clanța ușii, Sybil făcu stânga-mprejur și adăugă, cu dușmănie:

– Evident, îți trebuie un cavaler. De ce nu acest seducător șef al personalului, care te-a însoțit la serata de inaugurare a Centrului? Îmi pare a fi liber ca pasărea. Profită de asta. Și apoi, Alaric are multă simpatie pentru el. Ei bine, ești de acord? Numai dacă nu te temi să nu considere această ieșire în compania dumitale ca… ore suplimentare!

Sue hotărî să ignore provocarea și perfidia aluziei. Legăturile care o uneau de Glenn Fraser n-o priveau pe Sybil.

– Este o idee excelentă, răspunse pe un ton uniform.

Ondulându-și ușor șoldurile, lady Chase părăsi infirmeria. Pe dalele culoarului, se auzi pocnetul tocurilor ascuțite.

***

Sosind la Bryanston Place, Sue scoase un oftat de ușurare. În mod cert, formula adoptată de Sybil va simplifica lucrurile. Recunoscu câțiva dintre invitați, Glenn Fraser prezentându-i pe ceilalți. Cunoscură oameni al căror nume îl uitară pe loc. Jucându-și rolul cu o eficacitate desăvârșită, Sybil se strecură în întâmpinarea lor, toată zâmbet și cu mâinile întinse.

– Sue! gânguri aceasta, în culmea încântării. În sfârșit! Ce amabil din partea dumitale!

Sir Alaric își declară cu moderație încântarea de a fi în sfârșit la el acasă.

Momentul delicat al regăsirii fiind depășit, seara se desfășură fără dezacorduri, după un ritual sigur. Se servi aperitivul pe terasă, în așteptarea întârziaților. Apoi dispărură cu zgomot în mașini și se îndreptară spre locul unde era ancorată ambarcațiunea familiei Chase, puțin în amontele râului. Pentru această împrejurare, fusese închiriat și un al doilea vas, de aceeași valoare.

Se băură noi aperitive. Câteva perechi începură să danseze. Se schimbară și săriră în apa rece. Apoi se adunară pentru a gusta ceva, cu farfuria în echilibru instabil pe genunchi. După această gustare, se bău o cafea foarte tare, stropită cu coniac. Luna apăru pe firmament, melancolică pe cerul crepuscular.

Răsunară zgomote de căderi în apă. Pasionații de natație o făcură după pofta inimii, în timp ce amatorii de bridge se instalară la mese. Cineva avu ideea bună de a scădea volumul picupului.

Așezați pe șezlonguri, Sue și Glenn savurau liniștea. Întorcând spatele interiorului luminat strălucitor, contemplau alene stelele.

Stăteau de vorbă în umbra favorabilă, schimbând puncte de vedere despre locurile în care își petrecuseră vacanțele. Amândoi iubeau marea. Mai ales golfulețele cu nisip! Glenn își mărturisi pasiunea pentru munte. Ceea ce, din partea unui scoțian, n-avea nimic surprinzător.

– Se pare că sir Alaric te apreciază foarte mult, declară el brusc, pe negândite.

– Este reciproc! exclamă veselă Sue.

– Și lady Chase? Cum te înțelegi cu ea?

Sue făcu, prudentă, o pauză.

– Este greu de spus. Este mai dificil de abordat.

– Nu o simpatizezi la fel de mult ca pe soțul său?

– Recunosc asta.

– Îți împărtășesc reticențele. Fără să reușesc să mi le explic, întări Glenn.

– Reticențele dumitale?

– Da, face parte dintre acele femei imposibil de analizat. Incontestabil frumoasă, rafinată, teribil de sigură de ea, dar hotărâtă să rămână la distanță de aglomerație și de muritorii de rând! În tot cazul, sir Alaric a așezat-o pe un piedestal!

Sue își stăpâni o exclamație de surpriză. Lady Chase deasupra oricărei bănuieli! Inima i se strânse.

– Este posibil, se eschivă, ea.

– Sunt chiar convins de asta, continuă Glenn Fraser. Iată un fenomen curios, nu găsești? Vreau să spun, acea atracție, sau acea repulsie pe care ne-o inspiră anumite ființe.

– Dragoste la prima vedere, sau dimpotrivă?

– Da. Există ființe care într-un mod sau altul reușesc să nu te lase indiferent. Îți dai seama la ce fac aluzie?

Inima lui Sue o luă razna. Tulburată, păstră tăcerea.

– Am avut acest sentiment în clipa în care te-am văzut, continuă Glenn cu insistență. Acest gen de reacție se produce întotdeauna foarte brusc, sau deloc. Trebuie să-i accepți consecințele inevitabile. Nașterea unei prietenii, sau începutul unui război secret și înverșunat. În ceea ce te privește, se pare că am avut noroc. Nu-i așa, Sue?

Tânăra fu cuprinsă de un val de dezamăgire. Tocmai i se tăiaseră aripile unei puternice speranțe. Glenn vorbise de prietenie. Nu mai mult.

– Eu de asemenea.

Îndemnată de o curiozitate inexplicabilă, adăugă:

– Acea prietenie, sau acea aversiune, este un lucru care îl încerci deseori?

Întrebarea rămase fără răspuns. Exact în acea clipă, la unison perfect, două capete țâșniră din apă, la câțiva pași.

Glenn Fraser se grăbi s-o ajute pe înotătoare să se ridice deasupra. Însoțitorul său i se alătură pe punte dintr-o săritură puternică. Cu apa picurând de pe ei și pufnind, se scuturară cu vigoarea unui prepelicar, ieșind din apă.

– Brrr! strigară în cor, luându-și cearșafurile de baie groase, plușate și albe. Este rece ca gheața.

– Aș bea cu plăcere ceva! făcu înotătorul cu veselie. Crezi că vor avea milă de noi și ne vor oferi un pahar?

– Nu știu, răspunse însoțitoarea sa, fără a se face de râs. Se poate totuși încerca!

– Mulțumesc că ne-ați ajutat! îi spuse el lui Glenn. Fără dumneavoastră, Marjorie ar fi înotat ore întregi…

– Bădăranule! îl întrerupse Marjorie cu o voce acră.

După ce schimbară câteva palme, în joacă, se îmbrățișară cu dragoste.

– Este timpul ca Marjorie și cu mine, să redevenim decenți, propuse necunoscutul, al cărui păr întins de apă părea uns cu briantină și să ne întâlnim la bar. De acord?

Glenn o consultă pe Sue din privire.

– De acord, Sue?

Lăsând capul în jos, aceasta încuviință cu regret. Ar fi preferat să rămână afară și să continue să discute, dar temându-se să nu pară puțin sociabilă, renunță. Așa că, în timp ce perechea udă se îndrepta spre cabine, discutând cu însuflețire, se îndreptară cu pași lenți spre scara care ducea în salon.

Acela fu momentul în care un bărbat și o femeie se iviră exact pe acea scară. Evident, se certau. Un schimb enigmatic de replici, de o mare originalitate izbucni ca o rafală:

– Îți spun că nu.

– Iar eu, îți spun că da.

Absorbiți de o problemă cu siguranță de o importanță vitală, îndrăgostiții dezlănțuiți o izbiră violent pe Sue, în cursa lor. Aceasta se clătină sub șoc și Glenn Fraser abia avu timp s-o prindă.

Cu răsuflarea tăiată de ciocnirea violentă, Sue se agăță cu recunoștință de brațele întinse. Când simți palma lui Glenn apăsându-i cu blândețe umărul, rămase nemișcată, cu inima palpitând, pierzându-și capul să-l simtă atât de aproape. Intenționat, se rezemă de pieptul musculos, prelungind tandrețea echivocă a acelei clipe.

Cu fața afundată în tweedul asupru al hainei, rămase acolo, emoționată, tremurând.

Dojenitoare, vocea lui Glenn se ridică brusc:

– Voi doi de acolo! Așteptați puțin!

Continuând să se certe, zgomotoșii îndrăgostiți nici nu se întoarseră.

Îndepărtându-se încet, Glenn își cufundă privirea în cea a tinerei fete.

– Idioții! Sper că nu ți-au făcut vreun rău?

– Nu, șopti Sue cu o voce slabă, eliberându-se cu efort. N-am avut timp să-i evit.

– În starea de nervi în care se aflau, s-ar fi năpustit asupra oricui! bombăni Glenn. Vino să bei un pahar pentru a-ți reveni din emoție.

Luând-o înainte, porni pe scara îngustă și nu-i lăsă mâna până când nu pătrunseră în salonul plin de fum.

Pitită în umbra unei uși, Sybil schiță un zâmbet răutăcios. Ochii ei pătrunzători urmăriseră toată scena și neplăcerea lui Sue de a se desprinde din îmbrățișarea lui Glenn nu-i scăpase.

Capitolul 5

Trecând în revistă filmul evenimentelor care trebuia să se succeadă în acea zi, Sue se miră mai târziu, mult mai târziu – de minuțiozitatea nesigură cu care destinul le organizase, pentru a duce la pierderea sa.

Mai întâi, exista acea scrisoare de la o colegă cu care făcuse stagiu la C.H.U. din Spa. O scrisoare absolut inofensivă și care, totuși, trebuia să aibă consecințe grele.

„Dragă Sue“, scria June Spen. „Îți amintești de mine? Ar trebui! Ne-am pregătit împreună, cu febrilitate, examenele orale. Nu se poate să fi uitat: falange, falangele mijlocii ale degetelor, falangele pe care sunt implantate unghiile, micul trocanter, conturul rugos al femurului. Imposibil să-mi întipăresc acele cuvinte în memorie! A trebuit să le spun pe dinafară de zeci de ori! Și tu care citeai cu un aer pierdut numele tuturor acelor blestemați mușchi profunzi! Parcă te aud încă rostind răspicat, asemenea unei martire mergând la sacrificiu: micul pectoral, marele mușchi al trunchiului,

mușchii în formă de pieptene de pe vertebrele lombare! Ah! Ce vremuri! Oricum, asta îmi spun acum, când mă gândesc la ele. Trecând într-o zi prin spitalul din Spa, am aflat că lucrezi într-o uzină. Prietena noastră Jenny mi-a dat adresa ta. Eu m-am specializat în chirurgie estetică. La Londra, apoi la Edinburgh. Acum, lucrez sub conducerea marelui sir Raymond Abinger. Da, draga mea!

Dar îți voi povesti toate acestea prin viu grai. Telefonează-mi repede, pentru a preciza data. Îți voi arăta clinica și vom face o plimbare prin oraș, sau vom vedea un film. Pe curând. Cu toată prietenia, June".

Foarte fericită, Sue puse scrisoarea în buzunar. Momentele grele evocate cu umor de June, făcură să-i apară pe chip un zâmbet trecător și înduioșat. Punând mâna pe telefon, formă în grabă numărul indicat.

– Sue! strigă June, care avusese întotdeauna o voce puțin stridentă. Ei bine, când ne vedem?

– Mâine, dacă ești liberă. Sunt de serviciu după-amiază. Mâncăm de prânz împreună.

– Pe mâine! încuviință June, închizând repede.

Una dintre bucățile de puzzle, tocmai se așezase la locul său. Celelalte trebuia să-i urmeze în aceeași după-amiază.

A doua zi, în timpul dimineții, doctorului Redruth i se trimiteau niște radiografii. Așezată la birou, Sue verifica numele pacienților. Țârâitul brusc al telefonului o întrerupse din ocupația plictisitoare. Era chemată la serviciul de expediții. Un manipulator de mărfuri își strivise un deget de la picior sub un pneu și avea nevoie de îngrijiri. „Sosesc!" exclamă laconic Sue. „Împiedicați-l să pună piciorul în pământ".

Își adună materialul necesar și se pregătea să anunțe centralista, când după trei bătăi ușoare în ușă, aceasta se deschise și apăru Sybil Chase. Încruntată, se îndreptă spre masa de lucru a lui Sue și-și aruncă acolo, cu un gest furios, mănușile.

– Trebuia să se întâmple! spumegă ea, strângându-și gura frumoasă. Tocmai am venit să iau hârtiile acelea blestemate și Glenn Fraser nu este aici. Secretara m-a asigurat că le ai dumneata.

– Este exact. Dar vi le voi da peste un timp, după ce mă ocup de un rănit.

– Lipsești? scrâșni într-un mod puțin grațios Sybil.

– O urgență. Un accident.

Buza lui Sybil se răsfrânse, cu sarcasm.

– Așadar, mai sunt încă? o ironiză pe infirmieră, măsurând-o din cap până în picioare. Credeam că acea campanie formidabilă a dat rezultate!

Sue își stăpâni replica acidă care era gata să țâșnească și, dând dovadă de un remarcabil sânge-rece, spuse doar:

– Liniștiți-vă, nu voi rămâne mult timp afară.

– Ce faci? își pierdu răbdarea Sybil, văzând-o ridicând receptorul.

– Anunț centralista că las infirmeria goală și-i spun unde pot fi găsită.

– Dacă rămân aici să te aștept, remarcă Sybil Chase inspirând arțăgoasă, „goală“ nu mi se pare cuvântul potrivit!

– Trebuie totuși să sun, făcu sec, Sue. Așa este consemnul.

Și, cu trusa medicală în mână, o luă la goană pe culoar.

La întoarcere, constată că Sybil dispăruse.

Încăperea vopsită în alb, era goală. Fără să se gândească, Sue închise sertarul care adăpostea rechizitele de birou și era larg deschis. O nouă piesă de puzzle tocmai se așezase la loc.

***

A doua zi, Sue se trezi la ora obișnuită și luă foarte devreme un autobuz pentru Spa. June o aștepta. Plecară, braț la braț, să caște ochii la vitrine. Apoi, June ținu s-o ducă pe Sue să viziteze clinica în care lucra.

Situată nu departe de centru, clădirea era o locuință veche, care amintea balurile încântătoare și menuetele, foșnetul jupelor lungi de mătase trecând peste parchetul de stejar și purtate de eroine cu tenul palid, ieșite de-a dreptul din romanele lui Jane Austen.

La începuturi, aici se dădeau îngrijiri răniților din război, desfigurați. Acum, toate paturile erau ocupate de pacienți veniți din patru colțuri ale Angliei, care urmau un tratament de lungă durată, constând în multiple operații, urmate de convalescențe cu rezultat incert.

– Vorbind din punct de vedere profesional, prezintă deplină satisfacție. Avem timp să ne cunoaștem bolnavii și să le urmărim progresele pas cu pas. Ne atașăm de ei și-i susținem moral. Dacă ai ști... Unii ne sosesc într-o stare impresionantă...

– Știu, o întrerupse Sue. Am avut ocazia să înlocuiesc pe cineva la servicul de urgențe.

– Unii dau dovadă de un curaj neînchipuit. Alții, dimpotrivă, par căzuți în desperare și-și pierd orice dorință de vindecare.

Sue făcu o vizită completă în clinică, strânse mâinile colegelor lui June, schimbă câteva cuvinte cu pacienții care stăteau întinși comod la soare, la adăpostul unui zid de incintă. Tinerele erau gata să se îndrepte spre ieșire, când un bărbat în alb se grăbi spre ele și o bătu prietenește pe umăr pe June.

– Plăcut spectacol! făcu acesta zeflemitor, măsurându-le pe cele două tinere din cap până în picioare. Încântătoarea noastră June, în compania unei nu mai puțin încântătoare prietene! Ai putea să mi-o prezinți!

Un zâmbet îi deformă trăsăturile bronzate. June îi adresă o grimasă comică.

– Sărmanul meu prieten! îl ironiză ea. S-ar spune, mereu la fel de timid! Mi-e milă. Sue, ți-l prezint pe Gerry Month, seducătorul nostru, care – în clipele de răgaz – este și chirurg. Un chirurg acceptabil, după cum pretinde.

– Scorpie! exclamă Gerry, adresându-i o privire fals înfuriată. Nu sunt vinovat dacă farmecul meu natural place sexului slab!

Sue fu gratificată cu o viguroasă strângere de mână, în timp ce medicul și June continuau să schimbe replici ascuțite. Această glumă fără importanță îi aminti de Johnny. Subit, înțelese că amintirea acestuia o lăsa rece.

Și asta în atât de puțin timp... Constatarea aceasta o ului. Tot ce simțise vreodată pentru Johnny, era acum mort. Toate gândurile și aspirațiile i se îndreptau spre un alt bărbat. Și

inima își dorea mult mai mult decât o îmbrățișare trecătoare în brațele calde ale lui Glenn Fraser...

Se auzi dând, în mod mecanic, replica celor doi veseli din duet. Gerry Month își luă rămas-bun, iar June o duse spre restaurant.

La aperitive, June nu se putu stăpâni să-și întrebe prietena:

– Ei bine, cum ți se pare Gerry?

– Simpatic, făcu Sue, laconic. Dar în cele din urmă, probabil este puțin obositor, nu?

– Într-adevăr! acceptă June. Mentalitatea de donjuan îi va juca o festă. În ziua în care va întâlni femeia vieții sale, ar fi chiar capabil să n-o recunoască.

– Cum ți-o închipui pe femeia vieții lui?

– Va fi cineva care va avea mai multă nevoie de el, decât el de ea. Fragilitatea îl emoționează foarte mult pe Gerry. Din acest motiv, a reușit atât de bine în această specialitate. N-are egal în a-și liniști pacienții. În ziua în care o va întâlni pe fericita aleasă, Gerry va înceta să glumească.

– Sosirea raței cu portocale puse capăt acestei discuții.

***

La întoarcerea la Creadon, Sue află de la Verena că Glenn Fraser încercase s-o găsească. „Părea în toane rele", adăugă Verena. „De ce?" se gândi Sue cu teamă. Probabil nu va întârzia să afle. Sosind la Valley Rubber, se duse în biroul lui Glenn Fraser, care o supuse unui adevărat interogatoriu.

– Nu sta plantată acolo, făcu el cu enervare. S-ar spune ca un acuzat în fața tribunalului. Și să recapitulăm. Așadar, ai lăsat-o pe lady Chase în infirmerie și te-ai dus la serviciul de expediții. Așa este?

– Promisese să aștepte să mă întorc, dar și-a schimbat între timp părerea. Când am revenit, dispăruse.

– Era încă acolo când centralista a transmis apelul Corei Brent. Chemată la căpătâiul mamei bolnave, Cora ți-a cerut să binevoiești s-o înlocuiești în tura de dimineață. Lady Chase a notat și a promis să te anunțe.

– N-am primit nici o veste de la ea, în acest sens.

– Înainte de a părăsi încăperea, ți-a lăsat un bilet pe mașina de scris.

– Nu era nimic pe mașina de scris! afirmă Sue fără ocol. Cora și cu mine ne lăsăm mesajele acolo. Întotdeauna verific. În cazul de față, nu era nimic, se încăpățână ea.

– Totuși, făcu Glenn Fraser cu insistență. Acest bilet a fost realmente scris! Este incontestabil. Lady Chase a răscolit prin lucrurile dumitale pentru a găsi hârtie și un plic și singură mi-ai spus că, la întoarcere, ai găsit un sertar deschis.

– Nu pretind că acesta n-a fost redactat.

– Dar atunci, ce insinuezi oare, Dumnezeule? Crezi că un necunoscut misterios a pătruns în infirmerie pentru a fura acest document?

Sue se încordă.

– Haide, declară Fraser pe un ton conciliant. Nimeni nu te va condamna, sau acuza de neglijență! De ce nu mărturisești? S-ar fi putut foarte bine strecura, din greșeală, între alte foi pe care le-ai pus la gunoi.

– Nu l-am pus la gunoi, repetă Sue, vorbind răspicat. N-am putut arunca o hârtie care nu exista! N-are sens!

– „Care nu exista“, reluă Fraser ca un ecou. Se afundă în fotoliu, încruntat.

– În sfârșit, Sue. Îți dai seama ce implică o asemenea afirmație? Înseamnă s-o acuzi pe lady Chase că minte.

Sue își umezi buzele.

– Într-adevăr.

Încruntarea lui Glenn Fraser se accentuă și acesta continuă:

– Atenție, Sue! După dumneata, contrar declarațiilor sale, Sybil n-ar fi pus acel bilet pe birou?

– Exact.

Silabele pocniră cu violența unor împușcături.

– Admiți că a fost scris de Sybil Chase, care apoi l-a ascuns cu bună știință de privirea dumitale. O asemenea acuzație nu poate fi formulată fără probe. Pe ce te bazezi pentru a-ți susține spusele?

– Iată cum văd eu lucrurile. Lady Chase a înțeles că dacă nu voi primi mesajul Corei și nu-i voi asigura înlocuirea, mă voi afla într-o poziție delicată. Mai ales dacă putea demonstra că-mi scrisese un bilet, iar eu n-am făcut ceea ce era necesar. Asta s-a și întâmplat, nu-i așa? Ți-e greu să mă crezi când afirm că nici n-am rătăcit, nici n-am distrus din greșeală acel plic.

– S-ar fi putut întâmpla oricui! O scăpare! Ceea ce nu-mi pot imagina, cunoscându-ți seriozitatea, este că, după primirea unui mesaj de acest gen, te-ai hotărât deliberat să nu ții cont deloc de el. Nu, îți cunosc conștiința profesională. Totuși, acuzația pe care o aduci mă uluiește. Oare ce motiv ar

fi putut-o îndemna să acționeze astfel? Doar dorința de a-ți face rău? Mărturisesc că mi-e greu să cred asta. Va trebui să găsești ceva mai bun, Sue.

– N-am o explicație mai bună să-ți dau. Singurul său plan este într-adevăr să-mi facă rău.

– Dar de ce s-ar coborî la o asemenea manevră meschină?

– Pentru că nu mă are la inimă.

– Antipatia dumitale pentru ea ia proporții îngrijorătoare! spumegă Fraser. Ajungi să vezi răul acolo unde nu este.

– Are tot atât de puțină simpatie pentru mine, pe cât am eu pentru ea. Întreab-o și vei vedea.

Glenn Fraser înlătură cu dosul mâinii un imaginar fir de praf.

– Voi avea grijă de asta! replică el enervat. În ceea ce mă privește, incidentul este închis. Te sfătuiesc să tragi linie peste această poveste.

– Nu! se revoltă Sue. Vreau să fie lămurită.

– Vrei s-o acuzi pe lady Chase, în mod public? Nici nu se pune problema! Dacă ceea ce-ți dorești este o înfruntare, voi încerca totul pentru a o împiedica. Este limpede?

– Și dacă mă lipsesc de autorizația dumitale? izbucni Sue, în culmea mâniei.

În încăpere se lăsă tăcerea. De-o parte și de alta a biroului directorial, amândoi se măsurau cu privirea.

– Fac apel la bunul dumitale simț. Îți poți imagina cu ușurință care vor fi consecințele dacă te hotărăști s-o acuzi, fără probe, pe soția directorului firmei.

Ochii scânteietori ai lui Sue îl priveau în tăcere.

– Te înțeleg că te simți lovită. S-a încercat discreditarea dumitale pe plan profesional. Totuși, încrederea mea în

dumneata rămâne intactă. Nu-mi cere mai mult. Refuz să duc această problemă mai departe. Dacă vei persista în intențiile pe care le ai, mă voi vedea obligat să acționez.

– Vrei să spui că mă vei concedia?

– Nu chiar, te voi ruga să-mi prezinți demisia.

– Oh! oftă Sue, cu durere. Și dumneata care-mi spuneai că-mi vei fi mereu alături.

Sub privirea glacială pe care i-o aruncă, Sue roși ca macul.

– Aceste confidențe sunt schimbate într-un context extraprofesional, îi aminti Glenn Fraser, aspru.

– Ca și cele pe care ți le-am făcut despre lady Chase! contraatacă Sue cu însuflețire.

Fraser ridică din umeri.

– Ai dreptate, cedă el. Retrag această frază. Faptul că te determin să renunți la o acțiune sinucigașă, înseamnă tocmai că sunt de partea dumitale. Sincer, dacă ai avea în mână toate probele pentru a-ți susține acuzația, cum crezi oare că ar reacționa sir Alaric, dacă te-ai hotărî s-o formulezi? Nu-ți va rămâne decât să demisionezi. Asta mi se pare evident.

– Știu, se încăpățână Sue. N-am de ales.

– Zău? făcu Fraser gânditor. Te-ai gândit că dacă dai urmare acestui plan nesăbuit, voi fi implicat în mod inevitabil?

– Nu, dacă îmi asum întreaga responsabilitate, obiectă Sue.

– Ai o viziune greșită a lucrurilor. Eu sunt răspunzător de bunul mers al serviciului. În cel mai bun caz, voi primi un blam, pentru că n-am reușit să te determin să renunți la plan. În cel mai rău, voi fi bănuit că ți-am fost complice.

Ridicându-se dintr-o săritură, Fraser trase brusc de poalele hainei și se duse să se așeze în fața ferestrei.

– Într-un fel sau altul, consecințele demersului dumitale nebunesc se vor răsfrânge și asupra mea. Măcar atât să știi, înainte de a acționa.

– Ce atitudine vrei să iau acum? Nu-mi dai de ales! murmură tânăra fată.

– Oare ai scrupule să mă antrenezi în căderea dumitale?

– Este ca și când mi-aș fi legat mâinile! se lamentă Sue, cu o voce ca de copil.

Făcând stânga-mprejur, Fraser reveni brusc spre birou. Aplecat spre ea, spuse fără ironie:

– Ce altceva puteam face? Păreai atât de grăbită să mergi la pieire!

În sinea sa, Sue îi mulțumea pentru brutalitatea perseverentă. Obligând-o, pentru a doua oară, să rămână la Valley Rubber, n-o salva numai de la o „sinucidere“ profesională. O scutea de suferința de a-l părăsi pentru totdeauna...

Străduindu-se să zâmbească, Sue capitulă:

– Cum faci pentru a avea întotdeauna dreptate? Nu este prima dată când mă împiedici să cad în propria capcană.

– Trebuie să trag concluzia că renunți?

Sue dădu din cap.

– Nu voi încerca niciodată nimic care să fie de natură a-ți face rău.

Glenn Fraser scoase un lung suspin de ușurare.

– Bătălia a fost dură! exclamă cu umor. Nu sunt nemulțumit de rezultat. Este ultimul dumitale cuvânt? Incidentul s-a închis?

– Incidentul s-a închis, accentuă Sue cu gravitate.

– În acest caz, să revenim la probleme mai grabnice. Stabilește o întâlnire cu doctorul Redruth, pentru acele faimoase radiografii. Dacă este posibil, săptămâna viitoare. În așteptarea întoarcerii domnișoarei Brent, vei asigura un serviciu dublu. Timpul necesar pentru a aduce o infirmieră de la St.John pentru a te înlocui.

Conversația continuă pe această temă un sfert de oră, după care Sue se întoarse la postul său.

De-abia ieșise din birou, când Glenn Fraser întinse nerăbdător mâna spre telefon.

– Faceți-mi, vă rog, legătura cu Bryanston Place, îi spuse centralistei.

Se auziră o serie de țârâituri, apoi vocea melodioasă a lui Sybil.

– Alo?

– Lady Chase? Respectele mele. Credeți că s-ar putea să vin să vă văd acum? Poftim? Nu, mi-ar plăcea să fac asta cât mai repede posibil. Nu vă deranjează prea mult? Mulțumesc. Sunt la dumneavoastră în zece minute. Un incident pe care aș vrea să-l lămuresc. Este vorba despre mesajul destinat domnișoarei Nightingale.

– De acord! făcu Sybil, iritată.

Și închise.

Capitolul 6

Glenn Fraser avu parte de o primire mai mult decât cordială. Îi relată gazdei sale întâlnirea pe care o avusese cu Sue. Mărinimoasă, lady Chase luă apărarea lui Sue.

– Nu fiți prea sever cu ea, spuse pe un ton caritabil și cu adevărat creștinesc. N-a putut renunța și anula această întâlnire la Spa. A preferat să se prefacă și să spună că n-a primit nici un mesaj. Comportament puțin pueril, recunosc. Dar îi voi pleda cauza. N-ați accepta să dați dovadă de indulgență?

– Mi-e teamă că m-ați înțeles greșit, replică imediat Glenn. Domnișoara Nightingale este tulburată de acest incident. Dar viitorul său profesional nu este deloc pus în discuție. Vă asigur.

– Nu? strigă în gura mare Sybil, înainte de a relua repede pe un ton blând, în concordanță cu rolul pe care se decisese să-l joace. Mă consider încântată! Asta înseamnă că, dacă a luat cunoștință și a ignorat deliberat conținutul biletului meu, nu este o lipsă gravă?

– Cu siguranță. Dar conversația pe care am avut-o cu ea îmi permite să afirm că n-a citit niciodată hârtia pe care pretindeți că ați lăsat-o la adresa ei.

– Vreți să spuneți că insinuează că n-am scris-o niciodată? exclamă Sybil cu aroganță.

– În nici un caz, afirmă Glenn Fraser. Știe că ați redactat-o. Sugativa păstrează urmele.

– În acest caz, ripostă Sybil, ridicând sprâncenele fine, iertați-mă, dar nu înțeleg unde vreți să ajungeți. Care este obiectul vizitei dumneavoastră? Dacă domnișoara Nightingale scapă nevătămată de această întâmplare, ce așteptați de la mine?

După ce-și drese glasul, Glenn Fraser continuă:

– Mi-ar plăcea să mă ajutați încă o dată la reconstituirea scenei. Să recapitulăm: ați redactat mesajul transmis de centralistă pe o foaie de hârtie, l-ați vârât într-un plic pe care l-ați lipit și apoi l-ați așezat pe mașina de scris. Sunteți foarte sigură de asta?

– Bineînțeles. După care mi-am luat mănușile și poșeta. Mi-am pudrat puțin nasul și am plecat.

– Din neatenție, n-ați fi putut strânge și pune în poșetă acel faimos plic?

– Nu! exclamă Sybil cu un gest emfatic al mâinii, pentru a exprima cea mai promptă negație. Aș fi observat! Și am scotocit-o în întregime, când m-ați sunat prima dată. În zadar. Pentru că păreți convins de buna-credință a lui Sue, va trebui să găsiți o explicație plauzibilă dispariției acelei hârtii, între momentul în care am părăsit infirmeria și...

O ușoară bătaie în ușa salonului întrerupse această expunere.

– Intră! exclamă Sybil Chase cu vizibilă iritare.

– Iertați-mă, doamnă, mormăi o femeie scundă, între două vârste, îmbrăcată cu un impermeabil prea mare. Nu știam că sunteți ocupată.

– Ce este, doamnă Curtis? Ah da! Rețeta lui sir Alaric. Este în poșeta mea. Dă-mi-o!

– Desigur, doamnă, bâigui menajera.

Mai prompt, Glenn Fraser luă obiectul cerut și-l întinse doamnei Curtis. Dar aceasta, în graba sa, îl prinse cu stângăcie și-l făcu să cadă. Cu un zgomot surd, poșeta încăpătoare din piele se izbi de parchet, unde își goli conținutul. Glenn Fraser, a cărui privire avea acuitatea celei a unui evaluator de vânzări publice, făcu repede inventarul. O pudrieră din baga. Un stilou din aur. Un carnet cu timbre. Scrisori. O rețetă însoțită de foaia de boală. Un plic lipit purtând o siglă cunoscută – V.R. – și adresat domnișoarei Nightinghale...

Speriată, doamna Curtis începu să bâiguie niște scuze.

– Îmi pare rău, doamnă. Sunt atât de neîndemânatică...

– Este în ordine, doamnă Curtis, o întrerupse Sybil acru, întinzându-i rețeta. Folosiți-o și nu uitați s-o aduceți înapoi.

– Desigur, doamnă, mă grăbesc, adăugă inutil femeia durdulie între cincizeci și șaizeci de ani întorcându-se.

Rămasă singură cu vizitatorul, Sybil Chase îl privi cu ochii mari, luminoși și sincer uimiți.

– Este incredibil! șopti pe un ton degajat.

Cu vârful degetului, indica plicul misterios.

– Probabil mă considerați o proastă desăvârșită.

Glenn Fraser păstră un aer rigid.

– Oare nu v-am auzit spunând adineauri că ați răscolit cu atenție poșeta?

– Este exact. Dar n-am căutat în poșeta care trebuia. Acum o clipă, eram convinsă că ieri purtasem geanta din piele de porc. Se pare că m-a trădat memoria. Sunt confuză...

Cu un gest extrem de grațios, Sybil îi întinse interlocutorului scrisoarea regăsită.

– Spuneți-i lui Sue că îmi pare rău. Vreți? murmură pe un ton ademenitor.

Lipsită de orice căldură, privirea lui Fraser se aținti asupra ei.

– Ar fi de preferat să-i exprimați personal regretele.

Gura machiată cu pricepere se deformă într-o grimasă de dezgust.

– Oh, nu! se răzvrăti Sybil imediat. Nici să nu vă gândiți! Toate astea sunt atât de ridicole. Aș muri de rușine. În sfârșit... pentru că insistați, îi voi trimite un bilet.

În fața expresiei elocvente a lui Glenn, se revoltă.

– Doriți... s-o sun? bâigui cu ochii umezi de deznădejde.

Părea o căprioară încolțită.

– Este la infirmerie, insistă Fraser, lipsit de eleganță.

Pentru că întoarse spre ea un chip neînduplecat, Sybil se îndreptă spre telefon.

– Bun, capitulă ea, adresându-i un zâmbet veninos peste umăr, îmi voi recunoaște greșeala. În fața dumneavoastră!

Și mâna i se repezi cu curaj spre telefon.

Glenn Fraser nu putu decât să admire, o dată în plus, extraordinara ușurință cu care Sybil Chase ieșea dintr-o situație delicată. Îi cunoștea strălucirea, cutezanța, totala lipsă de scrupule. De pe acele buze frumos conturate se revărsară valuri de scuze și nenumărate asigurări de prietenie. Când puse capăt acestui recital, Sybil își luă bosumflată vizitatorul ca martor.

– Am fost oare suficient de smerită și de pocăită!

Cincisprezece minute mai târziu, foarte precis, Glenn Fraser își făcea brusc apariția în biroul lui Sue. Uluită, aceasta ridică spre el capul și roși.

– De ce ți-ai dat osteneala să te duci s-o cauți pe lady Chase?

– Era de preferat așa, se echivă Glenn. Ei bine, iată obiectul litigiului. Sper că scuzele ladyei Chase ți-au pansat rănile îndreptățite ale amorului propriu.

– Erai acolo când a sunat? se miră Sue.

– Într-adevăr, mărturisi el, grav.

Sue luă plicul și-l rupse cu hotărâre în două bucăți care căzură fără zgomot în coșul de hârtii.

– Bravo! aprobă Glenn, căruia această manevră nu-i scăpase. Frumos mod de a scrie „sfârșit"! Sunt încântat să te văd reacționând astfel.

– De ce încântat? exclamă Sue. Oare nu-ți spusesem că voi considera incidentul închis?

– Înainte de a mă duce la Bryanston Place, eram convins că era singurul lucru de făcut. Dar acum, nu mai sunt atât de sigur.

– Ce vrei să spui? replică Sue, cu o voce gâtuită.

– Sunt încântat că nu cauți să obții satisfacție în urma nedreptății ce ți s-a făcut. Puțini oameni, în locul dumitale, ar fi rezistat plăcerii de a călca în picioare un dușman aflat deja la pământ. Îți admir generozitatea.

Sue se bucură în tăcere de acest compliment. Un lucru era limpede: Glenn Fraser știa acum că acuzațiile pe care le formulase împotriva ladyei Chase, erau fondate. Asta fu ca un balsam pentru inima ei.

***

Printr-un fel de acord tacit, Glenn Fraser nu mai menționă faptul că-i fusese pus la dispoziție terenul de tenis de la Bryanston Place. Celelalte meciuri se disputară în oraș, pe terenurile de sport ale municipalității.

Inconvenientul, la Centru, era că trebuia neapărat să faci rezervare, dacă doreai să te apropii cât de cât de fileul râvnit.

Mergând într-o seară acolo, fără să rețină terenul, Glenn și Sue fură obligați să plece fără să schimbe nici măcar o minge. Glenn propuse atunci o plimbare prin împrejurimi. Sue încuviință cu bucurie, foarte fericită să-i poată descoperi o regiune pe care ea o iubea și o cunoștea atât de bine.

Porniră pe șoseaua spre Downs, și apoi o luară pe drumul care ducea, la est, spre alte comitate și, la vest, spre mare. Era drumul urmat de saxoni și normanzi, găsind în aceste înălțimi apărare naturală împotriva dușmanilor. De acolo de sus, Spa nu mai era decât o îngrămădire de case ascunsă pe fundul unei depresiuni acoperite de o ceață ușoară. Patruzeci de kilometri mai departe, se zăreau, ancorate în portul Westport, transatlanticele, ca tot atâtea rațe din celuloid plutind ușor într-o scăldătoare.

Pe cărări întortocheate și pline de poezie, se îndreptară în direcția Creadon. Panglica lichidă a Creadonului apărea și dispărea după cum voiau crestele colinelor scurte și îndesate. Satul pe care-l traversau era construit complet din piatră albă de Spa, din care apăreau smocuri de mușchi și licheni. Stătură

de vorbă în mod plăcut, în timp ce admirau câmpia înconjurătoare, vorbind despre una și alta. Ca și despre Valley Rubber, pe care Glenn o descrise ca pe „o mare familie", condusă de un șef binevoitor.

– Uzina în care ai lucrat înainte, n-avea acest caracter familial? îl întrebă Sue, intrigată.

– Chemic Acids? Nu. Acolo, atmosfera era teribil de impersonală.

– Din acest motiv ai părăsit-o?

– În parte. Și de asemenea, pentru că superiorii aveau vederi diametral opuse de ale mele, în materie de securitate.

Ceva nedefinit în intonația lui Glenn o împiedică pe Sue să-și continue interogatoriul. Se lăsă tăcerea și la o cotitură a unui drum, ea scoase un strigăt de surpriză:

– Este de vânzare! făcu, arătând agitată cu degetul un panou înfipt în mijlocul unui rododendron solid și masiv.

Glenn puse imediat piciorul pe frână.

– Despre ce vorbești?

Sue schiță o mișcare în direcția pancartei.

– Casa aceea. Stoke Lacey. Nu se vede bine de aici, dar este încântătoare. Puțin din stilul de la Greycourts, dar mai în mic. Mi-ar plăcea să ți-o arăt.

– Să încercăm. Putem oricum arunca o privire fațadei.

Glenn își parcă mașina pe platforma ierboasă și coborâră până la construcția a cărei piatră părea aurită sub razele soarelui care apunea.

Judecând după starea mai mult decât onorabilă a grădinii, era puțin timp de când era nelocuită. Sue își simți inima strângându-se în mod nepermis. Ca atunci când făcuse acel pelerinaj absurd la Greycourts. Îi scăpă un oftat melancolic.

– Cât de tristă este o casă goală! murmură cu sentiment. Nelocuite, aceste carcase din piatră își pierd sufletul. Iar ferestrele se aseamănă atât de mult cu niște ochi orbi...

– Îi cunoșteai pe foștii proprietari? o întrerupse Glenn.

– Da, erau prieteni cu părinții mei. Aveau copii de vârsta noastră, a lui Lance și a mea. Iarna, ne dădeam cu săniuța printre arbori. Cădeam de nenumărate ori, inutil să precizez. Dar întotdeauna, nimic grav. Probabil le dădeam multe griji taților și mamelor noastre! Și deschiderea aceea cu geam, din perete, acolo sus, o vezi? continuă Sue întinzând spre vârf degetul arătător, care tremura. Când eram fetiță, eram convinsă că acolo era ținută Melisanda, care din înălțimea turnului își aștepta iubitul.

Cu o ironie sfidătoare, Glenn evaluă din privire distanța care despărțea solul de deschiderea îngustă practicată în zid.

– În acest caz, pariez că Peleas trebuia să fie un alpinist experimentat!

Ajunseră la mașină râzând, evaluând prețul cerut de agentul imobiliar pentru Stoke Lacey.

***

Campania întreprinsă de Glenn, pentru a face să scadă numărul accidentelor de muncă, dacă nu era încă o reușită absolută, începuse totuși să-și arate rezultatele. Oricum, asta reieșea din cifrele pe care Sue le examina, nu fără plăcere.

– Este de necontestat că această încercare de sensibilizare schimbă treptat mentalitățile, remarcă, adresându-se celui

care o inițiase. Există chiar muncitori care vin să caute la noi căști și încălțăminte de protecție! Este mai degrabă un semn bun. Când mă gândesc că atât Cora, cât și eu, am țipat în zadar sfătuindu-i să le poarte...

– Bravo! aplaudă Glenn Fraser. Dar să nu ne lăsăm îmbătați de succes. Așteaptă-te la o recrudescență a numărului de accidente. Se apropie vacanța. Unii se bucură peste măsură și comit imprudențe, din păcate imediat sancționate! Alții, prea obosiți, devin uimitor de neîndemânatici.

Glenn zâmbi, înapoindu-i lui Sue dosarul.

– Apropo, adăugă gânditor. Lorna își respectă cu greu termenele. Nu ne-a înmânat încă desenele acestei săptămâni. Oare o fi părăsit-o inspirația? Totuși, ideile nu lipsesc. Ar trebui să-i vorbești, Sue.

Convocată, Lorna se arătă taciturnă și în defensivă. Nu, nu începuse să lucreze încă la viitorul proiect. De ce? Mama fiind bolnavă, serile îi fuseseră umplute de sarcinile menajere. Da, știa cum să trateze tema propusă, dar pur și simplu nu avusese timp.

Iritată de răceala și de insolența răspunsurilor, Sue o mustră cu asprime.

– Domnul Fraser se bazează pe tine, Lorna. Nu-ți voi spune mai mult, încheie cu răceală.

Scuza invocată de Lorna fusese respinsă de însăși principala interesată, pe care Sue o întâlni în oraș, în timp ce-și făcea cumpărăturile. Doamna Fenn era o femeie slabă și palidă, pe care cel mai mic semn de simpatie o tulbura. Fu impresionată de întrebările lui Sue despre sănătatea sa.

– Este atât de amabil din partea dumneavoastră, domnișoară Nightingale, să vă preocupați de asta. Acum, mă simt mai degrabă bine.

– Dar, se miră Sue cu tact, am crezut că înțeleg contrariul...

– Nu este vorba despre diabetul meu, domnișoară Nightingale. Grijile mele sunt de alt ordin. Sunt discuțiile în contradictoriu între Lorna și unchiul ei. Se înmulțesc. Dat fiind că ne face favoarea de a ne găzdui, îmi este greu să-i dau dreptate pe față Lornei, împotriva cumnatului meu.

– Discuții în contradictoriu, doamnă Fenn? o întrebă repede Sue. În legătură cu ce?

– Credeam că Lorna v-a vorbit despre asta, răspunse femeia cumsecade, cu un aer nefericit. Subiectul este acele desene. La început, unchiul ei n-a făcut comentarii. Eu, eram încântată. Lorna radia de fericire!

– Vreți să spuneți că nu vede cu ochi buni activitățile extraprofesionale ale Lornei? o întrebă Sue.

– Este exact! Pretinde chiar s-o împiedice să continue lucrările grafice. „Sunt stăpân în casa mea", trâmbițează neîncetat. Dar vă plictisesc cu poveștile mele, domnișoară Nightingale, se scuză sărmana doamnă Fenn, lăsând bărbia în jos. Am rugat-o pe Lorna să vă mărturisească necazurile ei, dar a refuzat. O încăpățânată! Se pare că înțelege să rezolve singură conflictul. Credeți că are intenția de a părăsi casa și de a mă părăsi? îndrăzni aceasta, cu lacrimi în ochi.

– Cu siguranță nu, o liniști tânăra fată, bătând-o prietenește pe umăr. Vă iubește prea mult. Voi discuta cu ea.

Convocată curând, Lorna exclamă pe un ton vibrant și ușor agresiv, pătrunzând în biroul lui Sue:

– Tocmai i-am înmânat ultimele schițe secretarei domnului Fraser. Dacă asta vă îngrijorează!

– O ceașcă de ceai? propuse Sue, semeață, punând ceainicul pe foc.

Și adăugă direct, cu o voce blândă:

– De ce nu mi-ai mărturisit nimic despre greutățile familiale prin care treci acum, Lorna? Acele certuri cu unchiul tău?

Uluită, Lorna se îndreptă în scaun.

– Înțeleg! exclamă cu arțag. Mama nu s-a putut stăpâni cu flecăreala! Nu voiam să vă plictisesc cu aceste altercații.

– Ar fi trebuit, îi reproșă Sue cu răceală. În loc să ne lași să credem că te dezinteresezi de această muncă.

– Credeam că era mai bine să nu vă oblig să ascultați povestea certurilor mele cu acest personaj odios. Îmi interzice să desenez acasă!Penultimele schițe le-am creionat în parc. Vremea mi-a permis. Cât despre ultimele, le-am realizat la biblioteca municipală. Trebuie să-i țin piept, dar într-un mod în care mama să nu sufere consecințele. Ce bătrân egoist!

– În locul tău, i-aș destăinui toate acestea domnului Fraser. Nu poți continua aceste ascunzișuri care s-ar putea ca, o dată descoperite, s-o coste scump pe mama ta. Unchiul nu lucrează în garajul domnului Hammond?

– Da, este mecanic șef acolo.

– Se pare că domnul Fraser își dă acolo mașina la revizie. Ar putea avea o conversație cu unchiul tău.

– Ah! vorbi strident, nu fără amărăciune, Lorna. Nu se poate discuta cu el! Tot ceea ce este în stare să facă, este să arunce invective și să înjure ca un birjar.

– Dar până la urmă, insistă Sue pe un ton stăruitor, ce motive invocă pentru a-ți interzice să exerciți această activitate inofensivă?

– Motive absurde! exclamă Lorna, enervându-se. Unele mai prostești decât altele! Mai întâi, nu vrea să monopolizez masa unde stau: asta îl împiedică să privească liniștit la televizor!

scrâșni Lorna furioasă. Apoi, refuză să mă instalez în camera mea. „Casa mea nu este hotel"! Iată argumentele sale.

– Pe scurt, rezumă exact tânăra fată, s-a hotărât să-ți facă viața imposibilă. Aceste altercații o frământă pe mama ta. Cred că este de dorit ca domnul Fraser să facă pe moderatorul. Îi voi vorbi despre asta.

Înainte chiar de a avea timp să-i dea o nouă problemă lui Glenn, întâmplarea îi oferi lui Sue începutul unei soluții. În seara aceea se dusese să înoate la piscina de la Centru și o invită pe intendentă la o ceașcă de cafea.

– Sunteți amabilă, exclamă aceasta. Am atât de mult de lucru, încât n-ar trebui să accept. Pe de altă parte, îmi va face bine să mă așez o clipă. Cel mai greu va fi să găsim o masă liberă. Voi aduce băuturile.

În timp ce-și bea cafeaua, i se destăinui lui Sue. De la deschidere, Centrul de petrecere al timpului liber funcționa plin ochi. Și angajații de la cafenea erau puși la grea încercare. Seara făcea ore suplimentare, bineînțeles. Însă ar fi avut nevoie de cineva care s-o poată înlocui două sau trei seri pe săptămână, pentru a controla refacerea locurilor, după plecarea consumatorilor.

– În realitate, aș avea nevoie de o ajutoare care ar putea să ia asupra sa și o parte din sarcinile matinale. Asta mi-ar permite să consacru mai mult timp contabilității. Această activitate i-ar conveni mai ales unei văduve, ca mine. În plus, doamna în chestiune ar putea locui în apartamentul de serviciu, pe care eu nu-l ocup, încheie doamna Crann.

– I-ați vorbit despre asta domnului Fraser? o întrebă Sue bându-și ultima înghițitură de cafea.

– Nu încă. Credeți că ar fi de acord? îndrăzni doamna Crann, cu o licărire de speranță în ochi.

– Cu siguranță, iar sir Alaric de asemenea. Nu și-a închipuit că Centrul va avea un asemenea succes. Necesitățile, în materie de personal, trebuie neapărat reconsiderate.

Sue împinse ceașca și scaunul și se ridică în picioare.

– Când domnul Fraser vă va da mână liberă, anunțați-mă. S-ar putea să am exact persoana pe care o căutați.

Și Sue porni, pe jos, pe drumul de întoarcere. În timp ce mergea, examina în amănunt în minte această idee.

Lorna îi destăinuise că doamna Fenn condusese o cantină. Ar fi fost asistenta ideală pentru doamna Crann. Desigur, suferea de diabet, dar nu ar fi exercitat o activitate cu normă întreagă. Și apoi, va fi plătită! În sfârșit, dacă doamna Fenn ar fi fost angajată, Lorna va putea locui la ea.

Adâncită în gânduri, Sue părăsi drumul și o porni pe o scurtătură – o scară de piatră – care cobora în pantă abruptă de-a lungul colinei. Această scară îi era cunoscută: era cea la picioarele căreia îl întâlnise pe Johnny. Era înconjurată de ziduri înalte, atacate de mușchi verzui, așa că se afla adâncită în umbră. Treptele erau alunecoase și viclene, iar Sue înainta cu prudență, sprijinindu-se cu vârful degetelor de zidul gros și numărând – manie de copilă – treptele una câte una.

La a douăzecea, era o cotitură bruscă. La a treizecea, se afla o cutie de scrisori. Sue schiță un zâmbet trecător. Se revăzu, fetiță cu cozi blonde, alergând în urma fratelui său, în căutarea unor scrisori imaginare și suind cu o sprinteneală de ied cărarea în pantă pe care tocmai cobora. Vederea cutiei de metal roșu, implantată acolo cu atâta amabilitate de

administrația poștelor, îi aminti de plicul adresat lui June care zăcea încă în geanta sa încăpătoare. Introducându-l în fanta prevăzută în acest scop, se lăsă în jos pentru a citi orele de ridicare.

Când se îndreptă, observă un bărbat care-i bara drumul. Așteptându-se să se dea la o parte, pentru a o lăsa să treacă, avu o clipă de ezitare. Necunoscutul de asemenea. Apoi, cu o figură ostilă, se apropie în fața lui Sue și aruncă spre ea priviri furioase. Cu mâinile în șolduri, o măsură în tăcere.

Sue, care nu era mai fricoasă decât orice tânără femeie constituită normal, nu se putu stăpâni să nu tresară. Oare ce însemna această agresivitate evidentă și aceste maxilare crispate?

– Sunteți domnișoara Nightingale, nu-i așa? grăi el cu încetineală. Infirmiera de la Valley Rubber.

Sue își stăpâni un oftat de ușurare. Nu se putea afla în prezența unui derbedeu oarecare. O recunoscuse și poate se aștepta ca ea să facă același lucru?

– Este exact, sunt domnișoara Nightingale, confirmă cu demnitate. Dar nu cred...

Cu o virulență suspectă, o întrerupse.

– Vreți să spuneți că nu mă cunoașteți? Drew. Jack Drew.

Sue înțelese brusc cu cine avea de-a face. Descrierea Lornei nu i-ar fi permis să recunoască vreodată în această persoană între cincizeci și șaizeci de ani, pătrată și cu burtă, pe unchiul despotic. Licărirea încăpățânată pe care o văzu răsărind în ochii mici, porcini, îi displăcu imediat.

Cu o încetineală deliberată și absolut exasperantă, încuviință, dând din cap.

– Dumneavoastră sunteți, făcu grosolan. Sunt unchiul Lornei. Este un noroc că drumurile ni s-au întâlnit. Dat fiind că dumneavoastră i-ați vârât în cap acele idei „artistice", dumneavoastră să i le scoateți. Și repede!

Sue înțelese că era inutil să se prefacă.

– Dacă binevoiți să vorbiți despre desenele pe care i le-am comandat noi – și care sunt excelente – de ce ar trebui, după dumneavoastră, s-o opresc să le realizeze?

– Pentru că nu voi tolera să le facă la mine, urlă el brusc.

Indignată, Sue comise greșeala elementară să discute.

– De ce? Lorna mi-a spus astăzi adevărul. Obiecțiile dumneavoastră sunt neserioase.

– Zău? exclamă Drew, pe un ton tărăgănat. După dumneavoastră, nu este rezonabil să sper să mă bucur în pace de căminul meu, când mă întorc frânt de oboseală de la garaj? Nu pot nici măcar să pun un cot pe masă, fără să risc să vărs cerneluri sau borcane de vopsea! Cât despre emisiunile preferate, trebuie să le privesc la lumină, ca ziua! „Artista" noastră are nevoie de lumină pentru a mâzgăli!

– Lorna v-a propus să lucreze în camera ei! îi aminti Sue pe un ton de reproș. Și ați refuzat.

– Nu se pune problema să meargă să se izoleze în „apartamentele sale", în timp ce mama i se agită la bucătărie! scrâșni el.

Sue clătină din cap, cu evidentă dezaprobare.

– Nu, domnule Drew, nu consider că motivele pe care le invocați sunt foarte rezonabile.

– Dumnezeule! izbucni acesta cu o violență care o făcu să tresară pe interlocutoarea sa. Pentru că insistați, vă voi da motive! Nu admit să fie luată drept artistă! Aceste idei i se vor

urca în curând la cap! De aici, puțin va lipsi să-și abandoneze munca la uzină! Și ce se va întâmpla atunci? izbucni irascibilul domn Drew. Vă voi spune eu! continuă pe un ton ciudat de triumfător. Eu va trebui s-o întrețin, cum îi întrețin deja mama. Ce răspundeți la asta?

– Iată ce, spuse Sue cu răceală. Nu este exact că o întrețineți pe doamna Fenn. Ar fi mai potrivit să precizați că are grijă de casa dumneavoastră, fără nimic în schimb. Cât despre Lorna, după câte știu, contribuie la toate nevoile sale. În plus, fie că vă place sau nu, Lorna are talent. Așa că, în loc să-i ridicați obstacole în drum, ar trebui să fiți mândru și să recunoașteți că are suficient bun-simț pentru a continua să muncească la uzină, atâta timp cât nu este încă în măsură să-și câștige altfel existența. Până când nu-și face un nume în lumea artistică.

– De-abia aștept să văd asta! rânji odios personajul ai cărui obraji erau acum plini de pete violacee. Dar să fiți convinsă de un lucru, domnișoară Nightingale!

Cu arătătorul gros, care amintea cu un realism evident de un cârnat, Drew atinse brațul lui Sue.

– Această fandosită nu se va recicla datorită banilor mei!

– Calmați-vă, domnule Drew, spuse Sue simțind sporindu-i aversiunea pentru acest bărbat pântecos, îi plătim pentru desene.

– Zău! râse acesta pe înfundate. Și ce face oare cu toate aceste sume?

– Economii, cred.

– În ce scop?

– Nu știu. Sper că în vederea zilei în care va putea să se elibereze de sub detestabila dumneavoastră tutelă.

Expresia de intensă frustrare care se zugrăvi pe trăsăturile ridate ale lui Jack Drew, confirmă diagnosticul lui Sue. Toate obiecțiile acestuia din urmă, puteau fi înlăturate ca firele de paie. Adevărul era altul. Bărbat înăcrit, între cincizeci și șaizeci de ani, domnul Drew nu era decât un tiran mizerabil, care nu se gândea decât să-și potolească permanenta dorință de putere, de preferință pe seama celor mai slabi. Nu perspectiva de a contribui la nevoile Lornei îl „indigna". Se temea mai ales că aceasta putea scăpa într-o zi de meschinele lui tracasări. Deoarece, atunci, acest tiran domestic fără valoare, ar pierde în Lorna și în mama ei, țapii ispășitori necesari pentru a-și potoli încântătoarea sa pasiune.

Ca un câine flămând care se repede asupra unui os râvnit, se aruncă asupra cuvântului imprudent al lui Sue și o ironiză.

– „Sperați" ca lucrurile să se întâmple astfel pentru Lorna? Nu sunteți sigură?

Simțind că răbdarea îi slăbește considerabil, tânăra fată replică:

– Tocmai am aflat exact care sunt sentimentele dumneavoastră în legătură cu talentul de desenatoare al nepoatei, domnule Drew. Îndată ce va fi posibil, am intenția să-l informez pe domnul Fraser...

– Iată-ne și aici! o întrerupse acesta grosolan, cu un rictus neplăcut. Domnul Fraser! Noul dumneavoastră patron, se pare! Am impresia că sunteți foarte apropiați amândoi. Insperarabili, chiar.

Jack Drew râse pe înfundate și-și dădu palme peste coapse pentru a-și sublinia ilaritatea.

– V-am văzut de multe ori trecând, în mașină. Și jucați, de asemenea, tenis împreună! Nu înțeleg cum reușiți să închideți

ochii asupra weekendurilor la Londra. Dar poate nu știți că ne încredințează vehiculul său, în fiecare sâmbătă, ca să-i facem plinul și verificările obișnuite?

Ochii vicleni ai mecanicului străluceau de o încântare bolnăvicioasă.

– Notați, continuă cu o prefăcută toleranță, plecările și venirile sale, nu mă privesc. Cu siguranță, se duce numai să-și viziteze bătrâna mamă. Deși m-aș gândi mai degrabă la o amantă misterioasă, ascunsă într-un cuib de dragoste discret. Ce credeți despre asta?

Această schimbare brutală de orientare a conversației, o luă pe Sue complet pe nepregătite. Mai întâi fără voce, își regăsi curând graiul..

– Cu ce drept îndrăzniți să discutați despre viața personală a domnului Fraser și a mea? Tot ceea ce pretindeți, este pură calomnie! se revoltă, cu obrajii aprinși.

– Văd că nu-i apreciați pe micii turnători! graseie el, cu un rânjet sinistru. Dar poate m-am înșelat crezând că aflați un lucru pe care-l știați deja. Pentru că știți că sunteți pentru el ceva provizoriu, nu-i așa? Aveți așadar dreptate să nu vă simțiți jignită și să fiți atât de înțelegătoare! Pe legea mea, în situația dumneavoastră nu vă poate fi atât de greu! Cum spune proverbul: „În dorul scrobului, lingi coada tigăii“. Date fiind antecedentele și maniera dubioasă în care ați rupt-o cu bietul Johnny Dacre, vă puteți considera fericită că ați prins în plasă această pasăre!

O puternică mânie o cuprinse pe Sue. În acea clipă, ar fi dat orice pentru a-l pune la pământ pe mizerabil, cu un pumn. Incapabilă să-și stăpânească tremurul din voce, întinse brațul

și-l împinse brusc cu palma, pentru a-l obliga să-i cedeze trecerea. Bine așezat pe picioare, bărbatul o măsură din cap până în picioare, cu obrăznicie.

Sue se încordă și exclamă tăios:

– Nu mai avem nimic să ne spunem, domnule Drew. Lăsați-mă să trec!

Drew clătină din cap, cu un aer bucuros.

– Adevărul nu este întotdeauna plăcut de auzit, domnișoară Nightingale! izbucni el într-un râs zgomotos.

La capătul răbdării, Sue se năpusti asupra lui. Cu o sprinteneală surprinzătoare pentru un bărbat atât de corpolent, acesta se eschivă. Atât de bine, încât dusă de elan, Sue se prăvăli pe trepte, cu degetele întinse, pentru a amortiza căderea.

În trecere, își juli brațul de pietrele zidului și ateriză în mod rușinos, pe genunchi. O voce cunoscută răsună pe neașteptate, foarte aproape de ea.

– Ei bine! Ce ți s-a întâmplat?

Mâna puternică a lui Glenn Fraser o ajută să se pună pe picioare.

Capitolul 7

Confuză, Sue se întrebă dacă Glenn fusese martor la toată scena.

– Vă recunosc, îl apostrofă acesta pe mecanic. Sunteți Drew, de la garajul Hammond. Dacă n-ați cauzat direct această cădere, oricum ați fi putut-o împiedica. Este ciudat, înainte să se producă acest accident, mi s-a părut că încercați s-o împiedicați pe domnișoara Nightingale să treacă? Oare mă înșel?

Drew se îndreptă cu violență.

– Nu este vina mea, dacă am nevoie de mai mult loc decât alții.

– Desigur, sunt de acord. Dar este oare un motiv să vă faceți și mai corpolent decât sunteți? Sue, ai avut impresia că ți-a barat intenționat drumul?

Sue care-și scutura fusta de praf și-și ștergea cu delicatețe genunchii, înălță capul spre Glenn.

– Este mai mult decât o impresie, confirmă. S-a năpustit de-a latul drumului, sub pretextul de a-mi vorbi despre

nepoata sa – deoarece este unchiul Lornei. Când am refuzat să ascult mai mult, s-a proptit în fața mea, foarte hotărât să nu se miște.

– Și când ai încercat să forțezi barajul, s-a eschivat și ai căzut? Am gândit bine!

Cu o iuțeală fulgerătoare, Glenn îl prinse pe Drew de răscroiala cămășii și începu să-l scuture fără blândețe.

– Individ josnic! Este mai ușor de atacat o fată tânără și plăpândă! Însă data viitoare, să alegi un adversar de... tonajul dumitale! În cazul în care va mai fi o dată viitoare. Deoarece, când voi termina cu dumneata, vei fi mai puțin vioi! Ce vrei să-i fac, Sue?

– Lasă-l!

– De ce să-l las? se miră Glenn. În fond, ai dreptate. Să se ducă la naiba!

Glenn slăbi imediat strânsoarea.

– Dispari, exclamă printre dinții strânși. Dar să nu-ți imaginezi cumva că incidentul este închis. Mă voi ocupa de dumneata mai târziu. Acum, ia-o din loc!

Cu chipul palid, Drew se supuse cu prudență. De-abia ajunsese la cotitura abruptă, cu zece trepte mai sus, că Glenn se grăbi spre Sue. Îi desfăcu cu precauție puloverul pe care-l purta aruncat pe umeri.

– Tremuri, remarcă el emoționat. Este șocul. Îmbracă asta. Oh! Dar nu poți...

Își ațintì privirea asupra brațului foarte zgâriat al lui Sue.

– Nimic rupt, sper?

– Nu, în cădere, m-am lovit de peretele din piatră.

– Arată-mi.

În timpul acelui rapid examen, se încruntă:

– Frumoasă treabă! Și mâinile?

Cu tandră solicitudine, luă între degetele sale palmele contuzionate.

– Pielea se va descuama. Îți vei aminti mult timp de această cădere.

Își lăsă privirea mai în jos și, înjurând în șoaptă, exclamă:

– Genunchii sunt de asemenea într-o stare frumoasă! Cât despre ciorapi, să nu mai vorbim! Sunt bucățele!

Punând vesta, cu delicatețe, pe spatele lui Sue, într-un gest care era aproape o mângâiere, păru că se gândește o clipă.

– Rănile acestea trebuie curățate și pansate cât mai repede posibil. Te iau cu mine. Mă ocup eu de asta. Și apoi, te voi conduce cu mașina. Verena nu se va neliniști?

– N-am precizat la ce oră intenționam să mă întorc.

– Foarte bine. La drum. Poți să mergi, sau trebuie să te iau pe sus?

Sue nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– S-ar putea să regreți!

Rezemată de brațul său, Sue atacă urcușul abrupt. Pentru că simțea că ea avea nevoie de toate forțele pentru a se cățăra pe cărarea în pantă, Glenn păstră o tăcere prudentă. Nu trebuia să-și irosească suflul în explicații. Când ajunseră pe teren plat, nu se putu stăpâni să n-o certe.

– De ce ai luat-o pe această scară, la o oră atât de nepotrivită? Și cum se face că ești pe jos? Dromaderul dumitale zburător a luat-o oare la fugă?

– Mă întorceam de la piscina Centrului, explică Sue, stăpânindu-și un hohot de râs. Motoreta este în pană. Așa că

am trecut pe aici, pentru că este mult mai scurt. Dar dumneata, din ce motive te aflai prin împrejurimi?

Glenn se bătu cu palma peste buzunar.

– Aveam de expediat o scrisoare. În elanul acțiunii, am uitat s-o arunc în cutie, constată Glenn pe un ton degajat. N-are nici o importanță. Am ezitat între a lua mașina pentru a merge la poștă, sau a-mi dezmorți picioarele pe această cărare pentru capre. Am fost foarte inspirat să prefer exercițiul!

Câteva minute mai târziu, treceau prin portalul impozant de la Bryanston Place. Șchiopătând ușor lângă salvatorul său, Sue se întreba nervoasă dacă va trebui să înfrunte falsa compătimire a lui Sybil, în fața juliturilor ce sângerau. Așa că primi cu o ușurare de înțeles scurta declarație a lui Glenn:

– Casa este pustie. În serile în care doamna Curtis lipsește, familia Chase cinează în general la Spa. Cât despre mine, mănânc ceva rece în apartament. Mi s-a pregătit o gustare ușoară. Te invit să împărțim mâncarea, înainte de a te conduce acasă.

Sue nu ezită mult timp.

– De acord, consimți cu o înțepătură de decepție în inimă.

Probabil n-ar fi invitat-o la o întâlnire între patru ochi, dacă perspectiva de a se afla singur cu ea i-ar fi părut plină de capcane foarte plăcute...

Urcară o scară mică, exterioară, pentru a ajunge la locuința lui Glenn, amenajată deasupra garajului. Trecând de ușă, ajunseră direct într-o cameră de zi mobilată cu economie, la capătul căreia se afla o bucătărie mică. Glenn aprinse lumina, în mers dădu drumul încălzirii electrice și se duse să caute apă caldă și bandaje, în baie.

Sue se prăbuși într-un fotoliu larg și adânc și începu să-și scoată ciorapii rupți. Luă din buzunarul puloverului pudriera și pieptenele și le folosi în grabă.

Glenn apăru cu un lighean într-o mână și cu vată în cealaltă. Eliberați curând de crusta de sânge închegat și pământ care-i acoperea, genunchii goi și rotunzi fură dezinfectați cum se cuvine și bandajați. Brațul fu supus aceluiași tratament. Glenn insistă să-l prindă într-un strat de pansament fin, chirurgical, de la cot până la încheietură. Apoi îi întinse pacientei un pahar cu un lichid de culoarea ambrei.

Sue își muie buzele în el și fața i se scripă sub șoc.

– Glenn! Este coniac simplu! Nu voi putea niciodată...

– Înghite! îi ordonă acesta sobru. Este doza prescrisă în caz de contuzii.

Ascultătoare, Sue se supuse și se strâmbă din nou.

– Doza prescrisă... bombăni. Sunt gata să pariez că ai dublat-o.

Zâmbetul lui Glenn îi făcu inima să-i palpite.

– Și acum, dacă mi-ai povesti totul cu amănunte?

Sue se supuse.

– Cum se face că nu mi-ai adus la cunoștință problemele Lornei? o întrebă cu un aer gânditor.

– N-am aflat despre ele decât în această dimineață, preciză Sue. Și încă, din întâmplare! Deoarece, dacă n-o întâlneam pe doamna Fenn traversând șoseaua, mă îndoiesc că Lorna s-ar fi decis să-mi destăinuie dificultățile ei. După asta, m-am grăbit s-o convoc în biroul meu.

– Desigur, de dimineață am lipsit, reflectă Glenn cu voce tare. Continuă.

Sue începu să-i rezume conversația pe care o avusese cu intendenta Centrului. Sugerând cu tact că poate acela era mijlocul de a veni în ajutorul Lornei și al mamei sale.

Glenn dădu din cap aprobator.

– Într-adevăr, aceasta ar fi soluția ideală! Îi voi vorbi lui sir Alaric. Sper că nu i-ai suflat vreo vorbă domnului Drew?

– Bineînțeles că nu! exclamă prompt Sue. I-am spus doar că îți voi împărtăși acuzațiile lui.

– Era mult timp de când te ținea prizonieră, când am apărut?

– Un minut, sau două, minimaliză Sue. Prima dată când m-am repezit spre el, pentru a încerca să trec, a rămas înfipt ca o stâncă. La a doua tentativă, s-a dat la o parte brusc și, dusă de elan, am căzut!

– Ce individ odios! scrâșni Glenn. Ți-a prevăzut reacția. Echivalează cu a-ți fi pus o piedică! Nu-l voi lăsa să scape așa. Fără dumneata, i-aș fi stâlcit mutra.

– Dacă l-ai fi bătut, s-ar fi înfuriat pe cele două nefericite, remarcă înțelept Sue.

– Oricum, se va răzbuna pe ele, pronostică întunecat Glenn. Și asta, atâta timp cât nu le vom smulge din ghearele lui, pentru a le instala la Centru. Trebuie să petrec viitoarele patru zile la Londra, pentru un seminar de gestiune. Imediat, la întoarcere, îl voi contacta pe sir Alaric pentru a rezolva această problemă. Până atunci, îl vom lăsa pe Drew liniștit!

– Promite-mi că nu vei duce represaliile prea departe, îl rugă Sue.

– Liniștește-te. Mă voi mulțumi să-i spun lui Hammond ce cred despre manierele brutale ale mecanicului său.

Sărind de pe taburetul mic pe care se așezase, Glenn îi aminti lui Sue de preocupări mai actuale.

– Dacă am cina?

Când ultima bucățică de tartă cu prune fu înghițită, Glenn prepară cafeaua cu micul filtru personal. Băutura foarte tare, cu aromă savuroasă, fu degustată într-o tăcere savuroasă.

– Oh! exclamă Sue, privindu-și ceasul. Este timpul să spăl vasele și să plec.

Glenn își plimbă privirea elocventă peste membrele acoperite cu diferite pansamente.

– Dumnezeule! izbucni, cu o mină comic înspăimântată. Vrei să mă obligi să mă remarc, pentru a doua oară, în rolul de îngrijitor perfect al accidentaților? Nu se pune problema să uzi aceste bandaje cu detergent. Mă opun categoric! Se va ocupa Gina de asta, mâine.

Se ridicară împreună, în zgomotul scaunelor.

– Aștepți aici, sau cobori cu mine până la mașină?

– Te însoțesc, se hotărî ea.

În gestul schițat de Glenn pentru a o ajuta să-și îmbrace puloverul, mâinile li se atinseră ușor.

Fără grabă sau violență, ci mai degrabă cu o hotărâre calmă, tânărul bărbat o prinse de umeri și o făcu să se întoarcă spre el. Ținând-o cu brațele întinse, privi cu atenție fața triunghiulară, care fremăta, a lui Sue. Lipind-o de el, o sărută domol. Sue se simți topindu-se în această îmbrățișare răscolitoare. Părăsind gura tandră, Glenn risipi o ploaie de sărutări nerăbdătoare pe pleoapele închise, pe fruntea bombată, înainte de a lua din nou în stăpânire buzele moi, care se întredeschiseră imperceptibil sub acest asalt deosebit

de plăcut. Pe punctul de a se prăbuși, îngrozită de violența reacțiilor pe care această mângâiere le provoca în adâncul ființei sale, Sue se zbătu.

– Nu, Glenn! hohoti înnebunită.

Acesta îi dădu drumul imediat.

– Mă respingi?

– Nu. Dar totul s-a întâmplat atât de brusc... Nimic nu lăsa să se prevadă...

– Nimic? reluă Glenn ironic. Vrei să spui, dimpotrivă, că totul nu ducea în această direcție. Ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi mi se pare rezultatul logic al relației noastre. Nu ești de aceeași părere?

– Nu știu, bâigui Sue, stacojie.

– Haide! exclamă Glenn, pe un ton de dojană blândă. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la o eventuală dezvoltare a prieteniei noastre. Când două ființe vorbesc aceeași limbă, ca noi, este inevitabil ca raporturile lor să iasă din limitele platonismului strict.

Sue începu să se joace, nervoasă, cu un nasture de la haina lui de tweed.

– Bineînțeles, m-am gândit la asta! Dar credeam că eram singura care vedeam astfel situația. Când, adineaori, m-ai luat în brațe, mi-a fost teamă. Sau mai exact, mi-a fost teamă de mine, de violența reacțiilor mele.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, zâmbi Glenn. Sunt fericit că nu faci pe tânăra fată înspăimântată.

Atrăgând-o la pieptul său, continuă, legănând-o tandru:

– Așadar, pentru seara aceasta ne vom opri aici, inima mea. Esențialul este că știu cum stăm cu sentimentele pe care ni le

purtăm. Nimic nu ne grăbește. Cuvinte ca „de ce“, „cum“, ca și planurile, pot aștepta.

Cu un gest rapid, se aplecă să ia jacheta lui Sue și i-o puse cu delicatețe pe umeri.

– Acum, s-o ștergem, declară cu umor. Altfel, s-ar putea să fiu tentat să repet această scenă.

Drumul, foarte scurt, nu le permise să schimbe cuvinte decisive.

– Imediat după ce te voi lăsa acasă, îl voi suna pe doctorul Redruth. Va trece pe la Verena mâine dimineață, pentru a-ți face o injecție antitetanos.

– Dar mâine dimineață voi fi la uzină, protestă Sue. Și apoi, zgârieturile astea amărâte nu justifică un asemenea tratament!

– Te va înlocui cineva de la St. John. Ești consemnată în cameră! Cât despre injecție, ca toate infirmierele care se respectă, preferi să administrezi mai degrabă, decât să o suporți! Totuși, insist. Tetanosul este o boală înșelătoare. Este necesară o injecție! Este un ordin, domnișoară Nightingale!

– Bine, domnule! glumi Sue, luând un aer de fetiță supusă.

Glenn încetini și opri în fața casei liniștite.

– La întoarcerea mea, vom cina împreună, Sue. Și vom relua lucrurile de acolo de unde le-am lăsat.

Sue dădu din cap cu seriozitate.

– Sunt sigură că fața mea senină mă tradează! Am impresia că trebuie să se poată citi în mine ca într-o carte deschisă... șopti ea, profund tulburată.

– Iar eu cred că te iubesc, o ironiză Glenn, pe un ton prefăcut degajat.

Cu un aer brusc serios, își privi cu atenție, însoțitoarea.

– La viitoarea întâlnire, îți voi pune o întrebare, declară nu fără o anumită solemnitate. Ghicești care?

Prea emoționată pentru a vorbi, Sue lăsă capul în jos.

– Ce-mi vei răspunde?

– Da, da și da, făcu ea, aproape imperceptibil.

– Un singur da, va fi de ajuns! Acum, pleacă, draga mea!

În clipa în care Sue introducea cheia în broască, automobilul se îndepărtă în întuneric.

***

Sybil Chase se trezi fără chef la gândul zilei lungi și plictisitoare, pe care va trebui să și-o ocupe. După ce făcu mofturi la micul dejun suculent, o convocă pe doamna Curtis, pentru a pune la punct cu ea meniul săptămânii. Esențialul acestor eforturi era consacrat cinelor, singurele mese pe care le lua împreună cu soțul său. Cum sir Alaric era un rafinat cunoscător în gastronomie, trebuia să desfășoare comori de imaginație gastronomică. Din fericire, la acest joc, doamna Curtis excela. Așa că Sybil, se mulțumea tot mai des să-i asculte distrată înșiruirea sugestiilor, care aveau întotdeauna aprobarea sa.

În timp ce doamna Curtis, cu ochi strălucitori, prezenta prepararea unei pulpe de miel în crustă, Sybil șovăia în legătură cu programul său de după-amiază. Incapabilă să acționeze din cauza nehotărârii, se gândi cu egală supărare să meargă la cinema, sau mai degrabă să-și viziteze o prietenă

din copilărie, stabilită la Westonport. A doua soluție o tenta. Dacă va fi oprită la cină, va accepta. O dată, sir Alaric se va așeza singur la masa lungă de mahon. Ajunsă cu reflecțiile în acest stadiu, se miră vag de liniștea care plutea în încăpere. Doamna Curtis aștepta respectuoasă să i se dea liber.

– Poți pleca, spuse Sybil din vârful buzelor, privind cu o urmă de nerăbdare chipul interlocutoarei.

Doamna Curtis, se ridică încet, și s-ar fi spus, cu o anumită reținere

– Ce mai este?

Femeia cumsecade scoase din buzunarul mare al șorțului niște obiecte misterioase.

– Ei bine, ce este? o întrebă Sybil în silă.

Pe palma dreaptă, larg deschisă a menajerei își făcu apariția o cutie plată. Cu cealaltă mână, îi întinse lui Sybil ceva moale și ușor, pe care aceasta îl identifică fără greutate.

– O pudrieră? Ciorapi? doamnă Curtis? făcu lady Chase cu asprime. Ce sens are acest exercițiu copilăresc de prestidigitație? De unde ai dezgropat aceste accesorii? o întrebă pe un ton autoritar.

– Gina le-a găsit la domnul Fraser, adineaori, făcând curățenie. Înghesuite între brațul și pernele fotoliului mare, galben. Prima atitudine a fost s-o cert, îi explică ea, cu respect pentru morală. Micuța asta pune mâna pe orice! Examinând pudriera, m-am răzgândit. Este foarte frumoasă și are niște inițiale gravate. Proprietara sa va încerca, fără nici o îndoială, s-o regăsească. M-am gândit că-i voi ușura căutările dacă v-o încredințez.

– Ai făcut foarte bine, spuse încet Sybil.

Punând obiectul pe o măsuță joasă, întinse mâna spre a doua descoperire a servitoarei.

Legănând delicat colanții între degetul mare și cel arătător, îi examină gânditoare și cu un aer de complicitate feminină, remarcă spre doamna Curtis:

– Inutilizabili! Mai exact, buni de pus la gunoi.

În timp ce menajera se ducea grăbită să-i ia, pentru a executa ordinul, Sybil schiță o strâmbătură și se corectă.

– M-am gândit, și-i voi păstra pentru cazul, foarte improbabil, în care mi-ar fi ceruți. Nu se știe niciodată! Nu vreau să fiu acuzată că sustrag un lucru al aproapelui meu, explică în cele din urmă.

– Bineînțeles, doamnă, își dădu cu părerea interlocutoarea, cu regret.

– În această dimineață a descoperit Gina aceste comori?

– Da, doamnă. Altfel, fiți sigură că vi le-aș fi adus mai înainte, accentuă ea.

– Domnul Fraser a cerut să fie pregătită o gustare pentru eventuali comeseni, aseară?

Doamna Curtis tresări vizibil, șocată de întrebarea deplasată.

– Nu-și permite niciodată să invite pe cineva, în absența dumneavoastră. Și n-a avut musafiri! Gina n-a găsit pe platou decât un singur tacâm. Dar poate a avut invitați la o cafea? sugeră după o clipă de gândire.

– Probabil, remarcă rezervată Sybil. Nu mai am nevoie de dumneata, doamnă Curtis. Mulțumesc.

Rămasă singură, puse agitată mâna pe pudriera misterioasă. Era din argint, frumos cizelată, de un model mai degrabă vechi. În mijlocul capacului, erau gravate niște inițiale care-i smulseră un zâmbet de Giocondă: „S.N.“

„Eram sigură“, jubilă automat. Și acum, să examinăm aceste rămășițe.

Privind cu atenție ciorații rupți, Sybil strâmbă nasul aristocratic. Starea în care se aflau justifica din plin scoaterea lor. Găsind că acest fapt nu cadra cu născocirea pe care se pregătea s-o elaboreze, Sybil ridică din umeri, contrariată. Se răzgândi imediat. Descoperirea pudrierei și a ciorapilor, piese ideale pentru convingere, îi va permite să-i facă lui sir Alaric o relatare absolut credibilă și îngrozitoare. Astfel, în uzină se vor pune în mișcare bârfele. Putea paria pe orice că Sue Nightingale se va prăbuși la această a doua campanie de calomnii josnice și-și va da în sfârșit demisia.

„Biata micuță!“ se gândi cu ipocrizie, pufnind de bucurie.

Se îndreptă brusc, cu o privire ascuțită. Trebuia ca sir Alaric să fie înștiințat imediat. Punând mâna pe telefonul care trona pe noptieră, Sybil formă cu precizie numărul și vorbi cu secretara soțului său.

– N-are rost să-l deranjați pe sir Alaric! făcu pe un ton amabil.

– Dar... obiectă slab domnișoara Ajax.

– Spuneți-mi doar dacă pot spera să-l văd peste o oră, în biroul său?

– Da, încuviință interlocutoarea. Trebuie să-l anunț că treceți pe aici?

– Nu este cazul! gânguri Sybil.

Și-i închise telefonul în nas domnișoarei Ajax, care se lăsă înșelată.

Un al doilea apel rezolvă problema programului de după-amiază. De-abia închise, că se auzi soneria.

– Alo? Nu. Domnul Fraser nu are telefon la el. Nu puteți să-l găsiți la birou. Este cu afaceri la Londra. Nu știu unde poate fi contactat, dar pot încerca să mă informez, propuse Sybil, cu o amabilitate suspectă. Spuneți-mi unde vă găsesc, vă voi suna. Cine? Adevărat? Cu plăcere! La revedere.

Sybil închise, întrerupând scurt mulțumirile care i se aduceau cu generozitate. Ridică gânditoare numărul londonez la care era Glenn Fraser rugat să sune și-l transmise secretarei acestuia din urmă. Această corvoadă neînsemnată, era puțin lucru în comparație cu importanța informației pe care tocmai o obținuse. O informație care nu va fi pe placul lui Sue.

***

Sybil arboră o expresie de uimire îndurerată, relatându-i soțului povestea descoperirilor doamnei Curtis. Această rezervă îi fu de folos. Deoarece sir Alaric ascultă lamentabila întâmplare până la capăt.

Încuviință, dând din cap, serios.

– Cred că dramatizezi, draga mea. Fraser mi se pare incapabil de un asemenea comportament. Și Sue, încă mai puțin. De altfel, cum poți afirma că au fost singuri? Glenn poate a organizat o mică petrecere, iar Sue era una din invitate.

Un zâmbet ușor indulgent apăru pe buzele lui Sybil.

– Petrecerile lasă urme, observă cu perspicacitate. Apartamentul era curat. Mi-a afirmat doamna Curtis. Fie a cinat singur, fie a făcut în așa fel încât să nu se observe că a primit o vizită.

Iritat, sir Alaric ridică o sprânceană.

– Admițând că Sue s-ar fi dus la el, mă îndoiesc că a rămas destul de mult timp pentru ca el să-i ofere ceva.

– Hm! făcu Sybil, strâmbând din nas, cu subînțeles. Oricum, a întârziat suficient pentru a avea timp să folosească pudriera și să-și scoată ciorapii.

Și adăugă cu dușmănie:

– Este o fericire că n-a lăsat în urmă obiecte și mai compromițătoare.

Sir Alaric se încordă.

– Această remarcă acidă mi se pare deplasată! exclamă tăios. Mai întâi, cine spune că aceste obiecte îi aparțin lui Sue?

– Pudriera îi poartă inițialele, nu? scrâșni Sybil. Cât despre ciorapi, dovedesc că a fost singură cu el. Nu mi-o închipui scoțându-i în plină petrecere. Mai mult, dacă i-a scos, înseamnă că nu era la prima vizită. O fată tânără nu-și dezgolește picioarele prima dată când îi face o vizită unui celibatar.

– Oh! exclamă sir Alaric, înțepenindu-se în scaun. După tine, nu erau la prima întâlnire?

Sybil clătină din cap.

– De unde să știu? În tot cazul, dacă este adevărat că și-au găsit refugiul de mai multe ori în apartamentul lui Fraser, nu este deloc de mirare să fim ultimii care află. Au ieșit foarte mult împreună. Și i-am surprins deja unul în brațele celuilalt, încheie Sybil pe un ton degajat.

– Când? fu prompt întrebată.

– În seara în care am dat recepția de pe vapor. Pe moment, am considerat că Sue își pierduse puțin din reținer. Și apoi, în același timp, m-am bucurat pentru ea...

– Așadar, înțelegi că au încercat, poate cu stângăcie, să se ascundă aseară, ca toate cuplurile fericite?

– Dată fiind situația lor, dau dovadă de o ușurință condamnabilă! ripostă cu duritate soția. Ar fi de-ajuns ca o terță persoană, rău intenționată, s-o zărească pe Sue strecurându-se la Fraser, pentru ca toată uzina să-și bată joc de legătura lor!

– Să nu anticipăm, draga mea. Nu avem decât supoziții, spuse ferm sir Alaric. Refuz să cred în aceste întâlniri clandestine. Și dacă, mânați de un impuls de necontrolat, s-au refugiat aseară sub acoperișul nostru, nu eu voi arunca piatra. Altfel spus, mă mir că mă îndemni s-o fac, remarcă în încheiere sir Alaric.

– De ce spui asta? întrebă Sybil, brusc în defensivă.

– Pentru că și tu ești tânără. Ar trebui să înțelegi. Este binecunoscut că îndrăgostiții au nevoie să fie singuri pe lume. Crede-mă, fă în așa fel încât, prin intermediul doamnei Curtis, Sue să-și recupereze în mod discret lucrurile.

– Nici... măcar nu-i convoci în biroul tău, pentru... se bâlbâi Sybil, gâtuită de furia stăpânită.

– Pentru a face ce? completă blând sir Alaric. Ca și tine, sunt încântat să știu că Sue a găsit calea spre fericire.

– Da, murmură Sybil măsurându-și soțul cu o tristețe dureroasă. Voi fi încântată, îl corectă.

Lăsă să-i scape un oftat teatral.

– Vezi tu, problema este că Glenn Fraser, nu are dreptul să o curteze pe Sue. Nu este decât o oră de când am vorbit la telefon cu logodnica lui!

Capitolul 8

Sir Alaric se încordă în scaun.

– Ai vorbit la telefon cu logodnica lui Fraser? repetă cu evidentă neîncredere. Prin ce întâmplare?

– Pur și simplu pentru că el este în deplasare. După toate aparențele, interlocutoarea mea credea că-l putea găsi la Bryanston Place. Tocmai mă îmbrăcam, a răsunat soneria și am auzit o voce necunoscută, tânără și chinuită, care-l cerea pe Glenn... Am întrebat-o unde se află, pentru ca el s-o poată suna. Atunci, a adăugat: „Sunt Christy Garnet, logodnica domnului Fraser".

– A lăsat vreun mesaj?

– Nu, mi-a mulțumit și a închis. I-am comunicat imediat secretarei lui Fraser numărul acestei enigmatice necunoscute, pentru ca acesta s-o contacteze îndată ce este posibil. Sper că am făcut bine?

– Da, murmură mecanic sir Alaric. Garnet...? Christy Garnet? mormăi el uluit.

Încruntat, începu să lovească nervos cu degetele în birou.

– Nu l-am auzit niciodată rostind acest nume. Dar tu?

– Nu. Dar dacă este adevărat că aleargă după doi iepuri deodată, discreția îi este de înțeles, spuse cu perfidie Sybil.

– Să fiu spânzurat dacă Fraser face parte din această categorie! exclamă cu franchețe sir Alaric. Nu-l văd ca bărbatul care s-o înșele deliberat pe Sue.

O clipă se lăsă tăcerea.

– Cine spune că a înșelat-o? sugeră încet Sybil.

– Ce cauți să insinuezi? se indignă sir Alaric. Că Sue știe de existența... rivalei sale?

Sybil ridică din umeri.

– Ești liber s-o crezi incapabilă de un asemenea comportament! făcu ea necăjită. În ceea ce mă privește, aș paria că a acționat în deplină cunoștință de cauză. Amintește-ți, când l-ai angajat pe Fraser, acesta a insistat să aibă toată libertatea de acțiune în timpul weekendurilor. N-ai căutat să afli ce ascundea această pretenție. Nu te privește ce face în timpul liber. Presupui că Sue i-a pus întrebarea și el a evitat-o? Asta n-avea de ce să-i trezească bănuieli? N-ar dori s-o înlăture pe această necunoscută?

– Poate, admise fără convingere sir Alaric. Dar mi-o imaginez cu greu pe Sue în acest rol de scorpie. Dacă Fraser și această Christy Garnet și-au luat angajamente unul față de celălalt, refuz să cred că Sue se încăpățânează să rupă această logodnă. Indiferent de lipsa de simpatie pe care o ai pentru ea, îndrăznesc să sper că vei aștepta să ai dovezi categorice, pentru a o condamna.

Tonul lui sir Alaric căpătă o anumită asprime.

– Mi-ar plăcea să fiu sigur că ceea ce te preocupă cel mai mult în incidentul de aseară, este reputația lui Sue. Dar este cu neputință, nu-i așa? N-ai iertat-o pentru Jonny Dacre și cu siguranță ți-ar plăcea ca un nou scandal s-o compromită pe această micuță.

Cu ochii ațintiți spre soția sa, exclamă:

– Mărturisește!

– De ce mă întrebi, dacă știi răspunsul? replică Sybil, îndreptându-și bustul, cu un aer de demnitate ofensată.

– Aș fi foarte fericit să aud din gura ta că mă înșel.

– Totuși, nu te gândeai că am iertat-o? izbucni Sybil, cu obrajii în flăcări.

Răspunsul lui sir Alaric nu veni imediat.

– Nu, spuse în sfârșit, cu dinții strânși. Oricum, mulțumesc pentru sinceritate, draga mea. Are măcar meritul de a însănătoși atmosfera.

– Desigur! exclamă repezită Sybil. Presupun că asta mă scutește, pe viitor, să mai fiu ipocrită față de Sue Nightingale. Pentru că, dacă a fost întotdeauna protejata ta, Dumnezeu știe că a mea n-a fost niciodată! scrâșni cu dușmănie.

Mișcarea indignată de protest a lui sir Alaric îi arătă că, de data aceasta, mersese prea departe. Ridicându-se dintr-o săritură, se grăbi spre biroul soțului, îl înconjură și, proptită în spatele său, îi puse o mână pe umăr.

– Îmi pare rău, dragul meu, șopti, cu inflexiuni mângâietoare. Am fost meschină. Dar să privim lucrurile în față. Cred că mă voi lipsi cu mare plăcere de prezența lui Sue. Știu ce-a reprezentat moartea lui Johnny pentru tine. Atâta timp cât ea nu va mărturisi motivul pentru care a rupt logodna

cu el, voi continua să mă simt ofensată pentru tine. Poate greșesc, din exces de loialitate față de tine, dar asta este. Mă ierți? adăugă cu o voce care se frânse.

– Dacă îți iert sinceritatea? Bineînțeles. Fii liniștită, de acum voi face totul ca să nu mai fiți una în prezența celeilalte.

– Dumnezeule! se indignă Sybil cu groază. Ți-e teamă că nu-mi ascund adevăratele sentimente în societate? Oare am fost incorectă cu ea, ultima dată când ne-am văzut?

– Nu, ai fost perfectă.

Sir Alaric puse stăpânire pe degetele ei subțiri și le sărută cu încetineală. Ochii lui Sybil străluciră insolent, de triumf.

Rămas singur, sir Alaric sună infirmeria.

– Eu o înlocuiesc pe domnișoara Nightingale, exclamă o voce masculină. A avut un accident, aseară. Domnul Fraser mi-a cerut să asigur serviciul până când doctorul Redruth îi va permite să iasă din casă.

– Dar domnul Fraser lipsește, cum a putut... începu sir Alaric.

– Mi-a lăsat dispoziții înainte de plecare, explică numitul Forsyth.

– Foarte devreme, de dimineață?

– În zori, confirmă infirmierul râzând.

– Știți oare dacă doctorul Redruth a văzut-o pe domnișoara Nightingale?

– Nu știu, domnule. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Vreți să-l rugați să treacă pe la biroul meu?

Câteva minute mai târziu, secretara lui sir Alaric îl introduse pe medicul care de-abia își îmbrăcase halatul.

***

Doctorul Redruth se duse devreme la căpătâiul lui Sue și-i făcu injecția anticipată. Sue își petrecu restul zilei într-o stare de somnolență, sperând vag un apel de la Glenn. Deși descrisese cercuri concentrice în jurul telefonului, aparatul se încăpățână să păstreze o tăcere ostilă.

Întinsă pe un șezlong, sub ultimele raze ale soarelui, Sue visa liniștită când răsună soneria. Cea care răspunse fu Verena. Cu inima palpitând, înregistra confuză cuvintele gazdei.

– Da, exclamă aceasta cu voce slabă. Desigur. Îi voi spune.

Închizând, Venena se îndreptă spre loggie.

– Era sir Alaric, o anaunță laconic. Voia să știe dacă poți fi văzută.

Sue își ascunse dezamăgirea.

– De ce? se miră.

– Nu știu. I-a ajuns la ureche altercația cu acel mizerabil Drew. Este de asemenea la curent cu intervenția lui Glenn Fraser. Se urcă în mașină. Va fi aici într-o clipă.

În timp ce vorbeau, Verena făcea ordine în jur. Făcu să dispară în grabă șosetele pe care le cârpea și bătu pernele cu pumnul, pentru a le reda moliciunea.

– Vă pregătesc o cafea. Să nu întârziați prea mult în loggie. După apusul soarelui, se lasă un frig înșelător.

Sue n-avu timp să facă supoziții despre motivul acestei vizite. Un automobil lung oprise deja în fața grădiniței. După

cum promisese, Verena adusese o tavă și cești și schimbă câteva fraze politicoase cu industriașul, înainte de a bate cu tact în retragere.

De-abia plecă și sir Alaric, de parcă acel schimb de cuvinte de curtoazie îl sleise de puteri, căzu într-o tăcere profundă. Îndreptând spre el o privire uluită, Sue se miră de paloarea ca de ceară a tenului său. Oare ce însemna această transformare?

Mai degrabă pozând, decât așezat cu adevărat în scaun, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate, sir Alaric privea ca hipnotizat dalele din loggia.

Brusc, exclamă:

– Sue, o întrebare. Numele de Christy Garnet îți amintește ceva?

– Absolut nimic.

– Speram să-mi răspunzi astfel, replică sir Alaric cu vizibilă ușurare.

– Dar, în acest caz...

– De ce te-am întrebat? completă sir Alaric. Trebuia să fiu cu cugetul împăcat. Este vorba despre Glenn Fraser, făcu industriașul tușind ușor. Îl iubești, nu-i așa?

Stacojie, Sue îndrăzni, cu o voce slabă:

– De ce?

– Dar el, continuă cu bruschețe sir Alaric, te iubește?

– Da.

– Când ți-a mărturisit sentimentele sale?

– Aseară, făcu Sue, roșie ca focul. La el.

– Era prima dată când îl vizitai?

– Da, mai spuse ea, întrebându-se confuză despre motivele acestui interogatoriu.

– Și aseară, continuă sir Alaric privind-o fix, te-a cerut de soție?

Sue tresări.

– Nu, șopti, lăsând capul în jos.

Câteva clipe mai târziu, rupse tăcerea, cu o voce tremurătoare:

– De ce toate aceste precauții oratorice, sir Alaric? Încercați oare să mă faceți să înțeleg că dacă nu mi-a propus căsătoria, este pentru că nu poate s-o facă? Din cauza acestei tinere fete?

Sir Alaric dădu din cap.

– Mi-e teamă că da, confirmă acesta întunecat.

Îi povesti, mai apoi, despre tânăra care o sunase pe Sybil și despre modul în care soția sa îi adusese totul la cunoștință, încercând s-o învinovățească pe Sue că vrea să-i strice logodna lui Glenn. Îi mai spuse despre ranchiuna pe care i-o purta Sybil, considerând-o vinovată de moartea lui Johnny. Dar că, totuși, el era convins că era vorba despre o altă femeie, așa cum îl lăsase Johnny să înțeleagă într-o discuție avută cu puțin înainte de cursă. Se pare că această femeie îi făcuse niște promisiuni care duseseră la ruperea logodnei cu Sue. Atunci, fusese convins că era nevinovată.

– Pe baza acestor destăinuiri, ați reconstituit evenimentele?

Cu bustul înclinat, sir Alaric își ținea capul în mâini. Fața îi era stacojie.

– Mi le-am imaginat, într-adevăr. Femeia care-i făcuse promisiuni cu ușurință, era soția mea. Oricum n-aș mai fi avut vreo îndoială, observând antipatia pe care Sybil o nutrește față de dumneata. După moartea lui Johnny, te consideră dușmancă. Am încercat totul ca să nu observi asta. Dar n-am reușit, nu-i așa? Ai bănuit oare motivul aversiunii ei?

– N-a trebuit să bănuiesc, mărturisi Sue, șoptit. Temându-se că Johnny mi-a făcut confidențe, lady Chase a venit să mă caute, la puțin timp după moartea sa, pentru a mă ruga să tac.

– Și te-ai lăsat convinsă să păstrezi acest secret? De ce? întrebă sir Alaric, cu o voce schimbată.

– Adevărul nu l-ar fi înviat pe Johnny și v-ar fi rănit inutil. În plus, eram atât de ușurată să aflu că n-aveam deloc de-a face cu moartea lui Johnny! Așa că am fost foarte încântată să-i promit lui Sybil că voi păstra tăcerea.

– Înțelegi acum de ce te-am lăsat să fii țap ispășitor în această problemă?

– Da, încuviință Sue. Sperați că vă va mărturisi spontan rolul ei în această poveste?

– M-am rugat ca să-mi facă mărturisiri complete. Eram gata să aștept să se resemneze. Totuși, datorită recentului incident, am înțeles că era hotărâtă să te persecute, cu o ranchiună insuportabilă. Nu poate crede în discreția dumitale, Sue. O chinuie teama. Teama de dumneata, și teama de mine... Dacă ai ști cât de rău îmi face asta. Să fiu atât de aproape de cel... cel... cu care ea...

Incapabil să spună mai mult, sir Alaric tăcu brusc. Uluită, Sue îl văzu îngrămădindu-se pe perne, întinzând brațele și prăbușindu-se ca o păpușă din cârpe, pe podeaua din loggia.

Sue se grăbi spre el, mânată de reflexele de infirmieră. La chemările sale neliniștite, rămase mut.

Cu o mână care nu tremura, îi desfăcu cravata, îi luă pulsul și constată că o luase razna, iar fața și gâtul se acoperiseră cu pete violacee. Își aminti subit că avea probleme cardiace. Sir

Alaric prezenta toate simptomele unui infarct. După ce-i strecură o pernă sub cap, se năpusti spre telefon, strigând-o în fugă pe Verena.

Doctorul Redruth spuse că sosea și o sfătui pe Sue, să cheme o ambulanță, pentru a transporta bolnavul. De asemenea, trebuia s-o anunțe pe soția sa. Menajera știa, cu siguranță, unde s-o găsească.

O oră mai târziu, instalată la Bryanston Place, la căpătâiul lui sir Alaric, Sue făcea de gardă, înarmată cu recomandările lui Jay Redruth. Acesta promisese să vină din nou, imediat după întoarcerea ladyei Chase.

Doamna Curtis nu fusese în măsură să-i spună lui Sue unde se afla stăpâna casei.

Era trecut de miezul nopții, când Sue auzi zgomot de voci la parter. Precedată de o adiere amețitoare de parfum, Sybil apăru în ușa camerei în care se odihnea soțul său. Din gura fină țâșni un torent de întrebări.

– Ce s-a întâmplat? exclamă cu o voce stridentă. Unde s-a întâmplat? Cum se face că medicul nu este la căpătâiul lui? De ce nu este lângă el o infirmieră specializată?

Sybil se apropie de pat, în timp ce ochii ei frumoși aruncau fulgere.

– Lui Alaric i s-a făcut rău la dumneata? șuieră cu dușmanie. Presupun că a venit să-ți ceară demisia! Ținând cont de comportarea scandaloasă cu Fraser, era cel mai mic lucru! Data viitoare când vei face imprudența să te duci în vizită acasă la un celibatar, verifică dacă n-ai uitat în apartament nimic compromițător! Nimic de care să-și bată joc servitorii!

„Ciorapii, pudriera...“ se gândi imediat Sue.

Lividă, în urma insinuărilor abjecte ale lui Sybil, răspunse pe un ton tăios:

– Nu așa tare, lady Chose! Ordinele doctorului Redruth sunt categorice. Sir Alaric are nevoie de liniște.

Luând-o cu fermitate pe Sybil de braț, o duse în încăperea vecină.

– Doctorul așteaptă să vă întoarceți, va aduce o infirmieră și o butelie cu oxigen.

– Ar fi trebuit să ia aceste hotărâri de mult timp, vorbi strident Sybil, mânată de furie. Oare nu-și dă seama de starea soțului meu? Trebuie să fie inconștient să-l lase în grija acestei prostănace de doamnă Curtis și a dumitale. Și apoi, de ce n-am fost anunțată imediat? Alaric știa unde eram...

– Sir Alaric se simțea atât de rău, încât nu l-am putut întreba, sublinie Sue. Doctorul Redruth se afla la căpătâiul său, la zece minute după atac.

– Să fi venit un cardiolog! răcni Sybil pe un ton autoritar.

– Înainte de orice, sir Alaric are nevoie de liniște, spuse Sue. Mă duc să-l sun pe doctorul Redruth pentru a-l anunța că v-ați întors și mă duc acasă.

De-abia se întoarse, că mâna lui Sybil i se lăsă pe umăr.

– Nu te miști de aici până când nu-mi vei repeta ce i-ai spus lui sir Alaric, în seara asta. Din cauza dumitale s-a prăbușit, sunt sigură. Dacă ai îndrăznit cumva să menționezi numele lui Johnny Dacre, sau să-i dezvălui ceva, te voi face răspunzătoare de ceea ce s-a întâmplat. Îți jur că o voi face! Și nu-mi va păsa că scandalul se va răsfrânge asupra mea! Te voi acuza că ai întârziat să anunți medicul! scrâșni Sybil cu un rânjet răutăcios. Și nu mă voi opri aici! Voi striga pretutindeni, în gura mare, despre legătura dumitale cu logodnicul alteia...

Încă un reflex profesional îi permise lui Sue să controleze situația. Palma pe care i-o dădu lui Sybil, răsună sec. Imediat se făcu liniște. Pe trăsăturile convulsionate ale lui Sybil se întipări o expresie de intensă stupoare, în timp ce urma degetelor lui Sue se imprimase distinct pe obrazul fardat.

Sybil slăbi strânsoarea și dădu drumul puloverului lui Sue. Chipul delicat suferi o transformare pe cât de rapidă, pe atât de surprinzătoare: în câteva zeci de secunde, femeia arogantă se transformă într-o fetiță demnă de plâns. Bărbia începu să-i tremure nestăpânita și lacrimile îi curgeau șuvoi pe obrajii mătăsoși. Era scuturată de suspine răgușite și umerii îi tresăltau sub șoc.

Sue își privi inamica plină de o reală compasiune.

– Îmi pare rău, lady Chase, șopti cu regret. Nu mi-ați dat de ales. Am pierdut timp prețios certându-ne. Acum, trebuie să-l sun pe Jay Redruth. Să știți totuși, că în ceea ce mă privește, ați câștigat. Contrar a ceea ce credeți, sir Alaric n-a venit să-mi ceară demisia. Eu m-am decis să i-o dau. În consecință, n-aveți nici un motiv să mă amenințați.

Vorbind răspicat, Sue continuă:

– Oricum, nu veți mai avea niciodată de ce să vă temeți de mine! Sir Alaric știa totul, în legătură cu Johnny și cu dumneavoastră.

Suspinele se întrerupseră brusc și Sybil ridică ochii înecați în lacrimi spre interlocutoarea sa.

– Alaric...?

Înghiți cu greu.

– Știa totul? Dar, în acest caz, de ce nu mi-a spus niciodată nimic...

– Aștepta să-i faceți mărturisiri. Dacă vreți să-i recâștigați încrederea, grăbiți-vă să-i mărturisiți adevărul și cu aceeași ocazie, să mă dezvinovățiți. Acesta este prețul iertării dumneavoastră.

– Dar din moment ce-mi afirmi că știa totul despre aceste fapte? se lamentă Sybil.

– Speră din toată inima că veți avea curajul să i le dezvăluiți.

– Va bănui că acest sfat pornește de la dumneata, obiectă Sybil.

– Nu neapărat, o liniști Sue. Cu siguranță, nu păstrează o amintire foarte exactă a acestor momente. Probabil nu va ști niciodată că ne-am întâlnit în seara aceasta. Cunoscând puțina simpatie pe care o avem una pentru cealaltă, nu se va gândi că am putut vorbi amândouă. Când îi veți povesti, faceți în așa fel încât să fiți convingătoare. Spuneți-i că teama de a-l pierde v-a făcut subit vorbăreață, că minciunile dumneavoastră v-au îngrozit.

– Și dacă nu-și revine din această criză? bâigui Sybil, foarte palidă.

– În acest caz, exclamă Sue cu o brutalitate calculată, nu-i veți mai juca scena căinței!

Sybil tresări dureros.

– Presupun că am meritat-o, șopti cu fața răvășită. Poate te vei mira dacă-ți spun că Alaric nu-mi este indiferent. Cât despre el, are enormă nevoie de mine. Mi-am făcut întotdeauna o datorie de onoare din a-l seconda în tot ce întreprindea. Desigur, mi se întâmplă să-mi vină să urlu de plictiseală la gândul corvezilor pe care mi le impune situația

sa socială, dar nu m-am sustras niciodată. Oare nu l-am îndepărtat pe Johnny, când devenise prea insistent?

– În acest caz, remarcă Sue cu asprime, nu vă mai rămâne decât să vă rugați ca acest atac să nu fie fatal.

Sybil oftă adânc.

– Există un telefon în camera mea. Du-te acolo. Voi veghea eu asupra lui Alaric.

Tonul pe care fuseseră rostite aceste cuvinte, nu lăsa nici o îndoială asupra schimbării care se produsese în Sybil. Câteva secunde îi fuseseră suficiente pentru a-și regăsi sângele-rece. În pas lent, se îndreptă spre camera alăturată.

Dreaptă și demnă, se așeză la căpătâiul soțului și luă degetele lipsite de sânge ale bolnavului, încă inconștient. Cu o repeziciune surprinzătoare, reușise să-și întipărească pe față masca întristată a soției care tocmai fusese lovită de un destin crud... Doar Sybil știa când era sinceră și când nu era!

Mirată cu siguranță de urmele pe care boala le lăsase pe trăsăturile aristocratice ale soțului, se gândea în același timp la chinurile și suferințele de care s-ar fi scutit, dacă ar fi putut să b1nuiască o clipă încrederea neclintită pe care o avea Alaric în nevinovăția sa. În ochii lui sir Alaric, nimic n-o va face vreodată să cadă de pe piedestalul pe care o urcase!

Capitolul 9

Ageră și exactă, vocea Ellei Green reluă ca un ecou întrebarea neliniștită a lui Sue:

– Numărul de telefon din Londra, al domnului Fraser, domnișoară Nightingale? Vi-l voi da. Dar nu-l veți găsi acolo.

– De ce? exclamă Sue.

– Pentru că probabil a părăsit deja capitala. Știți, din cauza lui sir Alaric. Dar desigur, sunteți la curent! Ce proastă sunt! Erați cu el când a avut atacul! Domnul Fraser a fost chemat de urgență.

– La ce oră trebuie să se întoarcă astăzi?

– N-am nici o idee, mărturisi secretara lui Glenn. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Spuneți-i să ia legătura cu mine, imediat ce se întoarce.

– Desigur, o liniști Ella cu intonația adecvată, la infirmerie, sau mai bine acasă?

– Într-adevăr. Mulțumesc, Ella, făcu ea, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

Noaptea trecută, Jay Redruth, îi prescrisese un somnifer. Dar medicamentul nu-și făcuse efectul decât cu puțin timp înainte de a suna deșteptătorul. Sue luptase pentru a rămâne adormită, simțind că adevăratele neplăceri nu așteptau decât trezirea ei, pentru a ieși din umbra tristă în care se pitiseră. Când puse șovăind piciorul pe mochetă, amintirile se năpustiră asemenea unei haite de câini năvălind asupra vânatului. Un frison dureros îi străbătu pielea tremurândă.

„Christy Garnet...“ Cu un asemenea nume frumos, era limpede că logodnica lui Glenn exista. Oare de cât timp dura această logodnă?

Sue își aminti tonul de o ironie amabilă al lui Glenn: „și eu cred că te iubesc“. Oare de ce o minți̦se? Presupunând că minți̦se... Prinsă în labirintul de întrebări dureroase, Sue ar fi dat orice pentru a-l găsi cât mai repede posibil.

Când o văzu coborând, palidă și împleticindu-se pe picioare, Verena, îmbrăcată în capotul fără formă, o sfătuise să se culce din nou. Sue perseveră, contând pe virtuțile terapeutice ale muncii, pentru a înșela chinurile așteptării.

În mod normal, Cora și ea scăpau destul de repede de vizitatorii care pretextau o indispoziție oarecare, pentru a flecări cu personalul care-i îngrijea. În această dimineață, n-avu curajul să-i dea afară. Toate preocupările se îndreptau, efectiv spre infarctul lui sir Alaric. Mișcată de mesajele de simpatie care soseau în număr mare, Sue promise că doctorul Redruth va publica în scurt timp un buletin de sănătate.

Când Sue îi ceda locul Corei Brent, Glenn încă nu sunase. La întoarcerea acasă, se așeză lângă telefon, tremurând de teamă.

După-amiaza se scurse într-o încetineală descurajantă. În cele din urmă, se auzi țârâitul atât de mult așteptat. Sue se repezi la aparat.

Era Ella. Ca urmare a unei împrejurări neprevăzute, domnul Fraser de-abia părăsise Londra. Îi lăsase un bilet, rugându-l s-o caute pe Sue. Aceasta îi mulțumi.

Orele treceau, exasperante. Soneria răsună din nou. De data aceasta era Cora Brent, care cerea lămuriri în legătură cu un tratament. În timp ce-i dădea explicațiile dorite colegei sale, Sue auzi sunetul clopoțelului de la ușa de intrare. Tocmai închisese, când Verena o anunță cu o voce indiferentă:

– Glenn Fraser este aici. Te așteaptă în seră.

O ușoară teamă o încremeni.

– Sue? murmură vocea îngrijorată a lui Glenn.

Cu brațele întinse, o privea intens. Sue rămase înțepenită. Îi separau ani-lumină...

– Ai găsit biletul Ellei? bâigui în cele din urmă.

– Nu, nu m-am dus la uzină. Am venit direct la tine. Voi trece să-l văd pe sir Alaric. Am nevoie de timp pentru a face o baie, să mă schimb și mă întorc să te iau. N-ai uitat că în seara asta ieșim împreună?

– Această ieșire este anulată, declară Sue cu efort.

– Ce naiba înseamnă asta?... începu Glenn, apropiindu-se s-o atingă. Ce se întâmplă, Sue? De ce acest aer distant?

– Glenn, făcu aceasta, inspirând adânc. Cine este Christy Garnet?

– Christy Garnet? Cine ți-a vorbit de ea?

Sue crezu că leșină. În loc să-i adreseze o privire mirată, sau să izbucnească într-un râs nevinovat care i-ar fi împrăștiat

brusc toate bănuielile, Glenn, prin întrebarea sa, arăta că acest nume îi era foarte cunoscut. Avu impresia că se prăbușește.

– A sunat ieri la Bryanston Place...

– Cum ai aflat? o întrerupse repezit Glenn.

– Sir Alaric a fost informat de Sybil. Ea a răspuns. Oh, Glenn! se lamentă Sue. Ieri dimineață! După ce, în ajun, mă asiguri de dragostea ta...

– Sue! interveni repede Glenn. Mă gândeam să-ți mărturisesc totul despre Christy, în această seară. Nu bănuiam că între timp ți se va oferi o versiune denaturată a acestei povești.

– Așadar, este adevărat? Ești logodit cu ea?

– Se poate spune, consimți vag.

– De când datează această logodnă?

– Cu mult înainte de a ne întâlni.

– Și ai fost s-o vezi cu regularitate de când ți-ai început serviciul la Valley Rubber?

– Aproape în fiecare săptămână, mărturisi Glenn.

– Ea știe de existența mea? îndrăzni Sue, cu jenă.

– Știa doar că suntem prieteni.

– I-ai spus ce-a devenit... prietenia noastră.

– Nu, murmură Glenn, abătut. N-am putut-o vedea, iar la telefon am vorbit despre altceva.

„Johnny, se gândi Sue cu o tristețe traumatizantă. Și acum, Glenn". Amândoi păstrau un secret și duceau două iubiri în paralel, cu o șiretenie de necrezut! Cinismul acestei reflecții o frapă în mod dureros pe Sue. Cu un sentiment de greață față de duplicitatea naturii umane, îl întrebă:

– Acum, nu mai ai nimic să-i spui, nu-i așa?

Glenn făcu ochii mari de indignare.

– Dumnezeule Mare! Sue! Trebuie să-i spun.

Ea dădu cu tristețe din cap. Lupta pentru a-și stăpâni lacrimile, gata să țâșnească.

– Nu, declară cu o voce foarte slabă. Nu sunt o...

Se opri la timp, era gata să rostească numele lui Sybil Chase.

– O ce? izbucni Glenn cu duritate.

– O trișoare, făcu cu stângăcie. O mizerabilă hoață de bărbați. Pentru că asta aș fi, dacă n-aș renunța imediat la tine.

– Nu ți-am spus oare clar că nu-i sunt logodnic decât cu numele? se înfurie Glenn.

– Nu știu. Poate n-a fost mereu așa. Nu eu voi distruge sentimentele pe care le are încă pentru tine.

– Și dacă ți-aș spune că simte tot atâta iubire pentru mine, câtă simt eu pentru ea?

Dar Sue scutură din cap mecanic, neîncrezătoare. Glenn schiță un pas spre ea și o obligă, cu blândețe, să se așeze.

– Sue, ascultă-mă. Nu mă judeca fără să mă asculți. Înțeleg că te chinuie îndoiala. Dar, pentru Dumnezeu, dă-mi o șansă să-ți explic situația. Sunt un imbecil că nu ți-am spus mai devreme. Ei bine, pot vorbi?

– Da, îi răspunse în șoaptă.

– Cred că ți-am spus că, înainte de a primi acest post la Valley Rubber, am lucrat la Chemic Acids.

– Da, mi-ai mărturisit că n-ai fost fericit acolo...

– N-am fost fericit! exclamă Glenn cu amărăciune. Conducerea nu era obsedată decât de un cuvânt de ordine: sporirea producției. Cu orice preț. În detrimentul siguranței muncitorilor, desigur. Ca niște trapeziști fără plasă, două

treimi din personal manipulau substanțe de o toxicitate extraordinară, într-o totală lipsă de respect pentru cele mai elementare reguli. N-am înțeles niciodată de ce am fost angajat; de fiecare dată când propunem niște măsuri, eram împiedicat să le pun în aplicare. Sunt îndărătnic și m-am încăpățânat. Șase luni mai târziu, eram încă la post, foarte hotărât să pun pe picioare o campanie de sensibilizare.

– Ca cea pe care ai întreprins-o la Valley Rubber? întrebă Sue.

– Exact. Atunci s-a întâmplat totul. Începătorii erau autorizați să manipuleze recipiente pline cu substanțe corozive, ca și când era vorba de banale sticle cu lapte. Christy Garent tocmai fusese angajată și...

– A fost rănită? completă Sue pălind.

– Fără susținerea superiorilor mei, oare ce puteam face? În zadar am afișat reguli, nimeni din personal nu ținea cont de ele. Într-o zi, lui Christy Garent i se încredință o fiolă plină cu un lichid, aparent acid sulfuric, care după un timp de încălzire stabilit, trebuia să fie transportată în alt laborator. Flaconul avea o fisură! Ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă. În clipa în care Christy, înarmată cu o pereche de pense speciale, ridică recipientul, sticla explodă și lichidul îi sări pe față.

– Ce grozăvie! strigă Sue. Ochii ei...

– Ochii i-au fost cruțați, ca și obrazul drept. Cât despre cealaltă parte... A fost ca spulberată, smulsă de ezplozie. O tânără fată atât de frumoasă. Cu părul ondulat, ochii de un albastru tandru și un năsuc adorabil! Care, în plus, era pentru familie la fel de stânjenitoare ca o mică vrăbiuță zglobie! Și acea încredere oarbă în viață, care este una dintre plăcerile ființelor fără experiență.

– Înțeleg, bâigui Sue. Erați deja logodiți, când s-a produs acest accident?

– Dumnezeule, nu! Ni se întâmpla să ieșim, împreună cu una dintre prietenele ei. Nimic mai mult. Într-o zi, am întâlnit-o la o petrecere, la brațul unui bărbat șters, care-i ceruse mâna.

– Îl iubea?

– Nu în mod deosebit. Sărmana copilă, o compătimi Glenn, cu un aer gânditor. În ajunul sărbătoririi celei de-a nouăsprezecea aniversări, se afla în spital și nu s-a mai mișcat de acolo. A trebuit să aștepte înainte de a începe grefele. Pretendentul își făcu o ieșire discretă, fără măcar un adio. Această părăsire îi învinse curajul. De atunci a început să vorbească despre dorința de a muri. Și în acea clipă, am intervenit eu. Mă duceam în vizită pentru a o ține la curent cu rezultatul demersurilor mele. Într-adevăr, intentasem un proces uzinei, în numele ei.

– Totuși, nu aveai nimic să-ți reproșezi! exclamă Sue cu însuflețire.

– M-am lăsat antrenat de un sentiment de milă, ușor de înțeles. În ciuda a toate, mă simțeam răspunzător. Văzând-o căzând într-o disperare fără margini, m-am hotărât să recurg la o metodă forte. I-am propus să se considere pe viitor logodnica mea.

– Cum a primit asta? se miră Sue.

– La început, rău, făcu Glenn, trist. Mi-am dat toată osteneala pentru a o convinge. Am reușit. S-a prăbușit, plângând, în brațele mele și am sărutat-o. Avea nevoie să i se dovedească faptul că era încă dorită. Treptat, și-a revenit. Trebuia s-o auzi cu câtă mândrie vorbea despre „logodnicul“ ei!

– Și când s-a întâmplat asta? îndrăzni Sue, cu timiditate.

– Se împlinește, acum, un an. N-am încetat s-o vizitez. Operațiile se succedau, pentru ea. Și le înfrunta cu curaj, indiferent de rezultatul teribil de riscant, când este vorba despre grefele de piele. „Logodna" noastră se limita la puține lucruri, Sue. Un sărut de rămas-bun, conversații banale, cadouri mărunte – flori, ciocolată, sau flacoane de parfum – dar nimic altceva! Avantajul de care a beneficiat Christy din aceste atenții fără valoare, a fost că n-am vrut să le pun capăt când mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de tine. Și apoi, ceea ce s-a petrecut în acea seară între noi, a dat totul peste cap. Am înțeles că nu mai puteam continua să mă prefac.

Aplecându-se, Glenn puse stăpânire pe mâinile înghețate ale lui Sue.

– Pricepi de ce ți-am spus că nimic nu mă va împiedica să-ți fac curte?

– Da, murmură Sue, cu o lungă privire tandră. Îți înțeleg atitudinea față de Christy și te iubesc și mai mult pentru asta. Dar... totuși, nu știe nimic despre noi?

– Îi voi explica totul. Aș fi făcut-o deja, dacă...

– ... a survenit o nenorocire? șopti Sue, îndemnată de instinctul său de femeie îndrăgostită.

Glenn clătină dezolat din cap.

– Ultima grefă s-a dovedit un eșec. Ieri, când i-am telefonat, era disperată.

– Din acest motiv a sunat la Bryanston Place?

– Da. Pentru a-mi spune că era transferată la Spa, la profesorul Abinger.

– Sir Raymond Abinger este cunoscut pe plan mondial, îl întrerupse Sue, tremurând. Prietena mea, June, lucrează în clinica sa. Realizează minuni.

– Ieri, s-a eliberat pe neașteptate un pat și Christy a fost adusă astăzi, cu ambulanța, la Spa, continuă Glenn. N-am putut s-o văd înainte de a părăsi Londra. Trebuia să fie supusă unor examene de sânge și nu mai știu de care. M-am oprit un moment la Spa, înainte de a veni aici, dar n-am fost lăsat să mă apropii. Era sub calmante, iar ordinele erau categorice: fără vizite.

Un lung oftat scăpă de pe buzele lui Sue.

– Sărmana micuță! Sper ca profesorul Abinger să realizeze și de această dată o minune. June nu epuiza elogiile la adresa sa.

– Asta este ceea ce am încercat să-i spun lui Christy, întări Glenn. Pentru ea, acest om este ultima șansă. Pretinde că dacă el eșuează, cazul ei este disperat. Este gata să se prăbușească în cea mai profundă deznădejde. Așadar, momentul de a-i vorbi despre noi și despre proiectele noastre, este nepotrivit.

– Mi-ar fi fost greu să te iert dacă ai fi făcut-o, afirmă Sue, cu o curajoasă abnegație. Dar, Glen...

Cu bărbia tremurând, se străduia să rostească întrebarea care o chinuia.

– Ești sigur că nu simte absolut nimic pentru tine?

– Desigur. Oare cum s-ar fi putut îndrăgosti de mine? De-abia părăsită, inima îi sângera încă. Presupunând că era gata să iubească din nou, de ce și-ar fi concentrat sentimentele asupra cuiva despre care, practic, nu știa nimic? Nu, îți repet. N-am fost niciodată pentru ea decât un sprijin, o susținere

morală, de care avea absolută nevoie. Sincer, îmi este greu să văd cum s-ar fi putut întemeia o poveste într-un context atât de puțin propice!

– Glenn, exclamă Sue pe un ton de reproș blând. Apariția iubirii este un lucru atât de necugetat, atât de imprevizibil... Ai trăit recent experiența, ar trebui să înțelegi. Ești prietenul ei. Te-ai zbătut ca un adevărat diavol pentru a-i apăra interesele și pentru a o împiedica să cadă pradă disperării. Oare nu știi ce poate deștepta într-o femeie susținerea ta reconfortantă? În cazul meu: mi-ai redat dorința de a trăi, în timp ce totul mă învinovățea! Degajezi o asemenea impresie de forță calmă, încât nu se poate să n-ai încredere în tine, să nu te rezemi de umerii tăi protectori. Și, exact în acest moment, Cupidon nu se dă în lături de la nimic. De ce ceea ce mi s-a întâmplat mie, nu i s-ar fi întâmplat și lui Christy?

Glenn îi aruncă o privire plină de tandrețe.

– Nu se poate compara, dragostea mea. După cum abia ți-am mărturisit: te iubesc încă din prima clipă. Cât despre Christy, n-a existat niciodată nici cea mai mică ambiguitate. N-am făcut și n-am spus niciodată nimic care ar fi putut-o induce în eroare.

Sue se încovoie ușor, decisă să meargă până la capăt.

– Pentru ea, probabil că logodna aceasta nu este o prefăcătorie. Altfel, cum îți explici că i-a oferit atâta bucurie? De ce ar fi consimțit la acest simulacru?

– Pentru că avea nevoie de ceva mai mult decât prietenie, obiectă Glenn. Avea nevoie să fie liniștită, în calitate de femeie. Avea nevoie să se simtă încă dorită. Pe acest plan, i-am redat încrederea în ea.

– Accepta aceste garanții, pentru că veneau de la tine, făcu Sue, foarte încet. Formulate de un altul, probabil că le-ar fi respins.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Glenn se îndreptă și-și trecu tulburat mâna prin părul în dezordine.

– Dacă ceea ce pretinzi este adevărat, nu va fi ușor să-i comunic adevăratele mele sentimente!

– Vrei să spui că este imposibil, îl corectă Sue, cu vocea tremurând.

– Imposibil? exclamă Glenn, cu ochii mari de uimire. Îți dai seama ce spui?

– Din păcate, da! Dar nu te poți despărți de ea în acest moment crucial. Dacă aș îngădui asta, mi-ai reproșa toată viața.

– Dar Sue, trebuie. Această farsă nu poate continua.

– Este aproape un an de când trăiți în minciună, declară Sue, fără agresivitate. Ce te va costa să mai continui un timp?

– Dar asta ar putea dura luni de zile! se lamentă Glenn. Până atunci, Christy nu va fi în stare să înfrunte adevărul. Nu, Sue! Trebuie să găsesc o soluție.

– Dar nu în acest mod, Glenn, pledă Sue. Îmi promiți?

– Nu! exclamă acesta, ridicându-se brusc. S-o văd pe Christy ca și când nici un fapt nou n-ar fi apărut în viața mea, îmi este peste puteri.

Cu capul plecat, Sue își privea mâinile așezate cu palmele peste jupă, ca pe două obiecte fără viață.

– Până când problema lui Christy nu va fi rezolvată, spuse în cele din urmă, ar fi mai bine să încetăm să ne întâlnim.

Glenn se răsuci brusc și întoarse spre ea o față de culoarea cretei.

– Nu, Glenn! exclamă Sue grăbită, schițând un gest vag de liniștire. Înțelege-mă bine. Nu dau înapoi. Nu doresc să renunț la promisiunile pe care ți le-am făcut. Și eu te doresc, din tot sufletul. Dar nu înainte de a fi Christy în măsură să înfrunte adevărul. Voi ști să găsesc puterea de a aștepta.

– Dar eu? Voi avea oare această răbdare? bombăni Glenn.

– În cazul în care cuvântul iubire reprezintă ceva, vei avea, afirmă liniștită tânăra fată.

– Și până atunci?

– Până atunci, comportă-te cu Christy ca mai înainte. Acum, când este la Spa, va trebui să acționezi cu cea mai mare prudență. Cea mai mică bârfă i-ar fi fatală.

– De la mine trebuie să afle vestea, sunt de acord, mormăi Glenn. Dar îmi repugnă ideea de a te întâlni în secret. Asemenea tertipuri îmi repugnă! Ne vezi întâlnindu-ne pe furiș în saloanele de ceai, doar atâta timp cât să schimbăm niște banalități, trăind cu obsesia de a fi descoperiți, supraveghindu-ne cea mai mică privire?... Brrr! Ideea asta îmi dă fiori. Aceste mașinații rușinoase n-ar putea decât să ne murdărească sentimentele.

Obrajii lui Sue se îmbujorară subit. Știa asta prea bine, pentru că trăise această experiență, cleveteala lumii, gata întotdeauna să scormonească în mod josnic în intimitatea oamenilor.

– Știu, încuviință, cu o voce slabă ca un zefir. Așa că vom evita să ne întâlnim...

– Cum? exclamă Glenn cu însuflețire. Nici să nu te gândești la asta! În cazul în care ai uitat, îți atrag atenția că lucrezi direct sub ordinele mele. Ne vom afla zilnic unul în prezența

celuilalt. Doar nu crezi că pasiunea este o ciozvârtă de carne? Și că se poate pune la congelator, în așteptarea... unor zile mai bune?

– Nu va fi pentru prima dată când niște îndrăgostiți se vor vedea obligați să-și ascundă pasiunea de restul lumii, făcu Sue cu vocea frântă.

– Desigur, admise Glenn. Dar recunoaște că motivele noastre sunt lipsite de importanță.

– Trebuie, Glenn!

Se priviră în ochi, cu o intensitate dureroasă.

– La ce oră pot veni să te iau? o întrebă Glenn în cele din urmă, schițând un pas spre ușă.

– Să anulăm această ieșire, murmură Sue, cu blândețe și fermitate.

– Așadar, este un ultimatum?

Glenn se apropie și ridică spre el bărbia fină și voluntară. Cu multă hotărâre, puse stăpânire pe buzele moi. Un geamăt surd țâșni din gura lui Sue, iar el, îi dădu imediat drumul. Tânăra fată avu impresia că Glenn își regreta gestul. Ușa se închise anevoios în urma siluetei grăbite.

Capitolul 10

Sue nu-și imaginase vreodată că va trebui să se străduiască să-l evite pe Glenn. După două săptămâni, deveni un obicei.

Noile obligații ale lui Glenn, care asigura, împreună cu domnul Colleville, interimatul lui sir Alaric, îl ținea tot mai departe de biroul său. Asta îi permitea lui Sue să iasă strecoare acolo, pentru problemele de serviciu, când era sigură că lipsea. Erau mai multe zile de când nu se întâlniseră. Prima întâlnire oficială se datoră Lornei Fenn. Cu toate că „întâlnire" nu era chiar cuvântul potrivit! De fapt, conversația avu loc prin intermediul telefonului.

– Sue? exclamă o voce gravă.

– Da, bâigui aceasta, mișcată să constate că nu se putuse hotărî să-i folosească numele de familie.

Pe un ton oficial și indiferent, Glenn îi împărtăși decizia lui sir Alaric, care le permisese doamnei Fenn și fiicei sale să se instaleze în apartamentul intendentei, de la Centrul de petrecere a timpului liber.

– Cât de fericită sunt! șopti Sue.

– Și eu! exclamă el, sarcastic. Măcar o poveste se termină bine! Este reconfortant să știi că nu totul se soldează cu un eșec.

Sue se înfioră, deoarece sub ironia cuvintelor, sesiza amărăciunea interlocutorului său.

– Te las să-i anunți vestea bună?

– Mi-ar plăcea mult, mulțumesc că m-ai sunat.

Adăugă cu timiditate:

– Glenn?

Dar n-o mai asculta. La zgomotul de voci pe care-l auzi, Sue înțelese că fusese întrerupt de unul dintre colaboratori. Conversația continuă câteva clipe, apoi Glenn vorbi din nou:

– Îmi pare rău, Sue. Nu mai pot rămâne la telefon. Te voi suna mai târziu.

Și închise. Dar nu există un „mai târziu".

După câteva zile, Sue primi un bilet de la sir Alaric. Dorea s-o vadă.

Bryanston Place era pustie. Glenn își făcuse bagajele și se instalase la un hotel din Valley Creadon, așteptând să găsească un apartament. Doctorul Redruth îl internase pe sir Alaric într-o casă de odihnă, în care se afla sub permanentă supraveghere medicală. Sybil fusese luată în pensiune de niște prieteni din Spa, pentru a fi mai aproape de soțul său. Sir Alaric își revenise remarcabil din criza cardiacă și se restabilea treptat. La uzină, circula deja zvonul că directorul va ieși la pensie, se va duce pe Coasta Azur și-și va vinde proprietatea. Responsabilul tehnic, Colleville, părea să fie succesorul ales.

Sir Alaric o întâmpină pe Sue cu o vioiciune care o surprinse pe tânăra fată. Știa de la doctorul Redruth că era într-o convalescență avansată. Se miră totuși să-l găsească având un aer aproape vesel. Masca de bătrânețe pe care i-o remarcase în ziua când fusese în vizită, dispăruse. Îl felicită pentru mina bună.

– Datorez aceste culori frumoase fericirii mele, îi explică sir Alaric, jovial. Dar dumneata, draga mea micuță, ce mai faci?

Sue reuși să se eschiveze cu finețe. Conversația devie. În timp ce-și băură ceaiul, discutară despre Valley Rubber. Așa că, Sue îi putu exprima bucuria de a vedea rezolvată problema celor două Fenn, mamă și fiică.

– Dumitale trebuie să-ți mulțumească, nu mie! exclamă sir Alaric cu bunăvoință. Contribuția mea s-a limitat la o semnătură! Dar cazul Lornei mă interesează și nu mă voi opri aici. Când ai talent, ca ea, este păcat să nu-l exploatezi. Mă gândesc s-o fac să dobândească o bursă, ca să urmeze studii de arte plastice. Ce spui de asta?

– Ar fi minunat! se bucură Sue, roșind de plăcere.

O umbră fugitivă trecu peste chipul lui sir Alaric.

– Lorna Fenn, Johnny... șopti gânditor. Pentru mine, tot atâția copii adoptați! Deoarece aveam pentru Johnny o afecțiune părintească. De unde imposibilitatea de a-l condamna. Sper că nu te șochează indulgența mea, Sue?

– Înțeleg, făcu aceasta în șoaptă.

Un zâmbet destinse trăsăturile semețe.

– Îți amintești conversația noastră, la Verena, în ziua infarctului? Ei bine, dorințele mele s-au împlinit. Sybil mi-a

mărturisit totul despre idila cu Johnny. Din proprie inițiativă! N-a trebuit s-o hărțuiesc cu întrebări. Teama de a mă pierde i-a dat puterea de a trece la mărturisiri.

Compunându-și masca personajului pe care îi promisese ladyei Chase să-l joace, Sue manifestă uimirea care se aștepta de la ea:

– Nu bănuia că știați deja?

– În nici un caz! exclamă interlocutorul său, radiind de fericire. S-a hotărât la acest demers din dragoste pentru mine, afirmă senin. Știu că a fost crudă cu Johnny și cu dumneata. Dar oare n-a plătit destul? Gândește-te la remușcările care au chinuit-o! Nu pot decât să dau dovadă de indulgență față de ea, pentru că o iubesc așa cum este. Sybil ia mai mult decât dă și trebuie să accept asta. Spune-mi că-mi împărtășești fericirea.

– Din toată inima! afirmă Sue.

Sir Alaric păstră o clipă de tăcere, ca pentru a-și savura fericirea regăsită și începu să-i destăinuie lui Sue planurile de viitor. A doua zi, familia Chase lua avionul spre sudul Franței. Nu era oare locul ideal pentru a continua o convalescență, începută deja bine? În timp ce soțul său se va odihni confortabil, Sybil va începe să caute o vilă, în care se vor retrage definitiv. Oare Sue cunoștea Cannes? Aceasta făcu nu din cap, cu tristețe.

– Am hotărât să mă predau în fața argumentelor facultății de medicină! anunță glumind sir Alaric. Voi lăsa frâiele de la Valley Rubber cuiva mai tânăr decât mine! Și acum, draga mea Sue, dacă am discuta puțin despre dumneata?

Aceasta se răsuci. Clipa de care se temuse atât de mult, venise.

– N-am mare lucru să vă povestesc, murmură, lăsând capul în jos.

– Adevărat? se miră sir Alaric. Îmi pare rău! Inutil să-ți precizez că n-am vorbit despre dumneata, nici, cu Sybil, nici cu Fraser. Așadar, logodna lui este o realitate? Sybil nu s-a înșelat?

– Nu, răspunse Sue, răspicat. Dar nu este atât de simplu.

Sir Alaric ridică din sprâncene.

– Ce vrei să spui?

Sue îi rezumă situația.

– Iată, asta este tot, termină pe un ton uniform.

– Dacă înțeleg bine, concluzionă sir Alaric, vă aflați într-un impas. Foarte hotărâți, și unul și celălalt, să vă mențineți pe poziții. Din motive foarte onorabile, de altfel. Glenn, gata să-și strige în gura mare, față de toată lumea, dragostea pentru dumneata. Iar dumneata, la fel de îndrăgostită de el, dar așteptând, pentru a nu compromite șansele de vindecare ale lui Christy Garnet. Dar, presupunând că operația dă greș, ce se va întâmpla?

Prin ochii lui Sue trecu o licărire dureroasă.

– M-am gândit la asta, admise cu o voce gâtuită. Trebuie să ne supunem destinului. Dar n-ar fi drept să-i spunem acum despre ce este vorba.

– N-ar fi drept? se miră sir Alaric. Pentru Christy, sau pentru voi?

– Pentru ea, bineînțeles.

– Ești sigură? insistă nemilos interlocutorul său. Oare prima dumitale experiență te-a făcut sfioasă? Nu cumva ți-e teamă să mergi mai departe cu Fraser?

Sue protestă. Nu căuta să-și ascundă dragostea.

– Dacă l-am rugat să aștepte pentru a-i face aceste destăinuri lui Christy, este pentru că m-am gândit mai întâi la confortul moral al acestei tinere fete.

– Oh, te cred! oftă sir Alaric. Și sunt convins că Fraser a îmbrățișat punctul dumitale de vedere.

Ușa se întredeschise și o siluetă imaculată apăru.

– Iertați-mă! făcu, înainte de a bate în retragere.

Sue se ridică pentru a-și lua rămas-bun. Sir Alaric o luă de mână și declară preocupat:

– Înțeleg că ai scrupule față de domnișoara Garnet. Dar nu cere imposibilul, Sue. Uneori, dragostea este un lucru atât de fragil! Sper că a voastră va ieși neatinsă din această încercare. În tot cazul, mulțumesc pentru tot.

Pentru a-și ascunde lacrimile, Sue se aplecă și-l sărută în grabă pe bolnav. În timp ce mergea de-a lungul coridorului care ducea la scară, o voce stridentă o făcu să tresară. Sybil Chase și cu ea nemaiavând de acum nimic să-și spună, grăbi pasul și coborî în fugă treptele.

***

„Nu cere imposibilul".

De-a lungul nopții de insomnie, cuvintele judicioase ale lui sir Alaric o obsedară pe Sue. În consecință, oare cum să acționeze, atâta timp cât va fi convinsă de necesitatea de a-l evita pe logodnicul recunoscut al lui Christy Garnet? Această atitudine rigidă pe care și-o impusese, îi era oare dictată de scrupule neîntemeiate?

Dacă nici unul, nici celălalt nu ceda, cine putea spune câte zile, săptămâni sau luni îi despărțeau încă? Sue căzu într-o somnolență. Într-o penumbră amenințătoare, se lupta împotriva unor creaturi de coșmar și se trezi frântă și udă de transpirație. În zori, în mintea ei tulburată încolți sâmburele unei soluții. Trebuia să-l întâlnească pe Glenn cât mai repede posibil. Îmbrăcându-se în grabă, ezita încă. Putea încerca să-l sune la hotel, la birou, sau și mai bine... Această a treia posibilitatea îi displăcea, dar dacă era de ales, va fi cea mai eficace. Îi va permite să obțină, în mod sigur, o întrevedere cu Glenn.

După ce îndeplini sarcinile de rutină la infirmerie, puse mâna pe o foaie de hârtie, o introduse în mașina de scris și se puse pe treabă.

Câteva rânduri erau de-ajuns. Biletul fu strecurat într-un plic, care fu lipit și așezat în coșul pentru Ella. Apoi, cu picioarele tremurând, Sue își reluă locul de muncă.

Se auzi telefonul și, cu o mână șovăitoare, Sue ridică receptorul.

– Forsyth va veni să te înlocuiască, anunță fără preambul vocea lui Glenn. Te aștept în biroul meu.

Pătrunse în biroul șefului personalului, cu inima palpitând.

– Ce înseamnă asta? exclamă Glenn, pe un ton înfuriat, arătând cu degetul scrisoarea lui Sue.

Aceasta se încordă pe scaun.

– Totuși este limpede, făcu ea, nu fără demnitate.

Glenn ridică din umeri.

– Limpede și laconic! spumegă, prefăcându-se că numără din nou rândurile dactilografiate. Patru și jumătate! izbucni.

Nu va exista vreo demisie mai economică! Puțin prea administrativ, după gustul meu!

– Glenn! gemu Sue cu tristețe. Ce importanță are stilul? Trebuia să ajungem aici, într-o zi sau alta. Și apoi, era singurul mod de a te întâlni. De un timp, faci pe bărbatul invizibil...

– Din vina cui? o întrerupse Glenn cu sălbăticie, aruncându-i o privire furibundă. Tu ai pus condițiile, eu n-am făcut decât să le respect cât mai bine. Atâta timp cât îmi interzici să-mi declar dragostea, refuz compromisurile. În cadrul Valley Rubber, vom rămâne colegi și atâta tot. Și eu hotărăsc distanța dintre noi.

Sue își mușcă nervoasă buzele.

– Înțeleg, declară ea tristă. Dacă această situație nu-mi place, n-am decât să iau măsurile care se impun?

– Exact! confirmă sobru tânărul bărbat.

– Oare nu înțelegi că scrisoarea mea ne oferă singura ieșire posibilă?

Glenn o măsură cu ochi strălucitori.

– Demisia? exclamă cu asprime. O ieșire? Tot ceea ce constat, este că fugi. Încă o dată! Nu astfel ne vom rezolva problemele.

Cruzimea acelui „încă o dată“, o atinse pe Sue drept în inimă.

– Glenn! protestă pe un ton rugător. Sunt de acord cu tine: nu putem juca la nesfârșit comedia indiferenței. Mi-am spus că dacă voi părăsi regiunea, vom putea avea cel puțin consolarea de a ne scrie. Multor cupluri li se întâmplă să fie obligați să se despartă din motive profesionale și să-și amâne unirea.

Glenn râse pe înfundate, fără bucurie.

– Femeile au un mod de a raționa care mă va mira întotdeauna! făcu el sarcastic. Dacă am înțeles bine, vei avea conștiința împăcată printr-un schimb de scrisori, în timp ce sărutările ți se par un sacrilegiu?

– Nu! protestă Sue cu înflăcărare. Încercam numai să-ți arăt că se poate găsi o alternativă, fără să sufere Christy.

Glenn scutură cu încăpățânare din cap.

– Este o soluție artificială. Fără îndărătnicia ta, această situație echivocă n-ar mai fi existat. Dar este inutil să mai revenim asupra ei.

Înconjurând biroul, se apropie de tânăra fată și-i întinse scrisoarea.

– Ia înapoi acest bilet, Sue.

– Ți-am prezentat demisia în mod oficial, trebuie s-o accepți!

– Nici nu poate fi vorba, făcu Glenn, rupând liniștit hârtia deasupra coșului. Ai uitat oare de înțelegerea noastră? Din ziua în care mi-am luat în primire atribuțiile în această întreprindere? Privește calendarul: suntem în cinci august. Asta nu-ți amintește nimic?

Fruntea frumos bombată a lui Sue, se înroși.

– Era vorba de cu totul altceva! se revoltă. Nu acesta era motivul pentru care m-ai obligat să rămân!

– Ba da, afirmă Glenn calm. Ți-am dat timp până la sfârșitul lui octombrie, așa cred? Dacă persiști în intenția de a părăsi Valley Rubber, preavizul va începe la treizeci septembrie.

– Pot pleca și fără preaviz! exclamă Sue, cu un aer sfidător.

– N-o vei face, îi replică pe un ton monoton. Știu că ești prea conștiincioasă pentru a reacționa astfel. Ai nevoie să te

îndepărtezi puțin, pentru a te gândi. Dacă la capătul acestui interval de timp ești încă hotărâtă să demisionezi, îmi vei trimite scrisoarea.

Sue se încovoie pe scaun, cu o tristă resemnare.

– Bine, admise cu amărăciune. Dar Glenn, nu i-ai vorbit încă lui Christy despre noi, nu-i așa?

– Nu, făcu acesta tăios.

– Ce face? îndrăzni Sue cu timiditate.

– Bine. Dar capătul tunelului este încă departe, spuse cu mare amărăciune.

– De ce?

– Sir Raymond nu-și dorește să acționeze pripit. Afirmă că nu este în stare să stabilească o dată pentru intervenție.

– Vrei să spui că ar putea aștepta încă... luni de zile? șopti ea, stupefiată.

– Poate chiar mai mult. Te-am prevenit, Sue, că pentru noi consecințele s-ar putea să fie dramatice. Se pare că faptele îmi dau dreptate.

Glenn tuși și exclamă pe neașteptate:

– Ai planuri pentru vacanță?

– N-am intenția să plec. Verena este obosită. I-am promis să am grijă de casă timp de o săptămână. Ea are nevoie de odihnă. De ce?

– Voi petrece cincisprezece zile în Scoția, făcând alpinism în Munții Grampiani. Mi-ar plăcea să mă însoțești.

– Este imposibil, Glenn. Verena contează pe mine.

– Da, o întrerupse el nervos. Dar măcar pentru șapte zile! De ce să nu mi te alături după aceea?

Aerul înspăimântat al lui Sue îl făcu să zâmbească prietenos și zeflemitor.

– Vei fi însoțită cum se cuvine de mătușa Flora! Se preocupă de artizanat, sub toate formele – țesături, vopsitorie, sculptură, printre altele – de când este văduvă. Asta îi permite să trăiască în vila mică în stil rustic, așezată la poalele lui Ben Gardhui, la câțiva kilometri de Dunfeldy. Are totul pentru a te face să te simți bine. Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunoști. Ce spui?

Sue oftă lung și din greu.

– Christy știe că mergi în Scoția?

– Desigur. Am făcut chiar glume despre simțul meu de echilibru!

– Dar crede că te duci acolo singur? insistă Sue.

– Firește. Dar dacă te hotărăști să mă însoțești, nu voi întârzia s-o anunț.

De data aceasta, Sue clătină din cap cu tristețe.

– Este imposibil, refuză cu încăpățânare. Nu-și va vedea cu ochi buni logodnicul plecând să facă ascensiuni în compania unei alte femei. Va înțelege, de la primul cuvânt, ce sunt cu adevărat pentru tine. Aș da orice pe lume să te urmez în această expediție, dar este absolut imposibil!

– Este ultimul tău cuvânt?

– Din păcate, da.

O profundă durere aburi ochii lui Sue. Cât despre ai lui Glenn, deveniseră ciudat de inexpresivi. Capitulă, cu o voce fără accent:

– Bine, Sue. Cred că este inutil să insist. Hotărârea ta este luată.

Cu un gest brusc, apăsă pe interfon:

– Da? întrebă Ella.

– Domnișoara Nightingale părăsește biroul. Sunt disponibil din nou, o anunță pe cel mai indiferent ton.

În timp ce vorbea, Glenn scrise în grabă câteva cuvinte pe o bucată de hârtie. Deschizându-i ușa lui Sue i-o întinse.

– Pentru cazul în care îți schimbi părerea. Telefonează-mi sau telegrafiază-mi. Voi veni în fugă.

Pe culoar, Sue descifră printre lacrimi: „1258 la Lochearnheand", „Lochearnhead", repetă în șoaptă, ca și când aceste silabe aveau putere magică. Vârî prețioasa foaie în buzunar, cu inima grea. De ce oare îi dăduse Glenn această indicație, când știa în mod sigur că n-o va folosi?

***

Cu discreția obișnuită, Verena se abținu să formuleze cel mai mic comentariu, când Glenn încetase să-i frecventeze casa. Oricare alta, s-ar fi arătat curioasă. Cu aceeași indiferență, află din gura lui Sue că acesta din urmă se hotărâse să meargă să facă alpinism în Scoția, pe timpul închiderii anuale a uzinei.

La întoarcerea din vilegiatura sa, găsind-o pe Sue cu o mină palidă, se hotărî să iasă din rezerva obișnuită, pentru a încerca să-i demonstreze chiriașei sale că o schimbare de mediu îi va fi benefică.

– Dacă aș fi știut că intenționai să rămâi să te plictisești la Creadon, o atacă veselă, nu mi-aș fi permis niciodată să-ți cer să mă înlocuiești la cârma navei!

– Oh! exclamă Sue cu jenă. Voiam să mă duc în străinătate. Dar m-am hotărât prea târziu pentru rezervare. Totul este complet.

– Iată ocazia visată să descoperi Anglia! declară energic Verena, cu un fanatism ușor de înțeles. Mai este o săptămână înainte de reluarea lucrului. În locul dumitale, mi-aș umple sacoșa încăpătoare și m-aș grăbi spre aventură.

Sue aruncă o privire elocventă în direcția ferestrei. O ploaie persistentă și deasă uda grădinița.

– Evident, mormăi sarcastic. Este tentant să alergi pe drumuri pe un asemenea timp!

Gazda sa nu era decisă să capituleze. Insistă:

– Ai putea merge la Londra! îi sugeră cu calm. În oraș, ploile sunt mai puțin stânjenitoare. De altfel, aversele astea nu vor continua la nesfârșit.

– Cine știe? bombăni Sue cu un aer posomorât. Dar cred că totuși îți voi urma sfatul, Verena.

– Când pleci?

– Mâine. Știu un mic hotel în Charing Cross Road.

– Să-mi trimiți o ilustrată! Oh! dar apropo de corespondență, făcu Verena, ducându-și mâna la buzunar. Mi s-a înmânat asta, pentru dumneata. Asta l-a scutit pe poștașul nostru să facă un ocol până aici. Muncește cam în dorul lelii deoarece pune doar în principiu scrisorile în cutii. Dar l-au angajat! Ține!

Cu un mulțumesc reflex, Sue puse mâna pe plic. Scrisul nu-i amintea nimic. Îl desfăcu automat și citi ceea ce urmă:

„Domnișoară Nightingale, vă implor să veniți să mă vedeți, îndată ce veți primi acest bilet. Dacă este posibil, înainte de întoarcerea lui Glenn. Doar dumneavoastră sunteți în stare să mă ajutați. Dacă-mi refuzați concursul, nu îndrăznesc să mă gândesc la consecințe.

La clinică, am o cameră numai pentru mine și puteți veni la orice oră. Dacă sunteți într-adevăr cum v-a descris Glenn, cred că mă veți ierta și veți încerca să înțelegeți".

Cu litere rotunde și copilărești, autorul acestui S.O.S. semnase: Christy Garnet.

***

Asta era absolut tot. Bănuitoare, Sue parcurse din nou câteva rânduri.

Chemarea de ajutor avea ceva tulburător. Totuși, nu-și dădea seama ce o motiva. Înainte de a pleca, Glenn nu-i mărturisise oare că tânăra fată era încrezătoare și pe cât posibil, fericită? De ce această subită deznădejde? Și de ce Christy căuta să i se destăinuie ei și nimănui altcuiva? Poate...

Acest „poate" o electriză pe Sue.

– Un drum urgent la Spa! îi spuse în trecere Verenei, luându-și impermeabilul.

Nu se întoarse decât la sfârșitul după-amiezii și se năpusti în camera sa. Verena o găsi în plină luptă cu încuietoarea valizei, boscorodind și șovăind în mijlocul unei încăperi ce părea devastată.

– Venisem să-ți propun o ceașcă de ceai, făcu Verena cutezătoare. S-ar spune că am picat rău! Noutăți?

– Încuietoarea asta blestemată este încă înțepenită, ripostă Sue, cu părul în dezordine și fruntea udă de enervare.

Cu un pocnet sec, capacul cedă.

– În sfârșit! strigă Sue, roșie ca focul.

– Ce se întâmplă? o întrebă cu tact Verena.

– Îți urmez sfatul, plec! îi vorbi strident, aruncând cu înfrigurare articole de toaletă și haine în valiza larg deschisă.

– Imediat? se miră cu moderație gazda.

– Da, confirmă ea, cu un semn din cap. Și mă duc în Scoția.

– În Scoția? reluă Verena ca un ecou, pe un ton visător.

Fidelă ei însăși, luă cunoștință de această veste în tăcere. Și, în pas vioi, se îndreptă spre telefon, pentru a chema un taxi.

Capitolul 11

La Westonport, Sue de-abia prinse expresul de noapte. Ploaia o însoți în toată călătoria, împroșcând cu înverșunare geamurile compartimentului. În zori, rafalele se transformară în burniță perseverentă, apoi în ceață. În trenul care o ducea la Dunfeldy, înaintând cu greu, privea pâcla groasă ce se lăsase asupra peisajului. Cu inima palpitând, Sue se imagină deja sărind de gâtul lui Glenn, anunțat printr-o telegramă.

„Sosesc", scrisese laconic, precizând doar ora.

Negăsind cușetă, petrecuse o noapte lipsită de confort, într-un somn aproximativ, punctat de bruște reveniri la realitate de care profita pentru a-și pregăti replicile pe care le va schimba cu Glenn.

De la Lochearnhead, opririle se succedară cu o regularitate care-i puneau nervii la încercare. Așezată pe marginea banchetei, aștepta cu nerăbdare. Trenul se opri cu o zdruncinătură înăbușită. În sfârșit, Dunfeldy? Un anunț ce se auzi dintr-un difuzor fantomă, confirmă:

– Dunfeldy! Toată lumea coboară!

„Toată lumea“ însemna, în afară de Sue, trei sau patru siluete, care o luară în șir indian pe drumul spre ieșire. Oare unde era Glenn? În zadar închise ochii pe jumătate. Brusc, remarcă o femeie tânără, care o cerceta cu insistență.

– Sue Nightingale? Sunt Flora Fraser, mătușa lui Glenn. Credeam că nu vei mai sosi niciodată. Mizerabilă vreme!

– Glenn nu...

– Să ne grăbim, o întrerupse doamna Fraser, pe un ton prefăcut ursuz. Îți voi explica.

Cu un mers de husar, se îndreptă către funcționarul din gară, căruia Sue îi înmână biletul.

– Tot nimic? întrebă bărbatul între două vârste, încrețindu-și fruntea preocupat.

– Nimic, confirmă enigmatic Flora.

– Măi, măi! făcu el, impresionat.

Doamna Fraser o invită pe Sue să suie într-un Land Rover șubrezit, se instală la volan și demară în trombă. Mută de teamă, Sue se agăță de portieră. Vehiculul greoi își croia drum prin pâcla deasă cu o îndrăzneală care dădea dovadă de o practică îndelungată.

După cinci sute de metri și patru viraje abrupte, șoferița se hotărî să dea lămuririle necesare.

– Pentru a reveni la Glenn, copila mea, ai urmărit conversația mea cu Mannin, la gară. N-am nici o veste de ieri. A plecat cu o echipă de salvare.

– O echipă de salvare? se miră Sue.

– Doi imprudenți au îndrăznit să escaladeze unul din versanții cei mai periculoși ai lui Ben Ardhui. Totuși, li s-a

spus să se abțină! Dar copiii se cred mai inteligenți decât cei mari. Nu te neliniști, drăguță. Glenn îl cunoaște bine pe Ben. De asemenea și ghizii. Îi vor găsi pe aiuriți.

– Au plecat în ajutorul acelor tineri ieri... și-au petrecut noaptea acolo, sus? făcu Sue, în șoaptă.

– Exact, au dormit probabil undeva, înainte de a relua cercetările, în zori. La ora aceasta, poate ne așteaptă în căldura casei, îi explică liniștită doamna Fraser.

– Și dacă nu sunt acolo?

– Vom face de gardă lângă telefon. Astea sunt riscurile vieții la munte, făcu Flora cu înțelepciune.

– Dar presupun că se va trimite o a doua echipă de salvare, dacă întârzie să apară? murmură Sue, chinuită de neliniște.

Flora Fraser încuviință din cap, cu seninătate.

– Bineînțeles. În aceste cazuri, poliția este cea care ia notă. Dar este încă prea devreme pentru a face apel la ea.

În fața vilei de țară, frână brusc și opri motorul.

– Coboară, micuțo. Mă ocup eu de valiză. Atenție să nu te lovești de ciubărul de lângă ușă. Este plin cu un decoct, inventat de mine. Nu reușesc se obțin un galben potrivit cu vopsele moderne. Așa că, experimentez! Intră și ia loc, probabil ești frântă de oboseală. Eu voi suna la hanul unde trage tineretul, pentru a afla dacă au fost recuperați cei doi zăpăciți.

Sue era gata să se prăbușească pe un fotoliu, când un strigăt ascuțit o reținu în ultima clipă.

– Nu acolo! țipă alarmată doamna Fraser. Fotoliul ăla este o adevărată pernă de ace! Tocmai îl repar pentru un client.

Așază-te mai degrabă pe taburet. Are un picior dereglat, dar ușoară cum ești, nu este nici un pericol să se prăbușească sub greutatea dumitale.

În timp ce Sue se așeza cu precauție pe trepiedul nesigur, Flora îi explică ridicând receptorul:

– Telefonul și electricitatea – pe care o produc eu însămi, cu ajutorul unui dinam vechi – reprezintă tot ce am în materie de confort. Alo! Doamna Fletcher? strigă cât o ținea gura, cu o voce fermă.

Conversația fu scurtă.

– Doamna Fletcher tocmai m-a informat că au fost convocați jandarmii. Vor începe căutările peste o oră, imediat ce se va risipi puțin ceața.

Flora îi aruncă o privire gânditoare vizitatoarei și adăugă:

– Dorești să ne deplasăm la locul faptei, sau preferi să așteptăm cuminți, aici?

– Să așteptăm aici, hotărî Sue.

– Bine! Și acum, să ne ocupăm de dumneata! declară doamna Fraser. Sunt sigură că abia aștepți să te aranjezi puțin și să înghiți ceva cald.

Sue încuviință în tăcere și porni pe urmele gazdei sale. Scara mică, în spirală, care ducea la camere, era abruptă și bine ceruită.

– Vei dormi aici! decretă doamna Fraser împingând ușa din pin. Este mică, dar când se ridică ceața, în fața ochilor este Ben, sau altfel spus, este grandios. Cobor să-ți pregătesc ceva de mâncare.

Rămasă singură în încăperea mică, lui Sue îi fu rușine de neliniștea care-i măcina nervii. Și totuși...

Glenn! Glenn! Cu nasul lipit de geam, încerca să străpungă vata groasă care învăluia muntele. Glenn își risca viața pentru a o salva pe a celor doi imprudenți. Oare era drept? Această revoltă nu dură mult. Se hotărî să-și recapete stăpânirea de sine.

După ce se spălă și-și făcu toaleta, i se alătură stăpânei casei. O aromă apetisantă, compusă din mai multe elemente, cuprinse bucătăria. Sue se așeză la masă, începând să mănânce cu poftă. Flora flecărea, în timp ce sculpta un grup de animale – o vulpe însoțită de puii săi – comandat de un pasionat vânător.

După-amiaza trecu destul de liniștit, marcată de amănunte puțin cunoscute, care evocau cel mai des un băiețel neastâmpărat pe nume Glenn, pentru care Flora părea că simte o mare tandrețe. Administratorul hanului sună pentru a spune că a doua echipă pornise în ajutorul primei.

Afară, ceața se intensifica. Sala se află curând adâncită în întuneric și Flora făcu lumină. O lumină fluctuantă, la licărirea căreia își continuă lucrul.

Aproape fără să vrea, Sue se auzi declarând:

– Doamnă Fraser, nu știu cum să vă mulțumesc pentru simplitatea primirii dumneavoastră. Mi-ar plăcea să vă explic de ce, după ce am refuzat să-l însoțesc pe Glenn, am apărut pe negândite.

– Te ascult, replică Flora cu calm.

– La originea refuzului meu, nu era o banală ceartă de îndrăgostiți, ci ceva mult mai serios. Este vorba despre o terță persoană, începu încet Sue.

– Este ceea ce mi s-a părut că înțeleg, zâmbi doamna Fraser. Glenn și dumneata, păcătuiți prin exces de moralism! Scrupulele nu înlesnesc relațiile! Dar continuă.

Prinzând curaj, Sue îi povesti certurile lor. Flora îi impuse brusc tăcere, cu mâinile fremătând ca un câine de vânătoare.

– Ascultă! strigă.

Docilă, Sue ciuli urechile.

– S-ar spune că plouă, constată pe un ton uniform.

– Da, jubilă interlocutoarea sa. Plouă! Ceața se va risipi, în sfârșit. Privește! exclamă sărind la fereastră.

Și într-adevăr, din acel giulgiu impalpabil și în același timp dens, apărură încet niște forme. Sue zări caroseria Land Roverului, ghizdul unui puț și trecând prin micul portal, silueta unui bărbat... Epuizat de oboseală și șchiopătând ușor, cu părul ud, dar totuși Glenn.

– În sfârșit! exclamă Flora, deschizând brusc ușa. Cum se simt ceilalți?

– Destul de bine. Am preferat să mă întorc pe jos...

Zărind-o deodată pe Sue după spatele atletic al mătușii, se întrerupse subit.

Se priviră cu intensitate mult timp, încremeniți de stupoare. Apoi, cu un strigăt înăbușit, Sue se repezi în brațele lui larg deschise. Glenn o strânse în brațe.

– Ești aici! murmură încântat. Prin ce miracol? întrebă, întorcându-se spre Flora.

– Eu m-am limitat la a mă duce s-o iau de la Dunfeldy, făcu aceasta cu modestie. Intervenția mea se oprește aici! Îți va explica Sue.

O privire a doamnei Fraser spre becul care dădea semne de slăbiciune, îi smulse o înjurătură.

– Adorabila mătușă Flora! comentă Glenn. Relațiile sale pasionale cu această nevinovată mașină, mă vor mira întotdeauna. Totuși, acum am impresia clară că s-a folosit de aparatul capricios, pentru a ne lăsa singuri.

– Este încântătoare! întări Sue. După cum m-a întâmpinat, s-ar fi spus că mă aștepta de săptămâni. Și apoi, calmul său mi-a dat curaj. Mi-a fost atât de teamă pentru tine!

– Teamă, draga mea, dar de ce?

– Te-ai fi putut accidenta și tu. Ce s-a întâmplat?

– Nimic extraordinar, făcu Glenn simplu. Doi copii insuportabili și stupizi, au luat-o pe un drum mult prea anevoios pentru ei. Au rămas cocoțați pe culme incapabili să pornească înapoi. Cum ceața făcea orice intervenție imposibilă, le-am trimis pături și am așteptat până în zori. Timpul a binevoit să se îmbunătățească și i-am coborât foarte încet. Iată! Dar apropie-te, draga mea...

Nerăbdător, Glenn eliberă cu dosul mâinii un scaun de maldărul pitoresc de lucruri care-l acoperea, se așeză și o luă pe Sue pe genunchi.

– Când te-ai hotărât să sari în tren?

– Ieri, mărturisi ea.

– Se poate ști de ce?

Răspunsurile pregătite cu grijă se încurcară în mintea lui Sue.

– Pentru că logodnica ta s-a decis să te părăsească! exclamă pe negândite.

– Ce? mormăi Glenn, pe al cărui chip se citea o stupoare profundă.

– Într-adevăr, întări Sue cu o ironie tandră. Christy s-a hotărât să-ți redea libertatea: s-a îndrăgostit.

– De unde știi? o întrebă, trecându-și cu înfrigurare mâna prin păr.

– M-am dus s-o văd, la cererea ei. Mi-a trimis un S.O.S.

– De ce în mod special ție? se miră Glenn, cu o privire inexpresivă.

– Mărturisesc că, pe moment, asta m-a pus pe gânduri, îi destăinui Sue, plecând capul. O clipă, mi-am imaginat că i-ai scris despre noi.

– M-ai crezut în stare să fac un asemenea lucru? se miră Glenn, îndurerat. Este foarte rău, inima mea.

– Știu, încuviință tânăra fată cu tristețe. Dar îmi părea singura explicație logică.

Sue se întrerupse. Cu siguranță, rememora împrejurările acelei întrevederi.

– Oh! Glenn! Ai avut dreptate! Cât trebuie să fi fost de frumoasă! N-a pierdut timpul în zadar, cu introduceri și am înțeles rapid că temerile mele nu erau fondate. Nu despre tine voia să-mi vorbească. Ci despre bărbatul vieții ei.

– Sue, ai milă! gemu Glenn. Încetează cu misterele! Așadar, despre cine voia să-ți vorbească?

– Despre Gerry Month! exclamă aceasta cu încântare. Îl cunoști. Lucrează la clinica lui sir Abinger.

– Month? Chirurgul? Don Juan?

– Don Juan este îndrăgostit, îl anunță, serioasă. Victimă a unei iubiri la prima vedere. Sărmana Christy, nu îndrăznea să abordeze problema cu tine...

– Ei bine, n-aveam oare dreptul? izbucni Glenn atrăgând-o pe Sue la bustul său puternic. Știam bine că nu era îndrăgostită de mine, cum credeai tu!

– S-a demonstrat, cedă Sue. Era legată prin recunoștință. Ai scos-o din descurajarea în care o aruncase accidentul, redându-i încrederea în ea. Gratitudinea este un sentiment trecător... În plus, nu putea crede în totala abnegație a comportamentului tău. Pe scurt, se temea să nu te supere dezvăluindu-ți adevăratele ei visuri.

Glenn râse scurt.

– Christy este dezarmant de inocentă! Dacă aș fi fost îndrăgostit de ea, m-aș fi mulțumit oare să-i dăruiesc flori și niște sărutări prefăcute pe obrazul slăbit?

– Când și-a dat seama ce reprezintă Gerry Month pentru ea, a înțeles că-ți datora adevărul. Și s-a gândit la mine pentru a-ți spune vestea.

– I-ai făcut și tu confidențe?

– Da, consimți Sue. Chipul îi radia de fericire! Iar eu, în sinea mea, simțeam o mare bucurie. Aveam impresia că mă trezesc dintr-un coșmar. Am ieșit din clinică gândindu-mă: „Suntem liberi! Suntem liberi!“ Și am luat primul tren.

– Acum, că te am aproape... murmură Glenn cu o voce brusc răgușită.

Sue tresări. Nu mai era timp pentru discuții. Glenn se aplecă încet să-i sărute blând, pe rând, obrajii catifelați și pleoapele închise. Degetele îi mângâiau pieptul alb ca laptele, alergau de-a lungul cefei, producându-i fiori de adevărată plăcere. Brațele ei moi se înnodară singure în jurul gâtului puternic și-și apăsă buzele peste cele ale iubitului, cu o plăcută înflăcărare.

Glenn fu primul care se smulse din această îmbrățișare.

– Draga mea, inima mea, recita monoton, cu ardoare. Dacă n-ai fi venit, aș fi plecat să te caut. Noaptea aceasta, pe Ben, a fost lungă. M-am gândit și m-am hotărât să-ți accept condițiile. Deoarece am înțeles brusc, de unde îți venea imensa compasiune pentru Christy.

– Glenn! exclamă Sue, alarmată.

– Nu tu ești cea care a rupt logodna cu Johnny, nu-i așa? El te-a părăsit pentru o altă femeie. Iar această femeie, nu este deloc o necunoscută pentru mine; este vorba despre Sybil Chase, nu?

Cu ochii mari de uimire, Sue murmură simplu:

– Cum ai ghicit?

– Ostilitatea pe care ți-o arăta avea ceva suspect în amploare. Se temea să nu-i dezvălui secretul lui sir Alaric. Din acest motiv a încercat să te îndemne să demisionezi de la Valley Rubber?

– Da, încuviință slab Sue, învinsă. De altfel, uneltea în zadar. Pentru că soțul său știa despre legătura cu Johnny. Practic, încă de la început.

Strânsă lângă Glenn, Sue îi povesti detaliat despre trista sa iubire.

Când termină, rămaseră cuibăriți unul lângă celălalt, amintindu-și de episoadele care duseseră la nașterea sentimentului lor. De la amintiri, trecură curând la planuri de viitor.

– Îți amintești casa aceea, flancată de un turn? o întrebă Glenn, cu fața afundată în părul de aur al lui Sue.

– Stoke Lacey? făcu ea, prompt.

– Ți-ar plăcea să ne instalăm acolo? o întrebă domol, mestecând o șuviță blondă.

– Dar este imposibil! protestă Sue.

– De ce imposibil? îi șopti, sărutând-o în joacă pe vârful nasului. Imposibil, pentru că ne depășește mijloacele? Sau imposibil, pentru că n-ai părul atât de lung pentru a fi o Melisande acceptabilă?

Sue se cuibări la pieptul lui atletic. Un zâmbet încântat îi destinse trăsăturile delicate.

– Am să-ți fac o dublă mărturisire, dragostea mea, continuă Glenn. Îți ador părul ondulat, de ciobăniță antică. Să nu schimbi nimic din coafură! Cât despre mijloacele noastre, te pot liniști. Se întâmplă să fiu posesorul unei mame extrem de bogate. Și în plus, foarte generoasă! Nu trebuie să spui decât un cuvânt, pentru a ne instala în locuința de vis a copilăriei tale. Ei bine, draga mea, care este răspunsul tău?

Zâmbetul de pe buzele lui Sue se accentuă.

– Da, șopti ea, cu inima palpitând.

Sfârșit